

ala yekête

Hejmar: 32 Gulan 1994

Biha: 4.- DM

Sayı: 32 Mayıs 1994

BAĞIMSIZ BİRLEŞİK DEMOKRATİK KÜRDİSTAN VE SOSYALİZM İÇİN

- MART 1994'ÜN GETİRDİKLERİ
- 1 MAYIS 1994; KOMÜNİSTLERİ VE DEVRİMCİLERİ BEKLEYEN GÖREVLER
- SİYASAL ÇÖZÜM YOLUNU AÇMAK İÇİN SAVAŞI TÜRKİYE'YE TAŞIMAK GEREKİR
- GAZETECİ LISSY SCHMIDT KATLEDİLDİ
- ALMANYA NE YAPMAK İSTİYOR?
- 12-13 MART 1994'TE BRÜKSEL'DE GERÇEKLEŞEN KUZEY KÜRDİSTAN KONFERANSI'NA TÜRKİYE KÜRDİSTANI'NDAN KATILAN ÜÇ ÖRGÜTTEN BİRİ DE KAWA'YDI
- CEPHE ÇALIŞMALARINDA UMUT VERİCİ ADIMLAR
- 27 MART GENEL YEREL SEÇİM SONUÇLARININ DEĞERLENDİRİLMESİ
- 27 MART YEREL SEÇİM SONUÇLARI ÜZERİNE KISA BİR DEĞERLENDİRME
- KOÇGİRİ HAREKETİ 73. YILINDA
- AVRUPA'DAN HABERLER

MART 1994'ÜN GETİRDİKLERİ

Savaşın kültürel boyutuna da baktığımızda T.C kaybetmiştir. Bütün baskı ve yasaklamalara rağmen Kürdistan halk kültürü hızla gelişiyor. Bu alanda son 20 yıla baktığımızda; dil, edebiyat, güzel sanatlar, folklor alanında büyük gelişmeler sağlanmıştır. Savaşın bu alanında T.C'nin engellemeleri artık fazla bir anlam taşımamaktadır. Savaşın ekonomik boyutunda da kaybeden T.C olmuştur. Kürt halkı savaşı, ekonomik gücüne dayanmak yerine iradesine, kararlılığına ve insan yaratıcılığına dayanarak zayıf ekonomisi ile sürdürmektedir. T.C ise, paraya dayanarak savaşı sürdürmek zorundadır. Savaş Kürdistan halkı, gerilla ve silah yöntemleriyle sürdürürken T.C 450 bin kişilik düzenli ordu, özel tim, polis ve korucularla birlikte bir milyona yakın insanı modern teknik ve donanımla donatarak, yüksek maaşlar ödeyerek savaşı sürdürmek zorundadır. Kürt halkı, kaybedeceği dış pazarları, iflas edeceği devleti, olmaksızın "soğan-ekmek ekonomisi" ile savaşı omuzlamıştır. T.C avantajlı olduğu ekonomik imkanlarını yitirirse Kürt halkı gibi "soğan-ekmek ekonomisi" ile savaşı sürdürmesi olanaksızdır. Son ekonomik "paket" olarak halka dayatılan, savaşı sürdürmek için halktan istenen "fedakarlıklar" a bakıldığında, T.C bu alandaki avantajları da sınırlıdır ve gerçekten Türk halkını soğan-ekmeğe mahkum etmek istiyor. Türk halkının bu haksız savaş için bu "fedakarlığa" katlanmayacağını umuyoruz.

Kürdistan halkı bahara hareketli girdi. Sadece mevsim olarak değil, siyasal, askeri, sosyal ve ekonomik olarak hareketli bir bahar yaşıyoruz. Böylece Newroz'un anlamı daha iyi anlaşılıyor. Newroz yaşamın her alanına canlılık getirmektedir. Mart ayındaki gelişmelere baktığımızda bu canlılık görülecektir. DEP üzerindeki baskılar ve ardından 6 milletvekilinin dokunulmazlığının kaldırılması ülkede ve uluslararası alanda yoğun tartışmalara yol açtı. Mart'ın ikinci yarısında Newroz ve seçimlerle ilgili yoğun bir faaliyetlilik görüldü. Aynı dönemde Kürdistan'da yoğun bir askeri faaliyet ve çatışmalar oldu. Diğer yandan uluslararası alanda da bu gelişmelere paralel olarak protesto eylemleri gelişti ve Kürdistan sorununa yaklaşım konusunda farklı tavırlar ortaya çıktı. Kuzey Kürdistan'a 400'den fazla gözlemci Newroz ve seçimleri izlemek için gitti ve bunlar gözlemlerini anlatmaya devam ediyorlar. Yine Seçimlerden hemen sonra, çöken ekonomiyi ayakta tutmak için Türk Hükümeti yeni bir "paket" daha açtı ve pakette, Kürdistan'daki zulmü tamamlayan, destekleyen tedbirler çıktı. Bunlar; zam, işsizlik, iflaslar, enflasyon, yeni vergiler ve ücretlerin dondurulmasıydı. Siyasette militarizasyonun ekonomideki yankıları farklı olmayacaktır. Nitekim Türk büyük burjuvazisi ekonomik olağanüstü hal uygulamasını hükümetten istedi. Bunun anlamı açıktır; Kürdistan'daki savaşın yükünü halkın sırtına bindirmek için uygulanacak yeni politika ve açıklanan ekonomik tedbirlerle karşı kitlelerin yasal temelde tepkisini yasadışı ilan etmek ve orduyu bu alanda kullanmak için olağanüstü hal Türkiye'de de ilan edilmiştir. Hükümet, şimdilik kitlelerin tepkisini tam olarak kestiremediği için bu öneriyi hemen uygulamaya sokmadı ama tartışma dışı da tutmadı.

Evet, bütün bu gelişmeler Türk Hükümeti'nin içine girdiği çıkmazı gösteriyor. Türk siyaseti Kürdistan'da ömrünü çoktan doldurmuştu ama militarizme dayanarak Kürdistan'daki varlığını sürdürmeye çalışıyor. Ancak bu da her gün T.C'ye daha pahalıya mal olmaya ve sonuçlarını askeri, ekonomik ve siyasi alanda hissettirmeye başladı ve yakın bir gelecekte toptan bir çöküşe veya değişime gidilmesi şaşırtıcı olmayacaktır. Türk siyaseti ve ekonomisi Kürdistan'daki savaşa endekslidir. Şu kesin ve açıktır ki bu savaşın kazanan tarafı T.C değildir, olmayacaktır da. T.C, varını-yoğunu bu savaşın kazanılmasına yatırmıştır. Siyaseti, ekonomiyi, diplomasiyi, hukuku (kanunsuzluğu) generallerin emrine vermiştir. Hükümet, parlamento, basın, mahkemeler, birer füğüran durumundadırlar. Ve generallerin emrinde savaşa sokulmuşlardır. Oyle ki savaşın kazanılmamasının sonucu tam bir çöküş olacaktır. T.C kendisine başka bir alternatif bırakmamıştır, ya hep ya hiç ikilemini yaşıyor. Gelecekte başka alternatifler çıkmazsa T.C'nin bir hiç olacağını göreceğiz. Çünkü T.C'nin savaşı şimdiden kaybettiği söylenebilir. Şöyleki; Kürdistan'daki savaşın tek bir askeri boyutu yoktur. Aksine savaşın siyasi, sosyal, ekonomik ve kültürel boyutu da askeri boyutu kadar önemlidir. Siyasal olarak T.C Kürdistan'da kaybetmiştir. Kürt halkı ise kazanmıştır. Kürdistan halkı siyasi olarak sömürgecilerden kopmuştur ve iradesi bu yönde açığa çıkmıştır. T.C politikasına karşı tavır almıştır, bu tavır, savaşta, kütle eylemlerinde, seçimde ortaya çıkmış, sömürgecilerin siyasi örgütleri ve politikaları ayakları havada bırakılmıştır. Kürdistan halkı 1975'ten bu yana, siyasal tavır ve bilinçte, gerilemeyi değil, gelişmeyi yaşamıştır. Mücadele yerel olmaktan çıkarılmış uluslararasılaşmıştır. T.C ise 20 yıllık tarihinde siyasal uyanışı engellemek istedi, Kürdüm demeyi suç saydı. "benim iç sorunumdur" tavrıyla yerel tutmaya çalıştı. Bu gün gelinen noktada T.C'nin çok geri mevzilerde çekildiği ve bu geri mevzilerde tutunmaya çalıştığı görülüyor. T.C siyasal alanda iflas etmiş ama, Kürdistan halkı bugün bu siyasal boşluğu dolduracak, siyasal örgütlenme, kurumsallaşma ve iktidarlaşma olgusunu yaratamıyor. Savaşın yıkıntıları içinde iktidar organları yaratamadık ve bu konudaki çaba da yetersizdir.

Savaşın kültürel boyutuna da baktığımızda T.C kaybetmiştir. Bütün baskı ve yasaklamalara rağmen Kürdistan halk kültürü hızla gelişiyor. Bu alanda son 20 yıla baktığımızda; dil, edebiyat, güzel sanatlar, folklor alanında büyük gelişmeler sağlanmıştır. Savaşın bu alanında T.C'nin engellemeleri artık fazla bir anlam taşımamaktadır. Savaşın ekonomik boyutunda da kaybeden T.C olmuştur. Kürt halkı savaşı, ekonomik gücüne dayanmak yerine iradesine, kararlılığına ve insan yaratıcılığına dayanarak zayıf ekonomisi ile sürdürmektedir. T.C ise, paraya dayanarak savaşı sürdürmek zorundadır. Savaş Kürdistan halkı, gerilla ve silah yöntemleriyle sürdürürken T.C 450 bin kişilik düzenli ordu, özel tim, polis ve korucularla birlikte bir milyona yakın insanı modern teknik ve donanımla donatarak, yüksek maaşlar ödeyerek savaşı sürdürmek zorundadır. Kürt halkı, kaybedeceği dış pazarları, iflas edeceği devleti, olmaksızın "soğan-ekmek ekonomisi" ile savaşı omuzlamıştır. T.C avantajlı olduğu ekonomik imkanlarını yitirirse Kürt halkı gibi "soğan-ekmek ekonomisi" ile savaşı sürdürmesi olanaksızdır. Son ekonomik "paket" olarak halka dayatılan, savaşı sürdürmek için halktan istenen "fedakarlıklar" a bakıldığında, T.C bu alandaki avantajları da sınırlıdır ve gerçekten Türk halkını soğan-ekmeğe mahkum etmek istiyor. Türk halkının bu haksız savaş için bu "fedakarlığa" katlanmayacağını umuyoruz.

Savaşın askeri boyutu da, T.C'nin umduğu gibi bir gelişme olmayacaktır. T.C askeri alanda avantajlıdır, ancak hiçbir zaman kesin bir zaferi getirecek bir konumda değildir ve T.C bu

Bugün Newroz, Kürdistan halkının önemli bir siyasi, kültürel, ulusal kazanımıdır. Sömürgeciler bu mevziyi yıkamayacaklarını anlayınca içeriğini boşaltmak için, kendi bayramları olduğunu, Türk bayramı olduğunu söyleyerek, veya bahar bayramı olduğunu söyleyerek kutlamaya başladılar. Bu sömürgeciler için geri bir adımdır ama yine de geri bir mevzi de olsa tutunmaya çalışıyorlar.

1990'dan bu yana kitlesel direnişlerle kutlanan Newroz 1994 yılında nisbeten sessiz kutlandı. Sömürgecilerin katliamlarına gerekçe sunmamak için kitle direnişleri şeklinde kutlanmadı. Çünkü Newroz, artık askeri bir hesaplaşma gününe dönüştürülmüş ve sömürgeciler böyle bir hesaplaşma için hazırlıklı idiler. Kürdistan halkı Newroz'u kutlama şeklinde geri bir adım attı. Bunda PKK'nin tavrı etkili olduğu kadar diğer devrimci güçlerin yeterince hazırlıklı olmayışının da rolü vardır. Diğer taraftan 27 Mart yerel seçimlerinin atmosferi Newroz kutlamalarını önemli ölçüde olumsuz etkiledi. Türk ordusunun katliamlarına, siyasi partilerin iki-yüzlü manevralarına rağmen, Newroz haftasında KUKM ulusal ve uluslararası alanda gelişti. "Ya bitecek, ya bitecek" sözlerinin boş olduğu KUKM ve güçlerin bitmeyeceği, bitmesi bir yana, gerilemediği, gerilemesi de bir yana geliştiği, güçlendiği ortaya çıkmıştır. Her Newroz'da bunun tanıklığını dost ve düşman birlikte yapacaktır.

avantajını kullanamayacaktır. Çünkü savaşın diğer boyutlarını kaybeden taraf askeri olarak bir zafer kazanamaz. Geçici geri çekilmeler veya kısa dönemli sessizlikler olsa bile yine askeri alanda çıkışlar olacaktır. T.C bir mevzi savaşı vermiyor, satih savaşı veriyor, sadece askeri bir mevziyi kontrol etmiyor, 250 bin km.karelik bir alanı, 20 milyon insanı, 10 bin yerleşim birimini askeri kontrol altında tutmak zorundadır. Savaş tüm ülke sathına yayılmıştır. T.C bazı noktalarda veya dağlarda askeri kontrolü ele geçirebilir ama bütün Kürdistan alanını kontrol etmesi olanaksızdır. Bugün belli bölgelerdeki 6-7 bin gerillaya karşı 400 bin askeri ile bazı tedbirler veya sınırlamalar getirebilir ama savaşmaya hazır milyonların başka yerde yeni savaş alanları açmasına engel olamaz. T.C resmi ve düzenli bir orduya karşı değil, 30 milyon ve dağılmış bir sivil halka karşı savaşıyor. Savaşın askeri boyutu bu anlamıyla T.C lehine gelişmiyor. T.C askeri alandaki avantajlarını kullanarak siyasi bir zafer kazanamaz. T.C askeri alanda da kesin bir zafer kazanamaz. Militarist yöntemler, katliamlar, Kürt halkını sindirmek, teslim alma bir yana daha da direnmesini, savaşmasını gündeme getiriyor. T.C'nin benimsediği yöntemler, klasik Kürdistan politikası, Kürdistan sorunun çözümünü uzatması ve açık kılması dışında bir sonuç doğurmayacaktır.

Militarizm ve silah, yapıcı ve inşa edici değil, yıkıcı ve imha edicidir. Düşmana yöneliktir. Militarizm ve silah, yapıcı bir politikanın, kültürün ekonomisinin emrinde olmayınca da sadece barbarlık ve çapulculuk olur. T.C politikası bugün budur. Kürdistan halkı mücadelenin yapıcı inşa edici unsurlarını kazanmıştır. Yani siyasal, kültürel, sosyal alanda kazanmıştır. Düşmana yönelmek için onu yıkmak için mücadelenin askeri yönünü de geliştirmektedir.

T.C savaşı tek boyuta indirgemek, mücadeleyi askeri alana çekmek ve avantajlı olduğu bu alanda boğmak istemektedir. Askeri alanda nihayi bir zafer kazanmak için savaşın diğer boyutlarına girmemeyi halkı pratik tavır olarak dost-veya düşman ikilemine sıkıştırmak, düşman olanı imha etmeyi istemektedir. Bunun sonucudur ki binin üzerinde köy yakılmış, bir buçuk milyon insan yerlerinden sürülmüş ve katliamlar yapılmaktadır. Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri bu alanda bazı hatalar işlemektedirler. Devrimci güçler bu ikilemi, mücadelenin askeri boyutunu öne çıkararak düşmanla bu alanda hesaplaşmayı kabul etmiş görünmektedirler ve mücadele her gün biraz daha askerileşmektedir. Öyle ki her şeyi silah, herşeyi askeri mücadelenin ihtiyaçları ve gerekleri, her şeyi gerilla ve gerillanın mantığı ve ihtiyacı belirler olmaktadır. Haklı ve güçlü olduğumuz diğer alanlardaki avantajlarımızı, siyasi, hukuki, kültürel ve ekonomik alandaki avantajlarımızı ve mevzilerimizi geliştiremiyoruz, iktidar organları, idari ve hukuki, kültürel alanda diplomasi alanında kurumlaşma mücadelesinin ulusal ve uluslararası temsilini yaratmak ve giderek iktidarlaştırma alanındaki çabalar yetersizdir ve askeri alana verilen önemden daha az önem verilmektedir. KAWA bu konudaki doğru anlayışını etkin kılma da yetersiz kalmakta ve etkin olmak için de askeri alandaki yetersizliğini aşmak ve askeri mücadeleyi doğru bir politikanın emrine sokmak için ciddi bir çaba göstermektedir.

94 Newroz Kutlamaları

Newroz, KUKM için önemli bir kazanımdır. Kuzey Kürdistan'da uzun yıllar sömürgecilerin baskısı ile unutturulmaya çalışılan Newroz, 1975'lerden sonra ulusal devrimci güçlerin çabası ile gerçek anlamıyla kutlanmaya başlandı. Sömürgecilerin bu kutlanmayı yasaklamak için büyük çaba gösterdiler. Ancak aksine her yıl daha coşkulu, daha yaygın, daha kitlesel kutlanırlı oldu. Öyle ki her yıl Mart ayı sömürgecilerin korkulu rüyası oldu ve Newroz engelmeleri boşa çıkarıldı ve sömürgeci denetim, yasaklamalar hükümsüz oldu. Bugün Newroz, Kürdistan halkının önemli bir siyasi, kültürel, ulusal kazanımıdır. Sömürgeciler bu mevziyi yıkamayacaklarını anlayınca içeriğini boşaltmak için, kendi bayramları olduğunu, Türk bayramı olduğunu söyleyerek, veya bahar bayramı olduğunu söyleyerek kutlamaya başladılar. Bu sömürgeciler için geri bir adımdır ama yine de geri bir mevzi de olsa tutunmaya çalışıyorlar. 1990'dan bu yana kitlesel direnişlerle kutlanan Newroz 1994 yılında nisbeten sessiz kutlandı. Sömürgecilerin katliamlarına gerekçe sunmamak için kitle direnişleri şeklinde kutlanmadı. Çünkü Newroz, artık askeri bir hesaplaşma gününe dönüştürülmüş ve sömürgeciler böyle bir hesaplaşma için hazırlıklı idiler. Kürdistan halkı Newroz'u kutlama şeklinde geri bir adım attı. Bunda PKK'nin tavrı etkili olduğu kadar diğer devrimci güçlerin yeterince hazırlıklı olmayışının da rolü vardır. Diğer taraftan 27 Mart yerel seçimlerinin atmosferi Newroz kutlamalarını önemli ölçüde olumsuz etkiledi. Türk ordusunun katliamlarına, siyasi partilerin iki-yüzlü manevralarına rağmen, Newroz haftasında KUKM ulusal ve uluslararası alanda gelişti. "Ya bitecek, ya bitecek" sözlerinin boş olduğu KUKM ve güçlerin bitmeyeceği, bitmesi bir yana, gerilemediği, gerilemesi de bir yana geliştiği, güçlendiği ortaya çıkmıştır. Her Newroz'da bunun tanıklığını dost ve düşman birlikte yapacaktır.

Türk siyasetinin çıkmazda olduğunu seçim sonuçları da gösteriyor

Mart ayındaki diğer önemli bir gelişme Türkiye'deki seçimler ve sonuçlarıydı. Özetle belirtirsek;

Seçimlerin demokratik olması bir yana tam bir komedydi. DEP'e yönelik baskılar, tutuklama ve katliamlar Kürt halkının iradesine ipotek koyma çabaları seçimlerden önce başladı. DEP'i kapatma ve milletvekillerinin tutuklanması, belediye başkanı adaylarına yönelik sindirme ve tutuklamalar sonucu DEP'in seçime demokratik bir ortamda katılma olanağını ortadan

Genelkurmay'ın hükümetin seçimlerle ilgili planları tutmayınca DEP'e çullandılar. Türkiye'de iktidarın gerçek sahibi olan ordu, seçimlerden bekledikleri, Kürdistan halkına sömürgeci sistemi onaylatmak, sömürgeci siyasi partilerin çalışmasının önünü açmak, Türkiye ve Kürdistan'daki militarizme demokratik bir maske geçirmek, Kürdistan sorununa siyasi çözüm önerenlerin önünü tıkamak, Türkiye'de demokratikleşmeyi engellemek, savaşın sürdürülmesi için militarist güçlere öngörülen ekonomik, siyasi ve askeri tedbirlerin alınmasını sağlamak, bu temelde siyasi alanda sınırlamalara gidilirken ekonomik alanda yeni vergiler, zam, ücretlerin dondurulması için tedbirlerin alınması ve savaşın ihtiyaç duyduğu uluslararası siyasi, ekonomik, askeri, teknik destek için emperyalistlere daha fazla tavizkar olan bir dış politika güdülmesidir. Seçimlerin, Genelkurmay'ın bu politikasına engel olmayacak bir şekilde sonuçlanması için önceden askeri, idari ve "kanuni"(!) tedbirler alınmıştı ve seçim sonuçları önceden belirlenmiştir.

kaldırıldı. Gerçi Genelkurmay ve Hükümet, Kürdistan halkından koparılmış, eli ayağı kırılmış, teslim alınmış ve özel savaşın aracı haline getirilmiş olan bir DEP'i seçime sokup, halkın iradesini çarpıtmayı, Kürdistan halkının yenilgisini T.C'nin zaferini onaylatmayı istiyordu. Genel Kurmay her ne olursa-olsun bu sonucu ilan edecekti. Kürdistan halkına seçimler vesilesiyle kölelik, sömürgecilik onaylatacaktı. Seçim kanununda buna uygun değişiklikler yapıldı. Kürdistan'da seçimler önceden Genel Kurmayca sonuçları belirlenmiş, oy pusulaları basılmış ve sahte sandıklara konmuştu. Bu durum seçimlerden sonra belgelendi. Seçim sandıklarının çoğu seçim akşamı kaybedilerek yerine Genelkurmay'ın önceden hazırladığı sahte sandıklar kondu. Halkın oyları ise çöplüklerde veya yakılmış halde bulundu. Sistemin partileri buna ses çıkarma cesareti göstermedi. Genelkurmay'ın ilan ettiği seçimleri kabul etmek zorunda kaldılar. DEP bu durumu önceden görüp, Genelkurmay'ın aleti olmamak için seçimlerden çekildi. Genelkurmay'ın hükümetin seçimlerle ilgili planları tutmayınca DEP'e çullandılar. Türkiye'de iktidarın gerçek sahibi olan ordu, seçimlerden bekledikleri, Kürdistan halkına sömürgeci sistemi onaylatmak, sömürgeci siyasi partilerin çalışmasının önünü açmak, Türkiye ve Kürdistan'daki militarizme demokratik bir maske geçirmek, Kürdistan sorununa siyasi çözüm önerenlerin önünü tıkamak, Türkiye'de demokratikleşmeyi engellemek, savaşın sürdürülmesi için militarist güçlere öngörülen ekonomik, siyasi ve askeri tedbirlerin alınmasını sağlamak, bu temelde siyasi alanda sınırlamalara gidilirken ekonomik alanda yeni vergiler, zam, ücretlerin dondurulması için tedbirlerin alınması ve savaşın ihtiyaç duyduğu uluslararası siyasi, ekonomik, askeri, teknik destek için emperyalistlere daha fazla tavizkar olan bir dış politika güdülmesidir. Seçimlerin, Genelkurmay'ın bu politikasına engel olmayacak bir şekilde sonuçlanması için önceden askeri, idari ve "kanuni"(!) tedbirler alınmıştı ve seçim sonuçları önceden belirlenmiştir. Seçimlerin Genelkurmay'ın direktifleri doğrultusunda sonuçlandırıldığı, demokratik olmadığı, militarizmi maskeleyen amacına yönelik olduğu ve halkın iradesini yansıtmamasının söz konusu olmadığını sadece biz değil, 400'e yakın bağımsız gözlemcinin Türkiye'deki demokratik çevre ve kuruluşların tesbitidir. Sömürgeci partilerin liderleri bile bu durumun belgeleri ile kanıtlanmasından sonra, seçimlerin demokratik olmadığı ve komediya olduğu doğrultusunda tavrı almak zorunda kaldılar. Fügüran olduklarının açığa çıkmasından rahatsız oldukları için rahatsızlıklarını dile getirdiler yoksa demokrasi taraftarları oldukları için değil. Beyan etmek zorunda kaldılar ki halkın iradesi çöplüktedir, generallerin iradesi iktidardadır. Bu nedenle seçim sonuçlarına bakıp halkın ne istediğini saptamak olanaksızdır ve seçimler bu anlamda bir kıstas değildir.

Ulusal devrimci güçler, Türkiye'de ve Kürdistan'da seçimleri boykot etmesinin dışında fazla bir seçenekleri de yoktu. Ashında boykot taktiği, seçime alternatif bir taktik değildir ve etkili olması da sınırlıdır. Fakat buna rağmen Kürdistan'da, boykot çağrısı Kürdistan'da seçime katılma oranını önemli oranda düşürdü. Hatta Dersim'in Ovacık ilçesinde, sadece polislerin oylarıyla, 53 oyla belediye başkanının seçildiği ilan edildi.

Boykot etkili bir taktik değildi, çünkü demokratik bir ortam olmadığı için, Kürdistan halkı zorla sandık başına götürülüyordu. Sandık başına götürülen halk da DEP ve devrimci demokrat adayların seçimden çekilmeleri nedeniyle istediği adaya değil, istemediği adaylara oy vermek zorundaydı. Kürdistan halkı savaş çıkırtkanlığı yapmıyor görünen, ırkçı milliyetçi sloganlar kullanmayan, islami görünüm takınan RP'ye oyunu kullanmak zorunda bırakılmıştır. RP "adil düzen, kardeşlik ve barış" çağrılılarıyla sisteme muhalefet eden kesimlerin çoğunun oyunu almıştır. Kemalizme karşı olduğu görüntüsü, Kürdistan sorununa ırkçı yaklaşımını islamcı görünümle örtmesi muhalefet oylarını toplamasında etkili olmuştur.

Seçim sonuçları ne olursa olsun, ne Türkiye'de ne Kürdistan'da ne de uluslararası kamuoyunda ciddiye alınmamıştır. Hatta siyasi fügüranlar bu kötü durumu kurtarmak, demokratik imajını dünyaya vermek ve halkın iradesinin özgürce ortaya çıktığını söyleyebilmek için seçimlerin yenilenmesini bile istediler. Fakat generallerin hazır-ol komutuna uyup sesini sedalarını kestiler.

"Sıra Ekonomideki teröre karşı savaşta."

Generallerin fügüran başbakanı seçimlerden hemen sonra "sıra ekonomideki teröre karşı savaşta" diyerek basınca "ekonomik paket" olarak adlandırılan ekonomik savaş kararını açıkladı. Ashında bu "paket" Kürdistan'daki askeri savaşın ekonomik boyutuymdu ve bu savaşın faturasının halka çıkarılmasıydı. Kürdistan'daki savaşa Türk halkının sadece canını değil, aynı zamanda malını da feda etme kararıdır. Türk Hükümeti bütçesi askeri savaşın yükünü kaldırmayınca, hakkın malına el koyma ve bu konuda halka savaş açma kararı aldı. Çiller ekonomik teröre karşı savaş diyerek, ev sahibine, taşıt sahibine, tarla ve arsa sahibine, memur ve işçilere ek vergi, normal vergilerin yükseltilmesi, işçi ve memurların işten çıkarılması kararını alırken diğer taraftan bütün tüketim mallarına % 90 düzeyinde zam ve aynı oranda devalüasyon kararını da açıklıyor. SHP-DYP Koalisyonu, ekonomik terörist olarak küçük mülk sahiplerini işçi ve memurları görmektedir ve Türk halkına da savaş açmış olmaktadır. Türk generalleri ve hükümeti nezdinde Kürt halkı siyasi ve ekonomik terörist Türk halkı ise sadece ekonomik teröristtir. Kürt halkının canını ve malını istemekte Türk halkının ise sadece malını istemektedir.

Son ekonomik kararlar, T.C'nin sadece siyasi çöküntüsünün değil aynı zamanda ekonomik iflasının da tescili ve ilanidir. Kürdistan'da savaşın T.C'ye çok pahalıya mal olduğunu göster-

Mart ayında önemli bir gelişme de Avrupa'da yaşandı. T.C'nin sınır tanımayan barbarlığı, sivil halka yönelik katliamları köy ve ilçe boşaltmaları ve sömürgeci terörün Newroz dolayısıyla zirveye tırmanışına karşı dünyanın her yerinde Kürtler doğal tepkilerini ve protestolarını dile getirdiler. Newroz'un da verdiği coşkuyla yüzbinlerce Kürdistanlı özellikle Avrupa'nın birçok şehrinde gece, miting, yürüyüş düzenlediler. Almanya dışındaki bütün ülkelerde bu gösteriler doğal ve yasal mecrasında olurken, amacına ve usulüne uygun sona ererken Almanya'da olaylı tartışmalı ve çatışmalı geçti. Alman Hükümeti protesto eylemlerini kendisine yönelik olduğunu ve "PKK bize meydan okuyor" (Alman İçişleri Bakanı) diyerek dağıtmaya, engellemeye çalıştı. Yarası olan gocunur. Almanya'nın gocunması da doğaldır, çünkü yarası vardır. Çünkü Kürtlere karşı tarihte ve günümüzde çok suç işlemiştir. Kürtlerin bu suçları unutamayacağını Alman Hükümeti'nde biliyor.

mektedir. T.C bu savaşı Türk halkını soğan-ekmek ekonomisine mahkum ederek sürdürmek istemektedir. Türk halkı bunu kabul edip etmiyeceğini yakında gösterecektir. Şovenizmle karartılan Türk halkının, kendisine karşı açılan ekonomik savaşa teslim olmayacağını, direneceğini hesap etmek gerekir.

Türk büyük burjuvazisi ve emperyalist çevreler halka karşı açılan savaştan geri adım atılmaması için "Türkiye'de de olağanüstü hal" uygulamasına geçilmesini ve halkın direnişine karşı taviz vermemek için direnişin militarist güçlerce basılması için orduyu Türk halkına karşı da seferber etmek için olağanüstü hal uygulamasına geçilmesini savunmaktadırlar. Ekonomik ve siyasi istikrarın ancak bu şekilde korunacağını savunan işbirlikçi burjuvazi ise savaş ekonomisi ile daha da palazlanmaktadır.

Seçimlerden hemen sonra yürürlüğe konan son ekonomik kararların sonuçları yakın bir zamanda görülecektir. Bugün ortaya çıkan sonuçları şunlardır. Memur ve işçi ücretleri dondurulmuştur. % 90 oranında temel tüketim mallarına zam getirilmiş bu "serbest piyasaya" % 120 düzeyinde yansımıştır. Vergi oranları arttırılmıştır, ayrıca bütün vergi mükelleflerine kanunda yeri olmayan, dolayısıyla eşkiyalığın bir örneği olan, zorbalıkla halka "fedakarlık" olarak dayatılan ek vergiler konmuştur. Geçmişte II.Dünya Savaşı'nda Rum ve Ermenilere konan Varlık Vergisi benzeri vergi bugün Türkiye ve Kürdistan halkına dayatılıyor. Kitleleşen işten çıkarılmalar, özel sektör ve KİT'lerde tazminatsız işten atmalar, fabrikaların ve işyerlerinin kapatılması, bunun sonucu milyonlarca işsizler ordusuna milyonlarca işsizlerin katılması, yeni yatırımların durdurulması, büyümenin sıfırlanması, Türk parasının değer kaybetmesi, enflasyonun % 110'a çıkması, devalüasyonun % 100'e varması, ekonominin tamamen emperyalist finans tekellerinin emrine ve denetimine verilmesi, bunun için dünya bankası ve İMF ile anlaşmaya gidilmesi, bugün ortaya çıkan sonuçlardır. Buna karşılık sömürgeci devlet aygıtı bir canavar gibi büyütülüyor. Bürokrasi, idare ve militarizm, halkın yoksullaşması pahasına büyütülüyor. Tasarruf tedbirleri halka dayatılırken Kürdistan'daki savaş harcamaları ve ordunun, polisin, özel timi ve korucuları kapsayan savaş makinasının harcamaları dört kat daha büyütülüyor. Türk halkı dünyanın en fakir halkları arasında yer alırken Türk ordusu dünyanın en güçlü ordularından olmakla övünüyor. Milyonlarca Türk işçisi karınlarını doyurmak için dünyanın dört bir yanına dağılırken, Türk ordusu dünyada benzeri olmayan büyüklükte ekonomik ve finans kuruluşlarına sahiptir ve Oyak dış pazar aramaktadır. Türk halkı dış pazarlarda emeğini satmak için sürünürken Türk ordusu kuruluşu Oyak dış pazarlara sermaye ve mal ihraç ederek palazlanmaktadır. Generaller ve hükümet tasarruf tedbirlerini kendilerine değil, halka dayatmaktadır. Büyüyen, militaristleşen devlet ve sermaye, büyüyen ihtiyaç ve masraflarını kendileri değil halka ödetmek istemektedir. Bu ceberut devlet ve ordu, Türk halkının ekonomik, siyasi, kültürel ve sosyal gelişmesinin önünde engeldir. "Halka hizmet" demogojisi ile halkı köleleştiren bu devlete karşı, Kürt halkı tavrını koymuştur. Türk halkının da daha fazla tahammül etmiyeceğini en azından umuyoruz. Kürdistan'ı sömürge olarak tutma çabası Türk halkının yarama olmadığı, kendisini de köleleştiren bu zincirin kırılması için Kürdistan halkı ile omuz-omuz vermeye gerektiği bugün daha iyi görülüp anlaşılmaktadır. Birlik, kardeşlik, demokratik bir ortamda, iç içe veya yan yana yaşamın yolu da burada geçer. Bu yolun üzerinde engel olan T.C'ye karşı ortak tavır iki halkı da özgürlüğe, kurtuluşa, bağımsızlığa, refaha, mutluluğa götürür.

Almanya mı Kürtlere, Kürtler mi Almanya'ya savaş açtı?

Mart ayında önemli bir gelişme de Avrupa'da yaşandı. T.C'nin sınır tanımayan barbarlığı, sivil halka yönelik katliamları köy ve ilçe boşaltmaları ve sömürgeci terörün Newroz dolayısıyla zirveye tırmanışına karşı dünyanın her yerinde Kürtler doğal tepkilerini ve protestolarını dile getirdiler. Newroz'un da verdiği coşkuyla yüzbinlerce Kürdistanlı özellikle Avrupa'nın birçok şehrinde gece, miting, yürüyüş düzenlediler. Almanya dışındaki bütün ülkelerde bu gösteriler doğal ve yasal mecrasında olurken, amacına ve usulüne uygun sona ererken Almanya'da olaylı tartışmalı ve çatışmalı geçti. Alman Hükümeti protesto eylemlerini kendisine yönelik olduğunu ve "PKK bize meydan okuyor" (Alman İçişleri Bakanı) diyerek dağıtmaya, engellemeye çalıştı. Yarası olan gocunur. Almanya'nın gocunması da doğaldır, çünkü yarası vardır. Çünkü Kürtlere karşı tarihte ve günümüzde çok suç işlemiştir. Kürtlerin bu suçları unutamayacağını Alman Hükümeti'nde biliyor. Osmanlı Devleti döneminde General Moltke, I.Dünya Savaşı'nda İttihat ve Terakki ile birlikte Ermeni ve Kürtlere karşı, daha dün Güney Kürdistan halkı Alman kimyasal silahlarını Saddam Kürtlere karşı kullanırken bu günde T.C, Alman askeri, siyasi ve ekonomik desteğiyle KUKM karşı ayakta durmaktadır. T.C'nin Kürdistan'da yaptığı katliamların en büyük destekçisi Alman Hükümeti'dir. Alman Hükümeti T.C'ye yardım etmekle kalmıyor. Kürt halkına veya siyasal örgütlerine düşmanlık yapmaktan da geri durmuyor. T.C'nin katliam ve terörünü görmemezlikten gelerek PKK'ye terörist damgasını yapıştirarak yasaklamaya çalıştı. Alman Hükümeti'nin nazarında, kendini T.C'ye karşı savunan, T.C'yi protesto eden her Kürt ve her Kürt örgütü teröristtir. Alman Hükümeti, T.C'ye karşı silahlı direnişi savunan bütün örgütler terörist olarak Alman halkına ve Avrupa Devletlerine kabul ettirmek istiyor. Alman Hükümeti, Kürdistan'daki kirli savaşa siyasi olarak taraf olmuştur. Alman panzerlerinin Kürdistan'daki katliamda kullanıldığı belgelenince de sözde silah ambargosu kararını aldı. Bu karar iki-yüzlüce bir karardır. Çünkü zaten antlaşma gereği Alman Hükü-

meti'nin taahhüt ettiği bütün askeri araç ve gereçleri. T.C'ye teslim etmiş, T.C'nin askeri isteklerini 1996'ya kadar karşılamıştır. Dolayısıyla teslim edilecek silah kalmayınca iki-yüzlüce silah satma ambargosu koymuştur. Alman Hükümeti, gerek T.C ile olan ilişkileri ve onlara verdiği askeri, siyasi, ekonomik destek gerekse KUKM'sine karşı takındığı tavır ile Kürdistan'daki kirli savaşa taraf olmuştur. Alman Hükümeti'nin politikası iyi-yüzlücedir ve tutarlı inandırıcı hiçbir yanı yoktur. Bunlar halkların soykırımında sabıkalıdurlar ve tarih karşısında sorumludurlar. Bu sabıkalı kimliklerini değiştirmedikleri görülmektedir.

Kürdistan halkı, Alman Hükümeti'nin düşmanlığını anlamıyor. Mazlum ve kendi meşru hakları için mücadele eden bir halk olarak, Alman halkına karşı dostluk duygularıyla dolu bir halk olarak Alman Hükümeti'nin düşmanlığına anlam veremiyor, inifial ve hiddetle bu düşmanlığı protesto için kendisini yakmaya varan eylem biçimlerini geliştiriyor. Dostluk beklediği bir yerden düşmanlık gören bir halkın kırgınlığa, kızgınlığa kapılması olağandır. Ancak bu noktada Kürdistanlı politikacıların ve devrimci örgütlerin halkın bu ruh haliyle hareket etmeleri olağan değildir. Halkın duygularına tercüman olurken, onların tepkisini organize ederken, KUKM stratejik ve taktik çıkarlarını diplomasi politikasını uzun ve kısa vadeli tavrı ve çıkarlarını gözönünde tutmak zorundadırlar. Kürtlerin, kendilerini Almanya veya Avrupa devletleriyle bir savaşın içinde bulmaları doğru değildir ve T.C'nin Kürdistanlı örgütleri ve halkını böyle bir savaş ortamına itme çabaları mutlaka boşa çıkarılmalıdır. Avrupa, Kürdistan'ın herhangi bir parçası kadar, Kuzeybatı Kürdistan'daki savaşın cephe gerisidir. T.C bu cephe gerisini yok etmek için büyük çabalar harcıyor ve Avrupa Hükümetlerini Kürt halkına karşı doğrudan savaşın içine çekmek istemektedir. Kürdistan halkı ise, Avrupa Hükümetlerinin desteğini şimdilik almasa bile, bu hükümetlerin savaşa doğrudan katılımını engellemelidir, sonra T.C'ye dolaylı desteğini engellemelidir. Tarafsızlığını sağlamalıdır, cephe gerisi olarak kullanmasını bilmelidir. Yoksa kızgınlıkla öfkeyle ayağa kalkmak, haklı da olsak, doğru tavrı geliştiremeyiz. Tepkimizi göstermeliyiz ama bu tepki sözkonusu hükümetlerle Kürt halkını karşı-karşıya getirmemelidir. Şok tedbir ve tepkiler bazen karşı tepkiyi de birlikte getirir.

Kürdistan'daki katliamlar, T.C'nin barbarlığı karşısında dünyanın tepkisizliği hatta Almanya'da olduğu gibi bazen destek verilmesi Kürdistan halkını çileden çıkarır. Ama Alman veya Fransız halkı bizim acımızı iliklerinde hissederek, bizim duyduğumuz acıyı duyarak tavrı geliştirmesini beklemek safdilliktir. Onlara gerçeği göstermenin yolları da Kürdistan'da gerillanın T.C'ye gerçeği gösterme yollarından, yöntemlerinden farklıdır. T.C'ye Kürdistan sorununu kabul ettirmenin yolu ile Avrupa Hükümetlerine Kürdistan sorununu kabul ettirmenin yolu farklıdır ve gerilla mantığı ile diplomasi yürütülemez veya diplomat mantığı ile gerillacılık yapılamaz. Diplomasi gerilla mücadelesini tamamlayan bir öge ve yoldur. Bizler mücadelenin bu alanını T.C'ye terketmişiz. Kürtler artık mücadelenin geldiği bu aşamada diplomasiyi öğrenmek zorundadırlar. Bu, bugünden yarına diplomatik ilişkiler kuralım anlamına gelmiyor ama buna giden yolu açmalıyız. Avrupa'dan yarım milyon Kürdistanlı, dağdaki gerillanın, savaşçının ruh halini anlamalıdır ama onun ruh hali ve mücadele yöntemi ile Avrupa'da mücadele edemez. Kürdistanlı kitlelerin örgütlenirilirilmesinde etkili olan yöntemlerin yanında Avrupa kamuoyuna seslenebileceğimiz, kazanabileceğimiz yöntemler bulmalıyız ve hükümetler üzerinde bu temelde baskılar oluşturmalıyız. Avrupa'daki Kürdistanlı kitlelerin, bu anlamda ikili görevi vardır ve ikili bir çalışma tarzı geliştirmelidir. Birincisi; Kürdistan'daki mücadele karşısındaki tavır, görevleri ve bu görevlerin yerine getirilmesi için yöntemleri, yani savaşa katılım, askeri, ekonomik, teknik destek ve Kürdistan devrimi için örgütlenme, ikincisi; Avrupa kamuoyuna yönelik çalışma tarzı ve görevleridir. Bunlarda T.C'yi teşhir etme, T.C'ye desteğin kesilmesi için hükümetler üzerinde baskılar oluşturma, Kürdistan devrimine enternasyona-

list destek sağlama, bunun için legal ve meşru, kanuni yöntemlerle örgütlenmeler, kitle eylemleri ve diplomatik ilişkiler geliştirilmelidir.

Almanya'da son olaylar gösteriyor ki Avrupa'daki Kürdistanlı kitle bu konuda ve çalışma tarzında yetkinleşmemiş ve hatalar işlemektedir. Haklı olan tepkilerimizle istemediğimiz yanlış sonuçlarla karşılaşılıyor. Alman Devleti'nin haksızlıklarına ve yanlışlıklarına, Kürdistan'daki savaşa taraf olmasına karşı tepkimizi mutlaka ifade etmeliyiz. Alman Devleti'ni teşhir etmeliyiz, onun çirkin yüzünü açığa çıkarmalıyız, ama bunu Alman demokratik kuruluş ve kamuoyu ile birlikte yapmalıyız. Alman halkı Kürdistan halkına düşman değil, aksine dostları da vardır. Kürt halkının dostlarıyla birlikte yürümesini bilmeliyiz. Alman Devleti'nin "PKK'yi terörist" olarak ilan edip yasaklaması kararı Alman halkının tepkisi ile karşılaştı ve bu karar kağıt üzerinde kaldı. Almanya'da eylemlerin zamanlaması da doğru değildi. Alman Hükümeti'nin PKK hakkındaki kararında geri adım attığı veya en azından kararı uygulamada kararsız davrandığı bir zamanda, DEP'in kapatılması karşısında T.C'ye baskıların yoğunlaştığı bir zamanda, seçimlerde halkın iradesinin çöpe atılıp, generalenin iradesinin iktidara geldiğinin ispatlandığı ve tartışıldığı bir zamanda, 400 kişilik gözlemcinin Kürdistan'dan dönüp Avrupa'da T.C'nin barbar yüzünü, katliamlarını sivil halka karşı tavrını, seçimleri, DEP'e karşı ordunun saldırılarını ve Almanya'nın bu katliamlardaki suç ortaklığının belgeleriyle ispatlandığı ve kamuoyuna sunulup tartışıldığı bu dönemde, Almanya'daki eylemler zamansızdı ve Alman Hükümeti'nin suç ortaklığının tartışılması gereken yerde "PKK'nin terörist(!)"liğini tartıştırdı. Alman Hükümeti suçunu gizlemeyi başardı. Almanya'daki eylemleri bütünüyle olumsuz değerlendirmek doğru değildir. Bu eylemlerin olumlu yanları da vardır. Her şeyden önce Kürdistan halkının haklı bir tepkisidir. Bu eylemlerin sonuçları henüz bütünüyle ortaya çıkmamıştır. Sonuçları, süreç içinde olumlu ve olumsuz yönleriyle ortaya çıkacaktır. Alman Hükümeti de henüz bu konuda kesin bir tavır almamıştır, onlar da süreci ve sonuçları izlemektedirler. Kürtler de izlememektedir. Sonuçları lehimize çevirmek için henüz bütün imkanları yitirmiş değildir. Hatta bu eylemler bazı imkanlar da yaratmıştır. Alman kamuoyu, Kürdistan konusunda daha duyarlı hale gelmiştir, sorunu anlamaya çalışmaktadır. Alman Hükümeti ve T.C bu duyarlı ortamda yararlanmaya çalışırken, KUKM güçleri de durumu kendi lehine çevirmeye, duyarlılaşmış kamuoyuna yönelik çalışma tarzı geliştirmeye ve desteğini almaya çalışacaktır.

Her şeye rağmen KUKM, Kürdistan'da, Ortadoğu'da, Avrupa'da ve uluslararası alanda yol almaya, kendisine yaşam alanı açmaya devam ediyor ve geliştiriyor.

Ala Yekîti
Nisan 1994

1 MAYIS 1994

KOMÜNİSTLERİ VE DEVRİMCİLERİ BEKLEYEN GÖREVLER

H.CAN

Dünya işçi sınıfı ve çalışan yığınlar; **BİRLİK, DAYANIŞMA ve MÜCADELE** günü 1 Mayıs'ı kutlamaya hazırlanıyor. Her yıl olduğu gibi, bu yıl da sınıf, sermayeye ve onun kurulu düzenine karşı kinini haykırmak, mücadelesini bir adım daha ileri taşımak ve geleneğine sadık kalıp mücadelesini yükseltmek amacıyla alanlara yürüyecek. Burjuvazinin barbar düzenine karşı kurtuluş ve direniş şiarlarını haykıracak.

İşçi sınıfı ve emekçiler 1 Mayıs'ı kutlamaya hazırlanırken, sermaye dünyasının temsilcileri de boş durmuyor. 1 Mayıs'ın çok sayıda ülkede yasaklar altında kutlanması için zaten sistemin öteden beri yoğun faaliyetleri bilinmektedir. Bu direk engellemelerin yanı sıra, yine bir dizi ülkede bu günün yasadışı ilan edilmesi ve böylece 1 Mayıs kutlamalarının kana bulanması için de burjuvazinin karşı saldırıları geliştirileceği görülüyor. Bütün bunların başlanmadığı yerde, bu kavga gününün içeriğini boşaltmak, düzen içi bir niteliğe büründürmek için de harekete geçecekleri açıktır.

Bugünkü dünya koşullarında, her zamana oranla, böylesine günlerin adına layık kutlanabilmesinin önemi oldukça artmıştır. Kapitalizmin barbar sisteminin tam bir hakimiyet sağladığı, bu sisteme alternatifin emek ordusunun gerçek kurtuluşunu sağlayacak sosyalizm olduğu ve fakat bu uğurda mücadelenin de son derece zayıf, örgütsüz ve dağınık olduğu ortamda kapitalizme savaş ilanı demek olan 1 Mayıs'ın adına uygun kutlanmasının tarihsel anlamı daha da büyüktür.

Bu yıl 1 Mayıs'ta görev ve sorumlulukların berrak bir biçimde tesbit edilmesi, ortaya konması önemini korumaktadır. Şüphesiz tek başına bu günün özgünlüğüne dair görev tesbitleri ile bir sınırlama yapabilmek mümkün değildir. Önemli bir çoğunluğun kendini esas olarak bir günle sınırladığı ve böylece sürecin görev ve yükümlülüklerinden kaçındığı gerçeği karşısında da komünistlerin alternatifleri ve yaşadığımız sürecin görevlerini belirlemeleri önem taşıyor.

Diğer bazı tarihsel önemde günlerin kutlanmasında görüldüğü gibi, 1 Mayıs kutlamalarına yaklaşımlarda da genel olarak 'yasak savma' türünden anlayışların hakim olduğu biliniyor. Kimi 'kuru' ajitasyon bildirileri yayınlamak, yine bu içerikte propogandalara yönelmek şeklinde kutlamaların geçiştirilmesi devrimcilik-sosya-

listlik adına kabul edilemez. Önemli gibi gözükmeyen, ancak bazı tarihsel ortamlarda mücadelenin ileriye sıçrayışında çok önemli roller oynayabilen böylesi günlerde, devrimcilerin sorumluluklarının bilincinde ve ciddiyetle hareket etmeleri kaçınılmaz olmalıdır. Şu ana kadar içine girilen hatalı tutum ve zaafın verdiği zararlar gözönüne getirildiğinde, bu ve benzeri durumlar karşısında yenilenmenin ne denli acil olduğu da kavranacaktır.

Sermayenin egemenliğine karşı savaşım içinde bulunan işçi sınıfı ve emekçi yığınların, geçmişteki yetmezlikleri ve olumsuzlukları geride bırakabilmesi, günümüzün içinde geçmekte olduğumuz sürecin görev ve sorumluluklarının neler olduğunu kısaca ve genel olarak ortaya koymakta yarar vardır.

1994 1 Mayıs'na Girenken Dünyada Genel Durum ve Görevler

Kapitalist sistemin çok yönlü buhranı giderek ve önu alınamaz biçimde derinleşiyor. Her gün yeni kriz dalgaları ortaya çıkıyor. Ekonomik alanda iç açıcı gelişmeler yaşanmıyor, aksine sorunlar büyüyor. Ticari gelişmelerde de bütün ataklara rağmen durum parlak değil. Bunların doğal yansıması olarak siyasi istikrar boş bir hayal olmaktan öteye varmıyor. Hemen hergün yeni yeni politik açmazlar, çözümsüzlükler peşisıra çoğalıyor. Adına Yeni Dünya Düzeni dedikleri sözümona istikrar getirecek 'kanunsuzluk' ve 'düzensizlik' paketleri de fiyasko olduğu, bunun daha çok kan, gözyaşı, vahşet ve barbarlık taşıdığı açığa çıktı. Bunlara ilaveten emperyalist devletler, bölgesel gerici güçler arasında yaygın, sürekli yanı ağır basan ve giderek bir üçüncü savaşın belirtilerini çoğaltan devletlerarası rekabette hızla gelişiyor. Bu rekabet dünya halklarının kanı-canı pahasına derinleştiriliyor. Buna bağlı olarak müthiş bir silahlanma yarışı olanca hızıyla devam ediyor. Şu anda hemen bütün devletlerin en önemli, başta gelen sorunu neredeyse askeri alan ve bir diğer anlamıyla silah sanayi-askeri sanayi ve gücü oluşturuyor. Bu son derece tehlikeli politikanın giderek uç noktalara doğru gittiği de ayrı bir gerçek olarak karşımızda duruyor.

Buna bağlı olarak işçi sınıfı ve çalışanların genel durumu gün geçtikçe kötüleşiyor. Bizzat emperyalist ülkeler başta olmak üzere korkunç derecede işsizlik hüküm sürüyor. Yüz milyonlarca insan işsiz bulunuyor. Bir diğer anlamda gelecek kay-

gısı içinde yaşıyor. Sosyal haklar en alt sınırına doğru çekiliyor. Önemli bir çoğunluğun yaşamı yoksulluk içinde geçiyor. Çalışanların iş koşulları ağırlaşıyor, öte yandan ücretler sürekli düşürülüyor, bunlara ek olarak işyerleri kapatılıyor, işçiler sokaklara atılıyor.

Mevcut emperyalist-kapitalist sistem yabancı düşmanlığı geliştiriyor. Halkları birbirine kırdırıyor. İnanç farklıklarını savaşa dönüştürüyor. Yoksul-zengin ayrımını derinleştirerek, yerli-yabancı fikrini tüm toplumlara dayatarak, inanç üstünlüğü ayrımını canlı tutarak, şöven milliyetçiliği geliştirerek vb. tam bir kaos ortamının hakimiyeti için olağanüstü çabalar sarfediliyor. Bunlar yetmezmiş gibi, özellikle son yıllarda Batı ülkelerinde ve eski modern revizyonist iktidarların olduğu yerlerde faşist, ırkçı hareketlerin gelişmesi teşvik ediliyor, bu hareketlere destek veriliyor. Bir faşizm tehdidi, işçi sınıfına ve halklara gözdağı olarak sunulmak isteniyor. Zaten 'iç faşistleşme' diyebileceğimiz, Batı devletlerinde faşist parti ve hareketlere gelişme imkanı sunulması, yabancının düşman görülmesi vb. bu nedenlerden ötürü hızlandırılmaktadır.

Ezilen ulus ve halkların kurtuluş mücadelesine saldırıyor. Emperyalist ve karşı-devrimci devletler işgal provaları yapıyor, çeşitli alanlarda açıktan işgal eylemleri yaşanıyor. Bölgesel karşı-devrimci, gerici devletler pekçok bölgede özgürlük mücadelelerine karşı anlaşma ve ittifaklara gidiyor, ortak saldırılar örgütüyor ve halklara savaş ilan ediyorlar. Bu şekilde cereyan eden gelişmelerin olduğu bölgelerde katliamlar, soykırımlar düzenleniyor.

Uluslararası planda varolan bir dizi kurum-kuruluş ve örgütler de işçi sınıfının, emekçi yığınların, ezilen ulus ve halkların, özgürlük savaşlarının başarıya ulaşmaması için her tür silahı kullanıyor. Bizzat BM emperyalist barbarlığın karar verme organı olarak tam bir savaş ve barbarlık mekanizmasının başı konumunda bulunuyor.

Öte yandan bütün bu gelişmelerin karşısında işçi sınıfı ve ezilen halkların içinde bulunduğu konumda bakmak gerekiyor.

Hemen belirtelim ki özellikle emperyalist-kapitalist ülkelerin işçi sınıfı ve çalışan milyonları, sisteme karşı, sermayenin egemenliğine ve onun dış politikasına karşı mücadele etme ve bu mücadeleyi ge-

Gölcük Tersanesi ve Yarımca Petkim işçileri birlikte yürüyüş yaptı.

liştirme gücünden ve perspektifinden uzaktır. İstekten bağımsız olarak, objektif durum böyledir. Buna bağlı olarak, kendi emperyalist devletlerinin ezilen ulus ve halkların kurtuluş ve özgürlük savaşlarını karşısında katliamcı ve barbar, halkların düşmanı yüzünü açığa vuran, teşhir eden, mücadele anlayışını yayan ve bu ölçüde enternasyonalist görevlerini yerine getiren bir konumlamadan uzak olduğu da dramatik bir şekilde görülmektedir. Özgürlük savaşlarının dostu ve bu savaşların haklılığı için kendi devletleri üzerinde baskı uygulamaları gerekirken tam bir "yurtsever" konumunda hareket etmeleri son derece olumsuz olmaktadır.

Bu durum, adı geçen bütün ülkelerin devrimcilerinin işlerini zorlaştırmakta, görevlerini ağırlaştırmaktadır. Elbette kelimenin gerçek anlamında Marksist-Leninist partilerin olmayışı bu olumsuzlukların ortaya çıkmasında önemli bir etkidir. Sosyalizmin artık "öldüğü", "bittiği" edebiyatının yapıldığı günümüzde, özellikle de işçi sınıfının sosyalizm için harekete geçirilmesi, hazırlıkların bu yönde yapılması çok önemli olmaktadır.

Dünyanın öteki bölgelerinde de Batı ve Amerika'ya oranla işçi sınıfının nicel zayıflığının yanısıra, mücadelenin boyutları bakımından da durumun iyi olduğu öne sürülemez. Sosyalizm içerikli mücadelelerinin zayıf oluşu, emperyalist devletlere karşı ezilen halkların yürüttüğü mücadelelerde tutarlı komünist önderliklerin bulunmayışı vb. önemli dezavantajlardır.

Emperyalist merkezlerin dışında, özellikle Ortadoğu, Asya, Balkanlar, Latin Amerika ve Kara Afrika kıtasında işçi sı-

nı ve ezilen halk yığınlarının özgürlük mücadelelerinin güçlenmesinin, yaygınlaşmasının ve zafere doğru ilerleyebilmesinin güçlü temelleri vardır. Buralarda öteden beri süregelen mücadele deneyleri ve zenginliği, emperyalist barbarlığın bütün özellikleri ile düşman karakterinin açığa çıkmış olması, varolan karşı-devrimci, gerici ve sömürgeci rejimlerin önemli bir çürümüşlük içerisinde bulunmaları vb. bu ülkelerde devrimcilerin, komünistlerin örgütlenmelerini ve savaşmalarını başarıya taşımalarında ciddi bir kaldıraç rolü oynayabileceklerdir. Sorun; bu görevlerin önemini kavranmasıdır.

1 Mayıs 1994'de; emek ordusunun sermayeye savaş ilan ettiğini ve bugünde bu kavganın her alanda sürdürülmesinin şart olduğunu bilince çıkarmak, pratikte uygulamak gerekiyor.

1 Mayıs 94'de; işçi sınıfının bu günde de, sosyalizmin kurtuluşu için biricik alternatif olduğunu hep önde tutarak sınıf kavgasını yükseltmesi kaçınılmaz olanıdır.

1 Mayıs 94'de; işçi sınıfı her türden milliyetçilikten, sovenizmden arınmanın savaşını vermelidir. Proleter enternasyonalizmi ve dünya halklarının kardeşliğini her şeyin üstünde tuttuğunu döne döne vurgulamalı, yaşamında ve bütün savaşımında bu temel değere ne denli bağlı kaldığını gösterebilmelidir.

Sonuç olarak 1 Mayıs 94'de; bütün bu hedeflerin yakalanabilmesi içinde işçi sınıfının, çalışan yığınların ve ezilen dünya halklarının gerçek Marksist-Leninist partilere, sınıf partilerine sahip olmaları gerekir. Bu olmadan adı geçen amaçlar uğruna

kahçı başarılar sağlayabilmek mümkün değildir. Bunun içinde, tüm ülkelerde ML partilerin inşaa edilmesi günün vazgeçilmez görevidir.

Kürdistan ve Türkiye'de Son Durum ve Görevler

Rejimin çok yönlü baskılarını doruğa çıkardığı koşulların içinden geçiyoruz. Kürt ulusuna karşı topyekün bir kirliliğe özel savaşın bütün araçlarla aralıksız sürdürüldüğü bugünkü ortamda, işçi sınıfına, emekçi halklara, geniş yığınlara, aydınlara, yurtseverlere ve devrimcilere karşı tam bir sindirme-yok etme savaşı sürdürülüyor. T.C halklarımıza savaşı açtığımız gizleme gereği dahi duymuyor. Kürdistan'da kirliliğe bir savaş sürdürdüğünü açık, açık itiraf ediyor. Trilyonları bu savaşa ayırıyor. Kürdistan'ı her gün bombalayabilmek, daha fazla Kürt insanını öldürebilmek, sınırlarımızda "kazayla" kazan bombaları bırakmak, dağlarımızı, ormanlarımızı, tarlalarımızı... daha çok yakıp-yıkma için her para tüketişinde ve Lira düşüşünde özel randevularla Amerika'nın yoluna düşen T.C kurmayları, yeni trilyonlar temin ederek halkımızın soykırımını biraz daha uzatmaya hevesleniyorlar. Zam paketi denen ama asıl ismi kirliliğe para yetiştirme paketi olarak görülmesi gereken bu son saldırı dalgası ile Kürdistan'daki savaşı en azından belli bir süre tırmandıracağı benziyor. Bu, daha çok köyün yakılması ve yıkılmasından başka anlama gelmeyecektir. Türkiye halkına sunulan bu zam paketi, zaten geçim zorlukları ile boğuşan emekçi halkı hepten zor duruma düşürme amacı ile devreye sokulmuş, zaten öncesinden

gündeme getirilen 'özelleştirme' ve işçi kıyımları ile de tam bir cendere içerisine alınmak isteniyor.

Seçim öncesi ve sonrası dönemdeki gelişmelerin de gösterdiği gibi, rejim Kürt ulusunun kendini temsil etmesine hiçbir surette imkan tanımıyor. Bunun için her yolu deniyor. Halihazırda herhangi bir noktada tavize "çözüm" yanaşmadığını sözleri ve pratiği ile ortaya koyuyor. Tam bir faşist-sömürgeci diktatörlüğün bütün özelliklerini fazlası ile taşıyan bu barbar rejimin halklarımızın yararına en ufak bir adım dahi atmayacağı-atamayacağı bütün çiplaklığıyla görülüyor.

Gelinen yerde rejim artık bitmiştir. Bu bitmişliğinin en açık kanıtı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi nezdinde herkes tarafından apaçık görülmektedir. Bütün düzenlemeler ve araçlar KUKM'un gelişmesi karşısında başarısızlıklarını gizlemeye yönelik olarak devreye sokuluyor. Seçimlerle birlikte Kürdistan'da tutunamayacağını iyice anlayan rejim, yeni hile ve senaryolarla ömrünü biraz olsun uzatmaya koyulmuş bulunuyor. Bu kez en yoğun biçimde toplumu laik, anti-laik ikilemi ile bölmeye, şovenizm zehiri ile ağılamaya, katliamlara hız verme politikasını derinleştirmeye çabılıyor. Refah olgusunu sürekli gündemde tutmaya, böylece ilgiyi o yöne çekme ve bu şekilde KUKM'a karşı güçleri birleştirmeye, Türkiye kesiminde toplumu bu soruna meşgul edip-oyalayarak Kürdistan'ı tam bir mezbahaya çevirmek istiyor. Yine bununla zam paketini, özelleştirmeyi hızla devreye sokmakta, işçi sınıfının olası eylemlere kalkışmasını düzen içi tutmaya, hedefini sapırtmaya yöneliyor. Gelinen yerde bu politikasında belli başarılar da sağlamış durumdadır. Bu koşullarda asıl önemli olan ve üzerinde durulması gereken temel nokta; Türkiye ve Kürdistanlı devrimcilerin nasıl tavır takınacaklarıdır. Bu 1 Mayıs'ta hangi perspektif ile hareket edileceği önem taşımaktadır.

Türkiye Devrimci Hareketi herşeyden önce bu 1 Mayıs'ta temel şiarı "**işçi sınıfının kurtuluşu için, özel kirli savaşa karşı devrimci savaşı geliştir**" olmalıdır. Bu ana eksen etrafında hareket edilmelidir. Elbette özelleştirmeye, taşeronlaşmaya, işten atılmalara, işyeri kapatılmalarına, zam paketine vb. karşı da mücadele edilmelidir. Bunun içinde harekete geçilmelidir. 'Büyük' ve bu anlamda günün gerçeklerine denk düşmeyen, tek başına ajitatif ve ancak ayakları havada kalan isabetsiz içi boş çağrılardan kaçınılmalıdır. Daha uygun bir ifade ile 'Genel Grev' silahı ile rastgele oynanmamalıdır. Ya da Kemal'in fotoğrafları ve ay-yıldızlı bayraklarla kimseye "halkların kardeşliği" pazarlanmamalıdır. Aşırı reformist ve revizyonistlerin pekçok anlayış ve metodlarını değişik zamanlarda devrimci harekete nasıl ince us-

luplarla benimsettiği gözönüne getirildiğinde, bugünkü nisbeten hareketli koşullarda, sınıf adına konuşanların kimi olası zaaflara düşebilmeleri olanaklı gözükmemektedir. Doğal olarak tek başına devrimcilerin etkileyebileceği kitleler dikkate alınarak politika yapılmayacağından, geniş kesimlerin içinde buldukları durum dikkatle gözönünde tutulmalıdır.

Türkiye işçi sınıfının ve çalışan geniş yığınların, genel olarak halkın halihazırda faşist rejime karşı görevlerini yerine getirdiği iddia edilemez. Kirli savaş karşısında başarılı bir pratik sergilediği öne sürülemez. Şovenizme, T.C'nin barbarca uygulamalarına karşı güçlü bir karşı koyuşun varolduğu söylenemez. Sınıfın bu konumlamaya içerisine girmesinde diğer şeylerin yanı sıra, Türkiye devrimci hareketinin yanlışlıklarının, zaf ve yetmezliklerinin çok önemli bir rolünün olduğu aşikardır. Bir yandan kendi perspektifleri doğrultusunda harekete geçiremedikleri işçi sınıfı duruyor, yine diğer yandan kirli savaşa karşı, Kürt kardeşlerinin kıyımı karşısında sessiz kalan işçi sınıfı! Türkiye gibi bir ülkede bu durum izah edilemez! Gerçekten yüzbinlerin sokağa dökülmesinin olgun ortamının olduğu, zam paketlerine, zulüm paketlerine karşı yüzbinlerce insanın alanları, fabrikaları işgal etmeleri için şartların elverişli olduğu koşullarda bu denli zayıf kalmak anlaşılmalıdır. Demek ki sınıf adına konuştuğunu iddia etmek sanıldığı kadar kolay olmuyor. Eğer gerçekten sınıfın rolüne uygun davranılıyorsa, anlayış ve çalışmalar sınıf yararına ise başarı beklenebilir. Sınıf adına şiar atmak, 'sınıfı temsil ediyorum' demek anlam ifade etmiyor. Eğer sınıf bu şiarların arkasında değilse, bu sözler hedef sapırma dışında anlam taşımaz.

KUKM karşısında Türkiye devrimcilerinin ezici çoğunluğunun tavrının olumsuzluğu biliniyor. Dolayısıyla bu olumsuzlukları, işçi sınıfının içinde bulunduğu kabul edilemez konumu daha da ağırlaştırıyor. Teorik düzlemde devam etmekte olan hataları, esas olarak pratiklerini de şekillendirdiğinden, şu ana kadar sürdüregeledikleri yetmez tavırlarının birden bire aşılamayacağına bilincinde hareketle bu yıl 1 Mayıs'ta bütün adı geçen eksiklerini giderebilmenin mücadelesini başlatmalarının zemini vardır ve bu çalışma geciktirilmemelidir. Bu çalışma; aynı zamanda halkların kardeşliği alternatifinin kalıcı hale getirilmesinin de başlangıcı olacaktır.

Ülkemizde T.C'nin barbarlığı sınırsız olarak sürüyor. Hala ulusumuzun reddi üzerine kurulu inkarcı politikada ısrar ediliyor. Sömürgeci uygulamalar giderek katılarak devam ediyor. Bir yandan da olası gelişmelere karşı hazırlıklar yapıyor. Emperyalist devletlerden alınan askeri, ekonomik ve siyasi destekle faşist-sömür-

geci uygulamalar derinleştiriliyor, emperyalist telkinlerde gözardı edilmiyor. Batı son dönemlerde daha açık bir dille kendisinin de sorunun içinde olduğunu kabul etmeye ve tabi dayatmaya girişiyor. Bu güne kadar ve hala T.C'yi ayakta tutan iki-yüzlü, barbar Batı, bu kez dost kesilmeye hazırlanıyor. Manevra üzerine manevra geliştiriyor. Bütün gelişmeler Kürdistanlı devrimcilere çok ağır sorumluluklar yüklüyor. KUKM'un başarısı için her günden daha fazla çalışmanın, çok yönlü görev yığını içinde başarıyla faaliyetleri nitelik olarak zenginleştirmenin ve geliştirmenin, düşmanın bütün saldırılarını devrimci direniş ve kararlılıkla geri püskürtmenin, zaafı ve eksiklikleri bir an önce aşmanın zamanıdır.

Ulusal devrimci cephe-birlikler doğrultusunda adımların sıklaşması, parçalararası halkımızın birlik özlemlerine olumlu gelişmelerle yanıt verilmesi zorunlu görevlerimizdir.

Kürdistan'da bu 1 Mayıs'ta da, komünistlerin işçi sınıfını örgütleme, sınıf ideolojisinin ve gücünün devrimimizdeki rolünü açığa çıkarma ve bunu gösterme, sınıfsal perspektifimizi berrak olarak ortaya koyma ve sınıfı bu doğrultuda eylemlere çekme görevleri bütün yakıcılığıyla durmaktadır.

1 Mayıs 1994; aynı zamanda yalnızca ulusal görevlerle yükümlü olmadığımızın, sosyal kurtuluş görevlerimizin de olduğunu ve bunların hiçbir şekilde küçümsenmemesinin-unutulmamasının gerektiği ısrarla vurgulanmalı, bu perspektif gözardı edilmemelidir. Dahası bu perspektif halkımıza kavratılmalı, geleceğe bu yönlü hazırlanmaları sağlanmalıdır. Dar milliyetçi anlayışların hızla yayıldığı ve bu atmosferin genel havasının ülkemizde epey yol aldığı koşullarda biz komünistlerin işçi sınıfının ve çalışan emekçi yığınların devrimimizde oynadıkları rolü ısrarla savunmamız gerekiyor. Devrimimize işçi sınıfının katılımı olmadan, bu anlamda 'damgası' vurulmadan başarıdan söz etmenin mümkün olamayacağı tartışmasızdır. Burjuva-milliyetçi görüşlerin revaçta olmasına karşın, doğru olanın ulusal görevlerin yanında sosyalist görevlerimizin de olduğunu öne çıkarmak, yine; amacımızın burjuva bir Kürdistan olmadığını, sosyalizmin inşa edileceği bir Kürdistan olduğunu daha bugünden ve ikircimsiz söyleyebile, bunu kavratma mücadelesi de önümüzde durmaktadır. Bu 1 Mayıs'ta bütün bu görevlerin önümüzde durduğu bilinci ile hareket ettiğimiz oranda, gelecek 1 Mayıslarda başarıyı yakalamak mümkün olabilecektir.

16 Nisan 1994

SIYASAL ÇÖZÜM YOLUNU AÇMAK İÇİN SAVAŞI TÜRKİYE'YE TAŞIMAK GEREKİR

Bedri MEDLER

Yıllardır Kürdistan'da süren bir savaş var. Bu savaşın halkımıza kaybettirdikleri var, kazandırdıkları var. Halkımızdan bir yığın şey alıp götürse de, birçok şey de vermiştir. Halkımız Ortaçağ karanlığından çıkmış, kendi meşru haklarının çıplak bir askeri olarak savaş alanına inmiş, haklılığına, kazanacağına inanarak her şeyini bu uğurda vermeyi göze alarak şanlı ve onurlu bir mücadelenin itici gücü olmuştur. Halkımız demokrasi, bağımsızlık ve özgürlüğü için birçok şeyini vermiştir. Vereceği daha çok şeyi vardır. Bu çok şey halkımızın zaferini yakalamaya yeterlidir. Fakat süreç uzundur, acıdır, sancılıdır. Ama süreci kısaltmak elimizdedir. Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin elindedir.

Kürdistan devrim sürecini kısaltmanın birçok boyutu vardır. Ben bu yazıda sadece bir boyutuna dikkat çekmek istiyorum. Bu boyut: yıllardır Kürdistan'da süren savaş Türkiye'ye aktarmak, yaymaktır. Savaşın yükünü Kürdün sırtından alıp, Türk'e de yüklemektir. Türk'ü savaşın yüküne ortak etmektir. Bu Kürdistan devriminin hayati bir sorunudur. Zaferin teminatıdır. Herşeyden önce T.C'yi zorlayarak, boyun eğdiren, masaya oturtmanın ve siyasal çözüme zorlamanın önkoşuludur.

Gelinen aşamada herkes siyasal çözüm diyor. T.C hayır diyor. Askeri çözümde diretiyor. O halde T.C'nin anladığı dilden konuşmak gerekiyor. İlk önce varolan bir kuralı bozmaktan başlamak gerekiyor.

Silahlı ulusal güçler, Kuzey Kürdistan'da kırsal alanda yapması gerekenin dışında gerekeni yapmıştır. T.C'ye ödetilmesi gereken fatura ödetilmiştir. Soruna matematiksel bir hesap yapılarak kaç gerilla şehit oldu, kaç "mehmetçik" öldürüldü gibi basit bir yaklaşımla yenilgi ve zafer tesbiti yapılamaz. Sorun çok boyutludur. Siyasaldır, ekonomiktir, askerdir vs. Bu boyutların birleşkeni olarak ulusal ve uluslararası arenada getirdikleri-götürdükleridir. Sorun bu noktada ele alındığında T.C'nin kaybeden, Kürtlerin kazanan taraf olduğu herkesin kabul ettiği bir gerçektir. Bu noktada kırın önemi gözardı edilmeksizin ulusal kurtuluş savaşına bir açılım kazandırmak gerekmektedir. Kırdan süren savaşın ivmesi düşürülmeden savaşın bir boyutunu da Türkiye'ye taşımak gerekmektedir. Bu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin hayati bir sorunudur. Başka bir deyişle zaferin teminatıdır.

PKK'nın bu alanın önemini kavramadığından mı, bu alanı küçümsediğinden mi, yoksa kavrayıp ta-önemsemesine rağmen

başarılı mı olmadığından mı, ama sebebi ne olursa olsun bu alana yüklenmediği, istenen bir savaş çıkaramadığı biliniyor. Bu alanda iki önemli girişimi oldu. Birincisi; Şımak olaylarının akabinde İstanbul'da geliştirdikleri eylemler, ikincisi; parti, basın, eğitim vs.ye getirilen yasaklamalardı. Bu eylem türlerinden niye vazgeçti, istenen düzeyde yüklenmediğinin gerçek nedenini bilemiyorum, ama T.C'yi en fazla korkutan eylem biçimleri olduğunu, o dönemin T.C. kurmaylarının beyanatlarında ve sömürgeci basının manşetlerinde görmek mümkündür.

Hatırlanırsa İstanbul'daki eylemlilikler döneminde T.C çok zor duruma düşmüştü. T.C'nin resmi ve sivil güçleri hep bir ağızdan "tehlile kapımızda", "tehlile yatak odamızda" çığlıklarını patlatmışlardı. Tehlike gerçekten büyüktü. Kürdistan'da hergün onlarca gerillanın ya da "mehmetçiğin" ölmesi T.C için pek büyük bir tehlike değildir. Kürt halkı, kendi bağımsızlık ve özgürlüğü için her gün onlarca genç verecek insan potansiyeline sahiptir. Bu T.C içinde böyledir. T.C'de Kürdistan'ı kaybetmemek için her gün onlarca Anadolu gencini vermeyi çoktan gözden çıkarmıştır. Bu T.C'yi pek rahatsız etmemektedir. Hatta öldürülen her Anadolu çocuğu, T.C kurmayları için bulunmaz bir fırsat sayılarak Türk halkını kara bir şovenizmle zehirlemenin aracı olmaktadır. Öldürülen Anadolu çocuğunun anne-babası, akraba ve dostlarının acısı bir yana, T.C için "birlik ve bütünlüğün", "vatan, millet ve devlet bölünmezlik" edebiyatının malzemesi olmaktadır. Siz T.C kurmaylarının döktükleri timsah gözyaşlarına bakmayın. Bu nedenden ötürüdür ki T.C, savaşı Kürdistanla sınırlı tutmaya özellikle itina göstermektedir. Savaşın Türkiye'ye taşınmasının tehlikesini T.C. herkesten çok iyi görmektedir. O halde T.C'nin hesabını bozmak gerekmektedir. Savaşı Türkiye'ye taşımak gerekiyor.

Savaşı Kürdistanla sınırlı tutmak, Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri açısından sonuca gitmeyi sancılı kılar. Elbette Kürdistan'da süren savaş T.C'yi siyasal, ekonomik, askeri vs. olarak bir çıkmaza sokmuş, derin toplumsal bir bunalıma sürüklemiştir. Ama bu T.C'yi siyasal olarak sorunun çözümüne zorunlu kılmaya yetmiyor. T.C. savaşı Kürdistan'da sınırlı tutmaya çalışarak askeri olarak sonuca gitmek istiyor. Bunun uğraş ve çabasını veriyor. Bu konuda yoğunlaşmış bulunuyor. Tüm imkan ve olanaklarını buna yatırmış bulunuyor. T.C'nin yetkili kurmayları, Osmanlı İmparatorlu-

ğunun 1881'de yaşadığı "Duyun-i Umumiye" durumunu yaşamayı bile göze almış bulunuyor. Bu konuda kararlı görünüyor. Anadolu halkına alabildiğine yükleniyor. Halkın elinde ne varsa el koyuyor. Batı'nın desteğini alabilmek için vereceği neyi varsa vermenin mesajını veriyor. Batı'nın istemlerini yerine getirmede bir an bile tereddüt etmiyor. Çiller Hükümeti'nin 5 Nisan kararları bunun en son uygulaması oluyor. Anlayış şudur; "her alanda kaybetmeyi göze alalım, ama Kürdistan'ı değil" T.C'nin yaklaşımı budur. Uygulaması budur. Fakat yaklaşımı da budur.

T.C. tüm hesaplarını askeri çözüme yatırmış bulunuyor. Kürde ait ne varsa -onun gerillasından politikasına, iş adamından mafyasına, çobanından aydınına kadar uzanan herkese saldırarak- öldürüyor. Buradan sonuca gitmeyi hedefliyor. Fakat bu konuda yanılıyor. Çünkü otuz milyonu çoktan aşmış bir nüfusa sahip bir halkı öldürmekle bitireceğini sanan bir mantığın geleceği yoktur. T.C. kurmayları bunu anlamıyor. Ya da anlamak işlerine gelmiyor. O halde birilerinin T.C'ye bunu kavratması gerekiyor. T.C'nin anladığı dilden konuşması gerekiyor. O da savaşı Türkiye'ye aktararak boyutlandırmaktan geçiyor.

Savaşı Türkiye'ye taşımak, yaygınlaştırmak Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerini korkutmamalı. Oysa zafere giden yolun burdan geçtiği gerçeği var. Bu kavranılır, buna uygun bir pratik geliştirilirse kazanan Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri, kaybeden T.C olacaktır. Bundan emin olunmalıdır.

Savaşı Türkiye'ye taşımak, yaygınlaştırmak Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri açısından sayısız yararları vardır.

Herşeyden önce yıllardır Kürdistan'da süren savaş Kürdistan'ı viraneye çevirdiği gibi, halkı dayanabileceği en son sınırına getirmiştir. Halk vereceğini vermiştir. Halka bir soluk alma imkanını sağlamak gerekiyor. Bu da savaşı Türkiye'ye taşımaktan geçiyor.

İkincisi; Türk halkını bu savaşa ortak etmek gerekiyor. Şimdiye kadar savaşın tüm yükünü Kürt halkı çekmiştir. Bu yüke Türk halkını da ortak etmek gerekiyor. Bu aynı zamanda sorunun çözümünü askeri olmaktan çıkarmanın, siyasal çözümü gündeme getirmenin imkanını bize verecektir. Askeri çözümle kafasını bozan T.C kurmayları üstünde baskı uygulayacak ve onu barış masasına oturtmaya zorunlu kılabilecek güçler içinde hiç şüphesiz Türk halkının önemi büyüktür. Bunu sağlamak için sava-

Geçmişte yaşanan bu manzara pek hoş değil, ancak kaçak yapıları affetmek de sorunu çözmiyor.

şı Türkiye'ye taşımak ve yaygınlaştırmak zorunlu hale gelmiştir. Bu ihtiyaçtan doğan bir zorunluluktur. Ancak bununla Türk halkının oynaması gereken tarihsel rolü oynamama imkanını sağlamış oluruz. Bu konuda da Anadolu halkını harekete geçirecek olan da hiç şüphesiz Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri olmalıdır.

Üçüncüsü; savaşı Türkiye'ye taşımak, yaygınlaştırmak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri açısından hem ucuz, hem de rizikosuzdur. Ama T.C. açısından aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Çağın modern silahlarına sahip olmak gerekmiyor. Basit araç-gereçler kullanılarak çok iş yapılabilir. Türk ekonomisi felce uğratılabilir. Günlük yaşamları alt-üst edilebilir. Bu çok kolay ve basittir. Bunu her Kürdistanlı yurtsever yapabilir, yapmalıdır da. Önümüz yazdır. Turizm mevsimidir. Niye turizm merkezlerinde bombalar patlamasın. Çukurova'nın, Orta Anadolu'nun, Ege'nin, Marmara'nın, Karadeniz'in büyük çiftlikleri ve de pamuk, tütün vs. depoları niye yakılmasın. Akaryakıt depoları niye bombalanmasın. Köprüler niye uçurulmasın. Trenlerin altına niye bombalar yerleştirilmesin. Gemiler niye batırılmasın. Hava alanlarına, termik santrallara, ekonominin candamaları fabrikalar niye yakılmasın. T.C kurmaylarının ailelerine niye yönelinmesin. Bunlar olmayacak şeyler değildir. Her zaman Anadolu insanı mı ağlatmalı? Hayır! Biraz da bu acı T.C kurmaylarına tattırılmalı. Bakalım "şehitler"le övünme nasılmış. Bu alanda çok iş çıkarabiliriz, çıkaracağız da. Bu konuda yoğunlaşaca-

ğız.

Bu alanlarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri açısından daha az güçle, daha ucuz araç-gereçlerle, daha az rizokolu bir avantajla zafere giden yolu kısaltabiliriz. T.C'yi siyasi çözüme zorunlu kılabiliriz. Bu alan T.C'nin en zayıf alanıdır. Ayrıca candamadır. O halde bu alana niye yüklenmiyelim. Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri, bu alanda savaşı yaygınlaştırır ve boyutlandırırsa hiç kimsenin şüphesi olmasın ki T.C siyasi çözüme yanaşmak zorunda kalacaktır. Daha doğrusu T.C. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri karşısında dayanamayacak, onların otoritesi karşısında boyun eğmek zorunda kalacaktır. Bu öneminden hareketle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri bu alanda yoğunlaşmalı, yüklenmeli, zafere gitmenin, son hesaplaşmanın pratiğine kendilerini yatırmalıdır.

Bu alanın daha birçok avantajlı durumu olduğu gibi rizokoları da vardır. Ama hangi şeyin rizokusu yok ki? Eğer bir yol ve yöntem bizi zafere götürüyorsa, zaferi en aşağı kolaylaştırıyorsa bunun beraberinde getireceği rizokoları da göze almak gerekir. Bundan kaçınmamak gerekir. Sonuca bakmak gerekir. Ne getirip-götürdüğüne bakmak gerekir. Eğer başvurulacak yol ve yöntem Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi kolaylaştırıcaksa, zaferi yakınlaştıracaksa hiç çekinmeden başvurmak gerekiyor. Gerisi işin teferruatıdır. Teferruatın yorumunu tarihçilere bırakalım.

Bir kere şuna hazırlıklı olmak lazım. T.C'nin resmi ve sivil kurmaylarından, basın-yayımına, milli güçlerden dinci güçleri-

ne, "sol" kemalistlerden sözde demokratlarına varan yelpazedeki güçlerin cümle cemaatin ağız ve güç birliğinin saldırısına hazırlıklı olmalıyız. Gerçi bu cephe bugünde vardır. Fakat bu cepheye daha katılacaklar olacaktır. Kemalist Türk solundan Kürt reformist hareketine kadar genişleyebilir. Hepsini ağız birliğince Kürdistan Ulusal Kurtuluş radikalizmine saldırırlar. "Anarşizmden", "terörizmden", "bölücülükten", "goşizmden" dem vuracaklar. İnsanlıktan, iki halkın kardeşliğinden, kardeşçe birlikten yaşamaktan, enternasyonalizmden bahsedecekler. Barış güvercinleri kesilecekler. Ama her halükarda tüm bu kesimlerin kuyruk sancıları ortak tutacaktır. Varsın tutsun, bu iyiye işarettir.

Hiç şüphesiz birileri ortaya çıkıp daha "demokratik" bir savaş önerecekler. Savaşta insani yön keşfine soyunacaklar. "Kırlı savaş, temiz savaş, ismi konulmayan savaş" gibi neye, kime hizmet ettiği belli olmayan savaş türlerini keşfedecekler. Birileri bununla uğraşsa dursun Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri, bu zirvalıkları bir yana itmeli, düşmanı zor durumda bırakacak her yol ve yöntemlere başvurmadan çekinmemelidirler. Elbette devrimci moral çerçevesinde kalarak.

Şu an süren savaşta olduğu gibi, savaşı Türkiye'ye taşımak, yaygınlaştırmada da birileri "Türk-Kürt düşmanlığı geliyor, aman bu oyuna gelmiyelim" diyecekler çıkacaktır. Burada Kürdistan radikalizmine karşı dün olduğu gibi haçlı seferleri başlatacaklar. Bunlar olacaktır diye, Kürt Ulusal

ALMANYA NE YAPMAK İSTİYOR?

S.ERDOĞAN

Almanya'da hemen hemen son yüzelli yıldır değişmeyen, hükümetten-hükümete, rejimden-rejime korunan bir dış siyaset olayı var. Bu, Osmanlı ve devamındaki Türkiye siyasetidir. Alman dış siyaseti incelendiğinde görülecektir ki zaman zaman dalgalanmalar göstermesine rağmen, "Türkiye'nin bütünlüğü ve rejimin idamesi" temel yönelim olarak kalmıştır. Bunun elbette temel ekonomik-siyasi nedenlerin yanısıra nisbeten uzun tarihsel dönemde oluşmuş ilişki biçimlerinin yaratıldığı kurumların da bu süreçte önemli bir rolü var.

Sömürge paylaşımına geç kalan Almanya 19.yüzyıldan itibaren, rakiplerinin aleyhine Osmanlı'yı ele geçirme siyaseti izledi. Buna barışçıl fetih siyaseti diyebiliriz. Ekonomik ayrıcalıklar elde etmek, Osmanlı ile yürütülen ticareti sürekli arttırmak Almanya'nın yavaş, yavaş bağlama yöntemiydi. Ekonomik ilişkileri, askeri ilişkiler takip etti. Alman askeri örgütlenmesi, tecrübesi ve ordunun eğitimi Osmanlı ordusuna taşındı. Osmanlı ordusunda, Alman subaylar görev almaya başladılar. Moltke'nin, Kürdistan'dan mektupları bu dönemdedir. Tabii ki askeri ilişkinin sonuçlarından birisi de yüklü silah siparişleri oldu. 19.yüzyılda ve 20.yüzyılda Osmanlılar, Almanya'nın en karlı ve en yüksek sipariş veren müşterisi durumundaydı. Siyasal planda ise, Wilhelm Strosse ile Bab-ı Ali arasında sıkı ilişkiler kuruldu. Almanya'nın en yetkili Büyükelçisi İstanbul'da faaliyet yürütüyordu.

20.yüzyılın başlarında Almanya, Berlin-Bağdat demiryolu projesi ile Asya'ya doğru yayılmasını garanti altına aldı. Bu alanda, Fransa, Rusya ve İngiltere'yi geride bıraktı. Alman planları öyle bir aşamaya vardı ki, Anadolu'ya Alman kolonları yerleştirme hazırlıkları dahi yapıldı. Bilindiği gibi, Almanya geliştirdiği bağımlılık ilişkilerinin sonucu olarak Osmanlıları I.Dünya Savaşı'nda kendi yanında savaşa soktu. Savaşın kaybedilmesi, Almanya'nın yönelimini geçici olarak durdurdu. Bu dönemde, Almanya Osmanlı'nın yürüttüğü Kürt ve Ermeni katliamına ortaklık etti. Ermeni lobisinin yoğun çalışmalarına, kiliselerin baskısına rağmen Almanya, Ermeni soykırımını izlemekle yetindi. Hatta, "Ortağı"na yardım etti. Osmanlı'nın zayıflaması, Almanya'nın işine gelmiyordu.

Savaşın sona ermesiyle ilişkiler devam etti. Almanya'da faşist rejimin işbaşına gelmesiyle daha da gelişti. Eğer dünya çapındaki güç dengeleri müsaade etseydi, Türkiye Almanya ile birlikte savaşa dahi girebilirdi. Aynı dönemde Türkiye'de yoğun bir Alman faşist propagandası vardı.

II.Dünya Savaşı'ndan sonra Almanya'nın kendini toparlaması ile birlikte ilişkiler yeniden canlılık kazandı. Türkiye ve Almanya NATO'da ortak üyeler. 60'lardan sonra AET ilişkilerinde yine Almanya'yı önde görüyoruz. Bu dönemde ucuz işgücünün önemli bölümü Türkiye'den karşılandı.

Almanya-Türkiye ilişkileri zaman, zaman "geçici yanlıs" anlamalara (!) uğramasına rağmen sürekli yükseldi. Sözde "demokratik" Almanya, 12 Eylül döneminde de T.C'yi desteklemeye devam etti. Bugün gelinen yerde T.C, Almanya için Ortadoğu'ya ve Kaf-

kaslara açılmada iyi bir sıçrama tahtası görevini görüyor. Türkiye'deki yabancı yatırımlarda en önde olan Almanya. Öte yandan Almanya, Türkiye'nin dış ticaretinde yine önde bulunuyor. Askeri alanda yoğun bir ilişki var. En kapsamlı proje, iki büyük denizaltının Almanya tarafından yapılmasını kapsıyor. Yanısıra, Doğu Almanya'dan kalan silahlar Türkiye'ye verildi. Bunların içinde; tank, panzer, zırhlı taşıyıcılar ve makineli tüfekler, kaleşnikoflar var. "Yardım" adı altında Türkiye'ye verilen silah tutarı 2 milyar DM'yi aşıyor. Ayrıca üçüncü ülkeler aracılığıyla da ticaret yürütülüyor. Bağlantılı olarak Türk polisini ve özel timini de Alman polisi eğitiyor ve donatıyor. Kısaca, ekonomik-siyasi-askeri alanda Almanya-Türkiye arasında güçlü ilişkiler var.

Bu durumda Almanya, "ortağı"nın zayıflamasını istemiyor. Her ne kadar zaman, zaman T.C politikalarına karşı çıksa da, esasta desteklemeye devam ediyor.

T.C'nin yumuşak karnını, aşil topuğunu Kürt sorunu oluşturuyor. İşte Almanya'nın desteği tam bu noktada yoğunlaşıyor. T.C'yi askeri alanda desteklemekle kalmıyor, uluslararası arenada destek sunuyor. Kürdistanlı siyasi akımlara karşı saldırgan politikalar geliştiriyor. Almanya'da Kürtlerin yasal, demokratik örgütlenmelerine ve faaliyetlerine sınırlama getiriyor. Yasaklamak istiyor. İsrarla yüzbinlerce kitlenin örgütlenmesine, gösterilerine "terörist" yaftasını asmak istiyor. Türkiye'yi tatmin etmek ve Kürdistanlı siyasal

akımların bağımsız politik hattını zayıflatıp-boyun eğdirmek için faşizan ve ırkçı uygulamalardan çekinmiyor.

Almanya'da faşist örgütlenmeler cirit atıyor. Ses yok. TC ve İran terörist faaliyetlerde bulunuyor. Ses yok. Aksine destek var. Ama, Kürdistanlıların kitlesel gösterilerine azgınca saldırılıyor. Almanya'nın T.C'ye ortaklık etmesi ve anti-Kürt politikada direktmesi öyle bir aşamaya ulaşmış bulunuyor ki kendi yasalarına rağmen, altına imza attığı uluslararası antlaşmalara rağmen Kürdistanlı politik ilticacıları sınır dışı etmek istiyor. Her ne kadar bu alanda zorlansa da sınırdışı uygulaması ger-

çekleşti. Bir yönüyle de iç politikadaki faşistleşme eğilimleri Kürtlerin üzerinde deneniyor.

Almanya'nın Kürdistanlılara yönelmesinin esas nedeni, T.C ile geliştirdiği ilişkiler ve Kürdistan devrimin emperyalizmin etkisini sınırlamasıdır. Bunun dışında nedenler bulmak gerçekçi değildir. Alman İçişleri Bakanı'nın iddia ettiği gibi, bunu Kürtlerin Newroz gösterilerine ya da birtakım eylemlere bağlamak için, kişinin ya politik öngöründen uzak ya da Almanya'nın etki sahasına girmesi gerekir. Eylemler Almanya'nın yöneliminin sonucudur. Newroz gösterilerini, geceleri Almanya kendisi engellemiş ve kitleyi tahrik etmiştir. Hatta izinli gösterilere saldırılmış, Alman polisi zaman, zaman Türk polisini aratmayacak cinsten şiddete başvurmuştur.

Ancak, Kürdistanlıların direnmesi karşısında Almanya gerilemek zorunda kalmıştır. Polisin göstericilere saldırması, Almanya'nın tavrını protesto etmek için yurtseverlerin kendilerini yakması karşısında çözümsüz kalmıştır. Geliştirmek istediği tüm "terö-

rist" edebiyatına rağmen, kamuoyunda da Kürtler lehinde bir ortam doğmuştur. Almanya'nın gündemine Kürtler ve Alman silahları ile Kürtlerin katledilmesi olgusu güçlü olarak girmiştir. Kürt katliamının kanlarının Almanya'nın üzerine sıçradığı gerçeği giderek kabul görmeye başlamıştır. Aynı şekilde, bugün Kürtlere karşı geliştirilen sınır dışı tehdidi tüm yabancıları ilgilendirmektedir. Gösterilerin yasaklanması, polisin saldırısı ise, Alman muhalefetine de ilgilendiren bir konudur. Neticede, Alman Devleti'nin politikası ters tepmiştir.

Almanya, gelen tepkileri yumuşatmak, kendi iç kamuoyunu yatıştırmak ve TC'yi tam olarak istediği güzergaha getirmek gibi nedenlerin sonucu olarak, "silah sevkiyatını geçici olarak durdurdu." Güya, "Alman silahlarının Kürtlere karşı kullanılması araştırılacak"mış. Tam bir ikiyüzlü politika. Alman silahların Kürdistan'da kullanıldığı binlerce belge ile kanıtlanmıştır. Bunun görüntüleri Alman basın-yayın organlarında defalarca yer aldı. Zaten, T.C'de yaptığı açıklamalarda bunu kabul ediyordu. Danışıklı olarak Almanya'yla yürütülen görüşmelerden sonra inkar etti. Kamuoyunun tepkisi yatıştırdıktan ve T.C ile daha uygun koşullarda anlaşıldıktan sonra silah yardımı devam edecektir. Kaldı ki silah ticaretinin kesintiye uğraması neredeyse imkansız. Çünkü, üçüncü ülkeler aracılığıyla bu her zaman yürütülecektir.

Almanya'yı TC ile işbirliğine zorlayan, onun gerici-saldırgan politikasına ortak eden emperyalist niteliğidir. Tekellerin kâr hırsıdır. Yayılmak, etki ve nüfuz bölgeleri elde etmek siyasetidir. Dış ilişkilerinden, yatırımlarından yalıtılmış bir emperyalist ekonomi yoktur. Olamaz. Ne var ki herhangi bir devletin siyaseti verili gerçekler, siyasal gelişmelerin yol açacağı sonuçlar üzerine kurulu değilse başarısızlığa mahkumdur. Almanya'nın da bölgede Türkiye ve İran'a oynaması, onları temel dayanak noktası alması istediği sonucu vermeyecektir. Bu ülkeler öteki emperyalist devletlerle geliştirdikleri ilişkilerle kendi "ulusal" -asında emperyalist özellikler gösteren yayılcı- çıkarlarını koruyacaklardır. Ayrıca, bölgede Türkiye ve İran'ı birden tatmin etmek mümkün görünmemektedir. Bu iki devlet en azından bin yıldır bölge üzerinde rekabet etmektedirler. Bölgedeki istikrarsızlığın önde gelen nedenlerinden birisi de Türkiye-İran ilişkisidir. Dolayısıyla Almanya'nın Türkiye ve İran'ı birlikte tatmin etme siyaseti objektif olarak ta istenilen sonucu vermeyecektir. Buna, Arap muhalefeti, Rusya'nın engellemeleri, Yunanistan'ın Avrupa'daki rolü ve nihayet ABD, İngiltere ve Fransa'nın kendi çıkarları doğrultusundaki yönelimlerini de ilave etmek gerekiyor.

Dahası, İran ve T.C parçalanmaya, yok olmaya mahkum devletlerdir. T.C, Kürtleri, Arap azınlığı, Lazları ve öteki miliyetleri uzun süre "üniter yapı" içinde tutamayacaktır. Zaten, Kürt ulusu bu çelik cendereyi parçalamaya başlamıştır. İran ise, Kürt, Beluci, Azeri muhalefeti yanında, güçlü bir iç muhalefetle de karşı-karşıyadır. ABD'nin körü-körüne Şah'ı destekleme siyaseti nasıl ki hezimetle sonuçlanmışsa, Almanya'nın TC'yi desteklemesi de aynı sonucu doğuracaktır. Kürt ulusu bugün örgütlenmiş, Güney'de devletleşmeye doğru adım atmıştır. Kuzey'de ise Türkiye'yi son 70 yılda en çıkılmaz noktaya getirmiştir. T.C'de bir ölüm-kalım savaşı verdiğini kabul etmektedir. Ölüler üzerine siyaset yürütmek gerçekçi olmadığı gibi, çöküşe giden rejimlerin yapacağı çılgınlıklara ortaklık etmek de atından kalkılamayacak yükler getirir. Almanya'nın verdiği silahlarla Saddam, Halepçe katliamını gerçekleştirdi. Halepçe'nin suç ortaklığı Almanya'nın üzerindeyken, aynı yolda yürüyen T.C'ye yardım etmek, ortaklık etmek neresinden bakılırsa, bakılınsı akılcı bir yol değildir.

Almanya, TC ve Kürdistan arasındaki savaşta tarafsız olmalıdır. TC'ye verdiği her türlü askeri yardımı derhal durdurmalıdır. Silah ticaretine son vermelidir. Geçici şovlarla bu iş geçirilemez. "Kürt ulusunun devlet kurma hakkı yoktur, Türkiye'nin bütünlüğü korunmalıdır" siyasetinden vazgeçilmelidir. Otuz milyonluk bir halkın iradesine set çekmek gerçekçi olmadığı kadar, suçtur da. Bunun için Avrupa parlamentosunun "Kürtlere özerklik" benzeri tezleri TC'yi koruma, yaşatma çabasıdır. Kürt ulusu kendi geleceğini kendisi belirleyecektir. Bugün birkaç istisna hariç, tüm ulusların, üstelik çok küçük ulusların da kendi devletini kurduğu bir ortamda, Kürtlere bunu yasaklamak hem saçma, hem de sömürgeci bir tavrıdır.

Kürdistan'da yürüyen savaş gittikçe Batı ekonomilerini de etkileyecektir. Bunun işaretleri de var. Üstelik bu etki temel ekonomik kategorileri içine almaktadır. Kürdistan'da yürütülecek savaş Ortadoğu ile yapılacak tüm kara ticaretini neredeyse imkansız hale getirir. Bundan en çok etkilenenlerden birisi de Almanya olacaktır. Yanısıra, savaş turizm gelirlerini de etkileyecektir. Daha önemlisi; Kafkas doğalgazı ve petrolünün Kürdistan'da geçirilerek taşınması savaş sürdükçe mümkün görünmemektedir. Kürdistanlıların iradesi alınmadan sömürgeci ülkelerle yürütülen ilişkiler sonucu, böylesi uluslararası projeler geliştirmek Batı için hiç te iyi olmayacaktır. Açık ki Kürt halkı kendi iradesi dışındaki statükoyu tanımayacak, parçalayacaktır. Almanya TC'ye destek verdikçe gittikçe daha çok taraf haline gelecek ve savaşın içine çekilecektir. Türkiye'deki Alman yatırımları, kuruluşları da savaşın hedefleri arasına girecektir.

O halde, şunu görmek gerekiyor. Ortadoğu'da, İran, Irak, Suriye ve Türkiye arasında parçalanıp-sömürgeleştirilmiş Kürt ulusu özgür olmadıkça istikrar ve barış olmayacaktır. Bunun için sömürgeci güçlere verilen destek kesilmedikçe savaşın onları destekleyenler de etkilenecektir. Ya bu destek kesilecek, ya da bunun sonuçlarına hazır olacaklardır.

Batılı ülkelerin, en çok da Almanya'nın "terörist" gerekçesi olan silahlı savaşıma gelince; bu meşru bir savunma savaşıdır. Kürt ulusu kendisini, yaşam hakkını savunuyor. Kürdistan'ı işgal edip, kitle imha silahlarıyla kuralı bir savaş yürüten sömürgecilerdir. Saldırgan ve savunmacı aynı kefeye konulamaz. Dahası, saldırgan korunup, savunmacı suçlanamaz. Kürdistan'da gerilla güçleri daha da güçlenecek ve ulusal ordulaşma sağlanacaktır. Ordulaşmamız barışın garantisidir. Bir ulusun kendini savunması, ülkesini koruması neden "teröristlik" olsun. Batılılar, Almanya'da düne kadar Filistinlilere de aynı suçlamayı yapıyorlardı, bugün ise normal diplomatik ilişkiler kuruyorlar. Üstelik Filistin mücadelesinin tarihinde terör eylemi olarak adlandırılacak yüzlerce eylem vardır. Biz elbet Filistinlilerle siyasal ilişkiler kurulmasına, Filistin halkına meşru temsilcilerinin tanınmasına karşı değiliz. Karşı olduğumuz çifte standarttır.

Almanya açısından sorunu daha da önemli kılan başka bir etmen de, yarım milyon Kürdistanlının Almanya'da yaşamasıdır. Yarım milyonluk kitle örgütlenmesiyle geliştirdiği ilişkilerle Kürt sorunu kendi gerçekliği içinde kamuoyuna taşıyacaktır. Bunun vardığı boyut olaylara gösterdiği tepkilerden belli oluyor. Kürdistan'da köyler yanarken, insanlar katledilirken, dağ-taş bombalanırken, bu yarım milyon evinde duramaz. Elbette tepki gösterir, mücadele eder. Demek ki sorun aynı zamanda Almanya için bir iç sorun haline gelmiştir.

Almanya'da yaşayan yarım milyonluk kitlenin ulusal haklarını tanınamak, gerici ve anti-demokratik bir tavrıdır. Hala daha Kürtleri T.C, İran, Irak ya da Suriye'li olarak değerlendirmek, ulusal kimliklerini inkar etmek, sınırlamalar getirmek sömürgeci devletlere ortaklık etmekte direktmek çıkmaz bir yoldur. Fazla zaman geçmeden Kürtlerin (öteki azınlıkların da) ana dilde eğitim hakkı, basın-yayımdan yararlanma hakkı tanınmalıdır. Kürtleri Türkiye'ye, İran, Irak ya da Suriye'ye iade etmek ise, katillere kurbanları teslim etme siyasetidir.

Net olarak şunu diyoruz; Almanya'nın TC'ye ve öteki sömürgeci ülkelere desteği son bulmalıdır. Silah yardım ve ticareti hemen durdurulmalıdır. TC'ye taraf olduğu uluslararası antlaşmalara uyması için baskı yapılmalıdır. Soykırım politikasında ısrar etmesi durumunda, TC'ye ambargo uygulanmalıdır. Kürdistanlı siyasi akımlarla, kurumlarla diplomatik ilişki kurulmalıdır. Kürt ulusunun temsilcileri Avrupa Parlamentosu'nda, öteki kurumlarda temsil edilmelidir.

Bugün Batı'nın politikası -öncelikle de Almanya'nın- kurbanı cezalandıran, katili ödüllendiren bir özelliktedir. Gelecekte, barışa ve demokrasiye, halklar ve uluslar arasındaki karşılıklı güvene giden yol, bu politikanın terk edilip-terk edilmemesine bağlıdır.

KAMUOYUNA

Kurtuluş Güçleri, zaferlerini kolaylaştıracak yol ve yöntemlerden vazgeçemezler. Elbette Türk-Kürt düşmanlığı istenen bir şey değildir. Hiçbir sağduyulu insan bunu istemez. Fakat şunu da görmek gerekir. Hangi ezen-ezilen ulus ortamında bu düşmanlık gelişmemiştir. Düşmanlık geliyor diye hiç bir ezilen ulus, ezen ulusa karşı kendi kurtuluş mücadelesinden ve sonuca götürecek yol ve yöntemlerden vazgeçmemiştir. Oysa vazgeçmesi varolan düşmanlıkların sürmesine onay vermektedir. Düşmanlıkların yok edilmesi, ancak tarafların eşit bir temelde haklarına kavuşmasıyla mümkündür. Yani sorunun çözümüyle mümkündür. Eğer sorunun çözümü bugün gelip silaha takılmışsa, o halde silah yer ve zamanında en iyi bir şekilde kullanılması gerekiyor. O günden sonra savaşa "kirli", "temiz", "ismi konulmamış" gibi sıfatları yükleyip savaşı sulandırmak her zaman olduğu gibi zorbalığa teslimiyet güdenlerin işi olacaktır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri bu oyuna gelmeyecektir.

Dikkat edilirse sömürgeci basında olduğu gibi, devrimci-demokrat basında da bir kavram kargaşası almış başını gidiyor. "Kirli savaş", "ismi konulmamış savaş" gibi kavramlar sıkça kullanılıyor. Buradan hareketle "temiz savaş"ın olduğuna hükmediliyor. Bilinir ki amaç ne olursa olsun, ister haklı, ister haksız savaş olsun, tüm savaşlar kirlidir. İnsani değildir. Savaşın kuralı yoktur. Zaten savaşın kendisi kuralsızlıktır. İnsanlık dışıdır. Bir savaşta insani yan arayanlar, bunu düşmandan bekle yenler daima bir yanlıgı içinde olmuşlardır. Kendilerini kurallara bağlayanlar, ya kendilerini savaş dışı bırakarak papaz rolünü oynamışlar, ya da bu mantıklarıyla savaş çıkarmayıp kaybeden taraf olmuşlar. Kürt reformizmi bu rolü oynuyor. Bu rol kötü bir roldür.

"İsmi konulmamış savaş" meselesine gelince Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini küçümsemekten başka bir anlam ifade etmiyor. Ne demek? "İsmi konulmamış savaş." Kürdistan'da süren savaşın ismi vardır. Hem de iki ismi vardır. Çünkü savaşın iki taraf vardır. T.C ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri bu savaşın tarafıdır. T.C. açısından bu savaş sömürge savaşıdır. Sömürgesi Kürdistan'ı elden bırakmama savaşıdır. Haksız bir savaştır. Kürtler açısından ise bu savaş bağımsızlık savaşıdır. İşgal altındaki ülkelerini yabancı işgalden kurtarma savaşıdır, ulusal kurtuluşçu, anavatan savaşıdır. Haklı bir savaştır. Böyle bir savaş nasıl "ismi konulmamış savaş" olarak adlandırılabilir? Böylesi bir yaklaşım Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından onaylamak mümkün değildir. Böylesi neye hizmet ettiği belli olmayan belirsizliklerden kurtulmalıdır. Halkımızın haklı ve meşru mücadelesini ismiyle ulusal ve uluslararası alanda her zamankinden daha net ve gir ifade edilmelidir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizi küçümseyen kavram kargaşasından kurtulmak gerekiyor. Zafere ulaşmak için savaşı kuralınca vermek gerekir. Savaşmak demek, sistemin tüm kurallarını çiğnemek demektir. Kendimizi kurallara bağlayıp "savaşın iyi çocukları" rolünden sıyrılmak gerekir. Düşmanı yenmek için, sonuca gitmek için, zafer türkülerini söylemek için hiç bir yol ve yöntemi kullanmaktan çekinmemek gerekir.

Savaşı düşmandan öğrenmek gerekiyor. T.C'nin savaş yol ve yöntemlerine bakmak gerekiyor. Bunlardan ders çıkarmak gerekiyor. T.C. sonuca varmak için hangi yol ve yöntemlere başvuruyor? Ne yapıyor? Görünen odur ki T.C Kürde ait ne varsa saldırıyor, yıkıyor, yakıyor, yok ediyor. O halde Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri de düşmanın anladığı dilden konuşması gerekiyor. T.C'ye ait ne varsa saldırılmalı, yıkılmalı, yakılmalı, yok edilmelidir. Bunun için kullanılacak yol ve yöntem ne olması gerekiyorsa hiç çekinmeden başvurmak gerekiyor. Kazanan biz olmalıyız. Biz kazanmalıyız. Gerisi teferruatıdır. Bırakalım teferruatla tarihçiler ilgilensin.

11 Nisan 1994

8-9 Nisan 1994 tarihleri arasında Cephe Platformu'nun 6.Toplantısı yapıldı. Bu toplantıda varılan önemli bazı sonuçları halkımıza duyurmak istiyoruz.

Bilindiği üzere Cephe çalışmalarına Haziran 1993'te başlanılmıştı. Kürdistan yurtsever güçlerinin Kuzey Kürdistan'da başlattıkları cephe çalışmalarını tarihsel bir adım olarak değerlendiren örgütlerimiz; bu inanç ve kararlılıkla kısa bir zamanda cephenin programı üzerindeki çalışmalarını tamamlamış, tüzük sorunlarında da büyük ölçüde anlaşmışlardır. Başlayan yeni süreç ve Kürdistan ulusal-demokratik güçlerinin Cephe Birliği yönünde attıkları adımlar halkımız tarafından coşkuyla karşılanmıştır.

Cephe Platformu çalışmalarının sonlarına doğru, gerek tüzük ve gerekse pratik konularda bazı sorunlarla karşılaşmıştır. Bu sorunların aşılmasında kararlılığımızı sürdüren Cephe Platformumuz, daha geniş katımlı çözümlenici toplantılar öngörmüştü. Ancak, bu süre içinde üstesinden gelinemeyen teknik bazı zorluklardan dolayı böylesine toplantılar gerçekleştirilememiştir. Bu durum, maa-lesef cephe çalışmalarının bir süre için duraksamasına ve pratikte de bir eylemsizliğe, belirsizliğe neden olmuştur. Yine bu durum doğal olarak yurtsever çevrelerde cephe çalışmalarının seyri hakkında yer yer merak uyandırmıştır.

Cephe çalışmalarının istenilen düzeyde yürütülemediği bu süreçte, Kürdistan'da çok önemli siyasal gelişmeler yaşanmıştır. Bu durum, 27 Mart yerel seçimleri, Newroz kutlamaları, DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılarak tutuklanmaları, başta Almanya ve Fransa olmak üzere Avrupa'nın kimi ülkelerindeki yasaklamalar ve diğer önemli politik gelişmelere karşı Cephe Platformu'nun ortak davranış ve eylem birliklerini geliştirememesine önemli bir neden teşkil etmiştir. Cephe Platformu'nda yer alan örgütlerimiz bu durumun olumsuzluğunu ortak bir dile ifade etmişlerdir.

Cephe Platformumuz, bu toplantısında aradan geçen süreyi değerlendirmiş, var olan siyasi ve pratik sorunların bir an önce çözümlenerek, cephe birliğimizin en kısa süre içinde hayata geçirilmesi yönündeki istem ve kararlılığımızı dile getirmiştir. Örgütlerimiz, halkımızın Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin temel araçlarından ve aynı zamanda başarısının ön koşullarından biri olarak gördükleri Kürdistan Ulusal Demokratik Cephesi'nin hayata geçirilmesindeki inanç ve kararlılıklarını koruduklarını halkımıza bildirmeyi görev biliyorlar.

Türk Devleti'nin ulusumuza karşı topyektin bir savaşı daha da boyutlandığı bu süreçte, var olan sorunların aşılması çabalarıyla birlikte, Cephe Platformumuz daha etkin bir pratik eylemlilik için girilmesini kararlaştırmıştır. Bununla hem güncel siyasi ve pratik gelişmeler karşısında daha etkin eylemler geliştirmek, hem de cephe çalışmalarının pratik süreç içinde geliştirilmesi amaçlanmıştır. Bu amaçla oluşturulan Cephe Platformu Koordinasyon Komitesi, programda belirlenen hedefler doğrultusunda güncel siyasi ve pratik sorunlarda etkin bir eylemlilik sürecini önüne koymuştur. Örgütlerimiz, Cephe Platformu'nun başlattığı bu eylemlilik sürecinde tüm güç ve olanaklarıyla yer almaya, ulusumuzun tüm güçlerini harekete geçirmeye kararlı olduklarını ifade etmişlerdir.

Kürdistan Ulusal Demokratik Cephesi'nin oluşturulması yönünde atılan bu tarihsel adımın başarısı için, Platformda yer alan tüm tarafların üzerlerine düşen görev ve sorumluluklarını yerine getireceğini ifade ediyor ve bu bağlamda bir kez daha tüm yurtseverleri de bu süreçte daha etkin bir şekilde yer almaya çağırıyoruz.

9 Nisan 1994

KAWA, KKP, RNK/KUK, PİK, PKK,
PRNK, PSK, PRK/Rizgari, TS, TSK, YEKBUN

YURTSEVER DEMOKRATİK KAMUOYUNA

Kürdistan Ulusal ve Toplumsal Kurtuluş Mücadelesi'nde bir yara olan örgütler arası çatışmalar ile örgüt içi sorunları şiddet yöntemiyle "çözümle kavuşturma" çabalarının yarattığı tahribatların, ağır deneyimler sonucu yavaş yavaş bilince çıkarılmaya başlanıldığı ve bu zihniyetin geniş yığınlar tarafından artık tasvip edilmediği bir ortamda, bu yaklaşımın en son örneklerinden olan talihsiz bir saldırı olayı gerçekleşti.

PSK'den ayrılan üç yurtsever, 19 Şubat 1994'te PSK'lıların silahlı saldırısına uğradılar. Bunun neticesinde "Ayhan" adlı yurtsever yaşamını yitirirken, "Ali" ve "Welat" isimli diğer iki yurtsever ise ağır bir şekilde yaralandılar.

Bugüne kadar ülkemizin Kuzey parçasında yer alan yurtsever hareketlerin kendi bünyelerinden ayrılanlara karşı geliştirdikleri anti-demokratik tutumlar, geniş çapta eleştirilere uğramıştır. Kimi çevreler kendi öğelerine ve halka, "ya ben, ya düşman" ikilemini sunarak, çoğu kez özgür iradeleri hiçe sayarak zoraki bir "birlik" dayatmaktadırlar. Bu çarpık anlayışın sonucu olarak ayrılanlara karşı "ajan", "hain", "düşmana teslim olacaktı.." gibi suçlamalarla fiziki tasfiyeler devreye sokulur. Söz konusu olan da maalesef bu anlayışın bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Gerek örgüt içi, gerekse de örgütler arası sorunların demokratik yöntemlerle çözülmesi gerektiği konusunda sürekli olarak görüş belirlen ve hatta bunu kongre kararlarıyla tescil ederek, demokrasi lafını ağızdan düşürmeyen PSK'nın böylesi bir tutum sergilemesi oldukça düşündürücüdür. Bu yönüyle bizler, ulusal birlik ve demokrasi kavgasını verdiğimiz bir ortamda, yıllardır mahkum etmeye çalıştığımız kardeş kavgası ve yurtseverlerin kanının akıtılması temeline dayanan bu çağdışı anlayışın yeniden gündeme getirilmesini bir talihsizlik olarak görüyor ve kınıyoruz.

Bizler; üye ve taraftarlarına ayrılma hakkını vermenin ve demokrasiyi örgütsel yapısına yerleştirmeyen bir mantığın, diğer devrimci yurtsever güçlere ve halka karşı demokratik bir şekilde yaşamayacağı bilinciyle tüm devrimci ve demokratik kamuoyunu bu olay karşısında duyarlılık gösterip, edum almaya çağırıyoruz. Çünkü bu zihniyetin mahkum edilmesi yalnızca bizlerin değil, tüm devrimci ve yurtsever birey ve kuruluşların görevidir.

Sonuç olarak bizler, geçmişten beri yurtsever ve devrimci hareketlerde yaşanan bu tür olumsuzlukları bilince çıkararak, feodal-tahakkümcü ve hoşgörüsüz mantığın yaygın olduğu ülkemizde, böylesi tutumların gelenek haline getirilerek, yurtsever güçler arasındaki anlaşmazlıkları zor yoluyla çözme mantığını, halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine zarar getireceği ve hatta bizleri istenmeyen sonuçlarla karşı karşıya bırakacağı düşüncesinden hareketle, tasvip etmiyor ve kendi açımızdan bu tür anlayışları teşhir ve mahkum etmeyi yurtsever, devrimci bir görev biliyoruz.

Bütün bunlardan hareketle PSK'yı olaya ilişkin olarak savunmacı mantığa sarılıp, kendisini aklama veya mazeret yaratma yönündeki gayri ciddi tutumlarını bir kenara bırakmaya çağırıyoruz.

**KAWA ve YEKBUN
ORTADOĞU TEMSİLCİLİKLERİ**

GAZETECİ LISSY SCHMIDT KATLEDİLDİ

Alman gazeteci bayan Lissy Schmidt, Kürdistan'ın Güney parçasında alçakça bir saldırı sonucu öldürüldü. Yıllarca Kürdistan'da gazetecilik yapan, sömürgeci TC ve Irak devletinin halkımızın üzerindeki barbarlığını kamuoyuna ulaştırmaya çaba sarfeden ve bu çalışmalarında taktir edilir bir başarı gösteren Lissy, Irak rejiminin ajanları tarafından geçtiğimiz günlerde katledildi. Lissy'nin yanında bulunan peşmerge koruması da bu saldırıda yaşamını yitirdi.

Lissy'nin yaşamı hep mücadele içerisinde geçti. O, Alman devletinin bir yandaşı olmayı reddetti. Alman tekellerinin halklar üzerindeki kan emici sömürsüne onay vermedi. Devletine karşı mücadele yolunu seçtiği için de birçok defalar çeşitli cezalara çarptırıldı.

Uzunca bir süreden beri zaten Almanya dışında bulunuyor ve gazetecilik mesleğini icra ediyordu. O, Kuzey Kürdistan'da halkımızın yararına küçümsenmeyecek işler yapabili. TC'nin halkımız üzerindeki terörünü teşhir etmeye çalıştı. Faşist Türk devletine karşı Kürt halkı ile dayanışmacı görevlerini yerine getirmeye çabaladı. Bu faaliyetlerinden ötürü TC'nin düşmanlığını kazandı. Gazetecilik yapması TC tarafından engellendi, baskıya ve hakaretlere uğradı. Ama doğru bildiği yoldan geri adım atmadı. Dürüst ve onurlu gazetecilik yapmanın, ezilen halkların yanında yer almanın ve somut olarak da yüzyıllardır ezilen Kürt halkının yanında bir gazeteci olarak yer almanın gururunu ve onurunu taşıyordu. Bu özellikleri ile Lissy Kürt halkının gönlünde ve bilincinde unutulmayacak anılar bıraktı. Kürt halkı nezdinde ölümsüzleşti.

Irak rejiminin öteden beri Güney Kürdistan'da provokasyonlar yaptığı, son birkaç ay içerisinde bu faaliyetlerini yoğunlaştırdığı kamuoyu tarafından biliniyor. Her fırsatta saldırılarını hemen uygulamaya koyan faşist Saddam rejiminin sabotajlar, suikastler ve provokasyonlarına yenilerini ekleme hazırlığı içerisinde olduğu da açıktır. Güney Kürdistan'da sürekli bir istikrarsızlık yaratmak, şu anki Kürt yönetimini zorda bırakmak, varolan sıkıntıları daha da derinleştirmek vb. açısından Saddam rejimi bundan sonra da boş durmayacaktır.

Güney'deki Federe Yönetimin böylesi saldırılara karşı daha hazırlıklı olması, (Lissy'nin katillerinin yakalandığının açıklanması olumlu olmuştur) Irak rejiminin olası müdahaleleri karşısında tedbirlerini daha da yoğunlaştırması ve bir kaos durumunun yaşanmaması için elden geldiğince isabetli ve planlı bir düzenleme ile, düzenin sağlanması için daha fazla çaba sarfetmesi gerektiği genel bir kabul görmektedir. Unutmamak gerekir ki, Kürt halkının Güney'deki göreceli özgürlük ortamında yaşamması, ne bölge gerici-sömürgeci güçleri tarafından ve ne de emperyalist Batı tarafından istenilen bir durum değildir. Bunun içinde sürekli problem çıkaracakları, zorlukların artmasına neden olacak gelişmelelere yeşil ışık yakacakları asla hafızadan çıkarılmamalıdır.

Günümüz dünyasında Lissy gibi sorumluluk duyan gazetecilerin halkların büyük bir ihtiyacı olduğu bütün yakıcılığı ile ortadadır.

Lissy'nin geride bıraktığı o güzel enternasyonalist ruh ve yaşam halkımıza unutulmayacak bir armağandır.

20 Nisan 1994

H. QALÎ

12-13 Mart 1994'te Brüksel'de gerçekleşen Kuzey Kürdistan Konferansı'na Türkiye Kürdistanı'ndan katılan üç örgütten biri de KAWA'ydı.

KAWA adına Konferansa katılan temsilcinin konuşma metnini sunuyoruz.
Ala Yekiti

Değerli misafirler ve konferansçılar;

Kuzey Kürdistan'da vuku bulan mevcut bütün olayların gelişmesi oldukça olağanüstü, kritik bir dönem yaşandığını göstermektedir. Yerel seçimlerin devrede olması, yurt-sever Kürt milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve tutuklanmaları politik ve askerî gerilimi yeni bir aşamaya yükseltmiştir.

Bu gerilim ve kritik ortamda, Türk Devleti'nin büyük çılgınlıklara hazırlandığı görülmektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, kısa dönemde kan ve ateşle imha edilmek istenmektedir. Türk militarizmi, tam bir diabolik histeri ile "topyekün imha savaşı"nı Kürdistan'da yürütmektedir. Irak'ta daha düne kadar yaşananlar, aynı mantık içinde Kuzey Kürdistan'da yaşanmaktadır. Kürdistan'daki tarihsel insanlık dramı bugün dünyanın gözleri önünde tekrarlanmaktadır. Yaşananlar kesin rakamlarıyla bilinmektedir.

Türk ordusu 1982 Anayasası'ndan aldığı hukuki ve siyasi güçle bütün ipleri eline almıştır. "Milli Güvenlik Kurulu" buna göre işlemektedir. Türkiye'deki kapsamlı siyasi istikrarsızlığı besleyen, derinleştiren de bu olgudur. Türk Devleti açıkça bir çıkmaz içindedir. Bu çıkmazdan kurtuluşun çaresini o, Kürt halkına akıllara durgunluk veren barbarlık metodlarıyla saldırmakta ve onu yok etmekte bulmaktadır. Rejimin Kürdistan'a yönelik programının esasında şiddet ve terörle ulusal kurtuluş hareketini ezmek, yok etmek yatmaktadır. Bu program bütünüyle son aşamaya kadar uygulanmadan belli ki Türk Devleti geri adım atmayacaktır. Türk militarizminin tarihsel icraatı bunun böyle olduğunu göstermektedir.

Belirtmek gerekir ki Türk militarizmi Kürt sorununu barışçı yollarla çözme anlayışında ve kabiliyetinde değildir. Sivil politik güçler ise militarist "çözüm" angaje olmuş bulunmaktadırlar. Türk rejiminin esas açmazlarından birisi de burada yatmaktadır. Cumhurbaşkanı Demirel; "Kürt sorunu, sıfır toplamlı bir iştir" diyor. O halde bu, insanlık adına Kürtlere verebilecekleri fazlaca birşeyleri yoktur demektir.

Bu yüzden Kürt tarih bilinci, Türk Devleti'ne ilişkin bir beklenti içine girmeye izin vermiyor.

"Soğuk savaşın" sona erdiği, yeni uluslararası koşulların meydana geldiği bu ortamda, ilişkilerde de yeni koşullar ve yeni biçimler ortaya çıkmıştır. Buna etkide bulunan esas etkenlerden birisi, hangi boyutları alacağı daha belli olmayan ciddi ve global bir ekonomik ve sosyal krizdir. Batı'nın politik davranışına önemli ölçüde etkide bulunan bu durum gözönüne alınmaksızın, onun siyasi yaklaşımlarına doğru yaklaşım gösterilemez. Kürdistan sorununda da ekonomik çıkarlar ve Ortadoğu'daki güçler dengesi, Batı'nın tutumunu izah etmede önemli etkenlerdir.

PKK'nin Avrupa çapında yasaklanmaya çalışılması

esas itibarı ile bu çıkarlara bağlı olarak ortaya çıkmıştır. Kürdistan'da yaşanan insanlık dramına karşı gerekli çıkışlarda bulunmayan Batı'nın tutumu, çıkarları ile karakterize olmaktadır. "Droit d'ingérence" kavramı sözkonusu çıkarlarla uyumlu bir şekilde ele alınmaktadır. Bu yüzden, bu kavram Kürdistan'a uygulanmamıştır. Çünkü başka şeyler yanısıra ulusal kurtuluş hareketi Batı'nın kontrolü dışında gelişmektedir ve sözünü ettiğimiz çıkarlara bu dönemde cevap vermemektedir.

Bundan dolayı, Kürt sorunu Türk Devleti'nin insafına ve icraatındaki tasarrufa bırakılmıştır, bugüne kadar.

Batı, Kürtlerden ne istediklerini asla sormamıştır. Halkımızın tarihsel eğilimini dikkate almayan, onun ne istediğini sormayanlar, sorunun çözümü için doğru bir yaklaşım içinde olamazlar. Kürdistan'ın paylaşımında birinci dereceden sorumlu olanların 70 yıllık hatalarını düzeltmek için adım atacaklarına Kürt halkı inanmak istiyor. Bu beklentiye cevap verilecek midir? İnsanlık değerleri adına, doğal hak ve hukuk adına Batı, Kürtlere yaptığı haksızlığı düzeltmek için güven yaratmaya çalışacak mıdır? Evet, Kürtler Batı'ya yönelik bir arayış içerisindedirler, ama tarihsel bir güvensizlik ve kaygıları da mevcuttur. Bundan dolayı Kürtler, yaşadıkları zorluklara ve çektikleri acılara rağmen daha dikkatli ve temkinli davranacaklardır. Batı ile ilişkiler sorununda oluşan tarihsel bilinçten hareketle, ulusal çıkarlara göre davranış içerisine girilecektir. Ancak bu da beklentiler hakkında net olmaktan geçer. Kürt politik güçleri, bu amaçla son derece somut bir program dahilinde hareket etmek zorundadırlar. Her zaman yapıldığı gibi feryat etmekle bir yere ulaşılamayacağı artık görülmüştür. Batı ile kalıcı ilişkiler uzun vadede ve politik projelerimizle uygunluk içerisinde gerçekleştirilmelidir. "Self-determination"un Kürt sorununa uygulanamayacağını savunan Batı, geçmişte olduğu gibi çifte standartlı davranmaktadır. Bu anlamda Kürt politikacıları Batı'yı eleştirmekten çekinmemelidirler. Açıktır ki kabul gören bir ulusalcılıkla Batı'ya ilişkin doğru ve gerçekçi politikalar izlenemez. Kabul gören bir ulusalcılık, boyun eğmiş bir ulusalcılıktır. Böylesi bir ulusalcılıkla realist olunamaz. Batı'nın çıkar politikaları hakkında zaaf içinde olanlar onun desteğini alamazlar.

Ortadoğu'ya ilişkin Batı'nın büyük güçlerinin hegemonya çıkarlarına denk düşen politikaları gözönüne alınmadan, en azından Körfez Savaşı'ndan bu yana nasıl bir politik hat izledikleri dikkate alınmaksızın "Kürt sorunu" hakkındaki düşünceleri doğru bir yere oturtulamaz. Unutmamak gerekir ki Kürdistan sorunu Ortadoğu sorunudur. Filistin-İsrail Barış Antlaşması olumludur ve global barışa hizmet etmektedir. Ancak, Kürt sorununa siyasi çözüm bulunmadan Ortadoğu'da barış ve istikrar mümkün değildir. Bu açıdan, sorunun başkalarının çıkar hesaplarına havale edilmesinin

sonu hezimet ve trajedi olur.

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin, direnişçi kitle eylemlerinin ve bilinçlerinin şiddetle ezilmesine endekslenen bazı kültürel hakların Kürtlere tanınması hem aldatıcıdır, hem de "timsahın gözyaşları"nı andırmaktadır. Batı'nın hakim görüşünü "silahlı mücadele ezilsin, ama Kürtlere de hakları verilsin"(!) şeklinde özetlemek mümkündür. Bu, samimi olmayan bir tutumdur. Kürtlere verilecek olan haklar da tamamen Türk Devleti'nin şiddet ve terör politikasının insafına bırakılmaktadır. Kürtlerin güvenmeyecekleri Batı'nın tutumu budur.

Bu süreçte en küçük bir olanağı bile değerlendirerek ulusal kurtuluş hareketi için son derece önemlidir. Kısmi de olsa bazı siyasi ve kültürel haklarını alabilecekleri bir barış arayışı içerisindeyler Kürtler. Bunun için mümkün olan bütün yollar ve olanaklar zorlanmalı, Türk Devleti'ne geri adım atılmıyıp, barış süreci başlatılmalıdır. Ne var ki bu, ancak karşılıklı ateşkes ve onurlu bir barıştan geçer. Barışı elde etmek için ise Kürt halkına direnmekten başka bir yol kalmamıştır. Direnişin bittiği bir ortamda Türk militarizmi Kürt sorununu betonlama yolunu seçecektir. O takdirde, Batı da sorunun üzerine 70 yıl yattığı gibi yapacaktır. Bundan kimsekinin kuşkusu olmamalıdır. Bundan dolayı karşılıklı ateşkes'e ve saygın bir barışa ancak içte mücadeleyi her alanda sürdürmekten ve Batı'nın duyarlı kamuoyunu kazanmaktan geçer. Tek taraflı ateşkes doğru olmadığı gibi, Kürt halkının onuruna dokunacak bir barış da mümkün değildir.

Barışı kazanmak, öyle görülüyor ki ulusal mücadele ve ve Kürt halkının çabalarına kalmıştır. Türk Devleti barış istemine bile şiddetle cevap vermiştir. Batı'nın sağduyulu politikacılannın bu gerçeği görmeleri halinde daha gerçekçi davranacakları mümkündür.

Kürt ulusal hareketi, maalesef tek ve ortak bir stratejiden yoksundur. Ulusal güçler bir tek cephede birleşmek zorundadırlar. Ulusal birlik olmadan ulusal özgürlük ve bağımsızlık mümkün değildir. Bu açıdan politik güçler bir an evvel ulusal birlik espirisi ile cephelerini kurmalıdırlar. Unutmamak gerekir ki ancak bu yolla doğru ve kalıcı diplomatik bir hareket geliştirilebilir. Tek merkezden yürütülen diplomatik hareket meyvesini verecektir. Ulusal kurtuluş hareketinden yer alan politik güçler, gerek birlik için, gerekse halkımızın sorunlarının çözümünde gerekli olgunluğa ve kabiliyete ulaşmışlardır. Kürtler bu sorunda karamsar olmazlar.

Saygılarımla, teşekkürler..

KAWA Örgütü Delegasyonu
13 Mart 1994

CEPHE ÇALIŞMALARINDA UMUT VERİCİ ADIMLAR

Ali BIRA

Geçen sayımızda Cephenin pratik ve güncel tarihsel önemi üzerinde durmuştuk. Bu alanda mutlaka birşeylerin yapılmasını, ileri adımların atılmasını dile getirmiştik. Bunu Ulusal kurtuluş mücadelemizin vardığı aşama açısından vazgeçilmez bir görev olarak vurgulamıştık.

Bütün olumsuzluklara rağmen Cephe çalışmalarında başından beri iyimserliğimizi koruduk. Üzerimize düşeni yerine getirmeye hazır olduğumuzu, gelişmelerin her aşamasında ifade ettik.

Doğrusu, cephe çalışmalarının son dönemlerde duraksama göstermesi, artı pratikte yaşanan ve kamuoyuna yansıyan bazı olumsuzluklar bu iyimser tutumumuzu zedeledi. Söz konusu olumsuzluklar halkımız nezdinde de bazı kaygıların ve soru işaretlerinin doğmasına, haklı olarak neden oldu.

Ne ki, cephe platformu 8-9 Nisan 1994 tarihinde gerçekleştirdiği 6. toplantısında ve toplantı sonucunda kamuoyuna yaptığı açıklamayla, bu kaygıların azalması yönünde olumlu bir etki yapmıştır. Kuşkusuz bu alandaki kaygıların bir bütün olarak aşılması, halkımızın ve dostlarımızın var olan beklentilerinin gerçekleşmesi, cephenin resmen ve fiilen ilanına ve bu çalışmaların bir istikrar kavuşmasına bağlıdır.

Cephe Platformu kamuoyuna yaptığı açıklamada; çalışmalarının sonuna doğru, gerek tüzük ve gerekse de pratik konularda bazı sorunlarla karşılaşıldığını belirtmiştir. Ve bu sorunların aşılması için öngörülen "geniş katılımlı çözümlü toplantılar", ortaya çıkan ve mevcut durumda "üstesinden gelinmeyen teknik bazı zorluklardan dolayı" gerçekleşmemiştir, deniliyor.

Biz bu açıklamaya inanıyor ve katılıyoruz. Ancak sorunların ve var olan zorlukların salt bununla sınırlı olmadığını da söylüyoruz.

Bugünkü mücadelede pratik ve teknik bazı zorlukların olduğu, bu zorlukların mücadeleyi kısmen de olsa kösteklediği doğrudur. Bizce pratik-teknik sorunlar daha rahat aşılabilir, aşılar da. Asıl olan cephe sorununa kimin nasıl ve hangi anlayışla yaklaştığıdır. Eğer anlayışlarda ve temel konularda görüş birliği sağlanmışsa ve bunlara gerçekten inanılıyorsa, o takdirde bu temel görüş birliği üzerinde pratik ve teknik sorunları aşmak kolay olacaktır. Ama asıl zorluğun buradan kaynaklandığı düşüncesinde değiliz. Bizce asıl zorluk hatalı anlayışların giderilmemesi, en azından cephenin bazı temel sorunlarında ulusal güçlerimiz arasında, ya da bunların bir kesimi arasında kesin bir görüş birliğinin sağlanmaması olmasındadır.

Cephe programı, cephe platformunda yer alan tüm siyasi parti ve örgütlerimiz tarafından benimsenmiş, onaylanmıştır. Tüzük sorununda da büyük oranda görüş birliği sağlanmıştır. Bu yöndeki çalışmaları ve ileri atılan adımları başlı başına olumlu ve başarılı gördük, görüyoruz. Ne var ki sorun bununla bitmiyor ve program üzerinde genel görüş birliğine varmak yetmiyor. Burada genel görüşlerin derinliğine kavranılması ve özüne uygun davranılması önem taşıyor. Program farklı anlayışlarla yoruma tabi tutulursa ya da tüzük sorununda bir anlayış getirilip dayatılırsa ve orada çakılıp kalırsa, bu demektir ki program derinlemesine kavranılmıyor ve onun özüne uygun davranılmıyor.

Bizce asıl zorluk ulusal güçlerimiz arasında öteden beri süregelen hatalı eğilim ve anlayışların henüz köklü bir tarzda aşılmamasıdır. Bu hatalı anlayış ve eğilimlerin sonucudur ki, bugün cephe çalışmaları istenen düzeyde ve randımanda yürümüyor. Söz konusu hatalı anlayışları teorik ve pratik yönleriyle bütünlüklü ortaya koymak, eleştirmek mümkün. Ama şimdilik ve burada sırası değildir. Tipik olması açısından şu hatalı eğilimlere dikkat çekilebilir.

Örneğin ulusal güçlerimiz arasında cepheye hala taktik açıdan yaklaşan, bunu geçici bir olay olarak gören, en azından pratikte bazı davranışlarıyla bunu yansıtan eğilimler de vardır. Diğer şeylerin yanısıra öncelikle bu anlayışın değişmesi gerekiyor. Ulusal güçler arasında dostluk, birlik ve bunun en üst aşaması olan cephe temel ve stratejik bir olaydır. Bu temel kavramlar ne keyfi ola-

rak değiştirilir, ne de bunlarla oynanır.

Ulusal birlik ve cephe içerisinde yer alan ve alması gereken her sınıf, kesim ve bunların ifadesi olan değişik siyasi parti ve örgütler kendi konumuna uygun olarak rollerini oynayacaklardır. Ulusal mücadeleye ve bunun ele alış tarzında bu kesim ve güçler arasında farklılıklar olacaktır. Ama bunu da ülke, halk ve ulusal gerçekliğimiz temel olarak alınmalıdır. Bu temel üzerinde ulusal birliği tüm kurum ve kuruluşlarıyla oluşturmak salt bugünün değil, yarının da görevi olmalıdır. Ulusal birliğin çerçevesi her tarihsel dönemde toplumsal gelişme ve mücadelenin şekillenmesine bağlı olarak daralma ya da genişleme gösterse de, yine de bu böyledir. O nedenle koşullar nasıl olursa olsun ulusun bir kesiti veya tek bir parti kendini ulusun yerine koyamaz. Kendini herşeye kadirdir ve muktedir göremez.

Yine o nedenle ulusal birlik ve cephe sorunu taktik ve gelişim geçici bir olay olarak görülmez, görülmemelidir. Aksi taktirde tüm ulusal dinamikleri harekete geçirmek, bundan hakkıyla yararlanmak ve özgür iradenin ortaya çıkmasını sağlamak mümkün olmayacaktır. Böylece giderek darlaşan ve güdükleşen ulusal mücadele bir tıkanma ve tökezleme ile karşı karşıya kalacaktır. Sonuçta sadece bu dar ve sekter anlayışı taşıyan parti ya da partiler değil, aynı zamanda tüm ulus zarar görecektir.

Öte yandan gerek belli hatalı anlayışlarıyla, gerekse de mücadele içindeki marjinal konumlarıyla bazı ulusal güçlerimiz mevcut cephe çalışmalarına istenilen düzeyde sağlıklı ve yeterli bir duyarlılıkla yaklaşmamaktadırlar. Sorunu biraz da kendi varlıkları ya da yoklukları sorunu haline dönüştürerek neredeyse bunun kompleksiyle davranmakta ve olaylara kendi dar pencerelerinden bakmaktadırlar.

Elbette her örgüt meşru ve doğru yöntemlerle kendi varlığı ve gelişmesinin savaşımını verecektir. Bu doğaldır. Ancak bir örgüt herhangi bir sorunda, özellikle cephe gibi önemli bir olayda komplekse kapılırsa ve onun rehabetiyle davranırsa, işte o olmaz. Böyle bir örgüt ne önüne koyduğu büyük toplumsal davaların örgütü olur, ne de ve böylece gerçek rolünü oynar. Cephe çalışmalarında aşılması gereken hatalı eğilimlerden bir veri de budur.

Şüphesiz, bütün bu hatalı eğilimlerin Kürt toplumsal gerçekliğiyle, dün olduğu gibi bugünüyle, öteden beri yaşanan olumsuzluklar ve bunların sonucunda doğan güvensizliklerle doğrudan bağı vardır.

Bütün bu olumsuzluk, kaygı ve güvensizliklerin aşılması ölüçüsünde, birlik ve cephe çalışmaları da daha bir olumluluğa dönecek ve amaçlanan hedefe doğru ilerleme kaydedilecektir.

Var olan olumsuzluk, kaygı ve güvensizliklerin aşılması ve aşılmasının en önemli pratik yöntemi de; ulusal güçlerimizin platform içinde birlikte iş yapmalarıdır. Ortak çalışmalar ulusal güçlerimizin daha yakın bir diyalog içine girmesini ve birbirlerini daha iyi anlamalarını sağlayacaktır. Güven unsuru da bu çalışmalar içinde giderek gelişir ve pekişir.

Bu bakımdan cephe platformunun 6. toplantısında alınan bazı pratik kararları önemsiyoruz. Örneğin cephe platformu koordi-

nasyon komitesinin oluşturulması ve cephe resmen kuruluncaya kadar bu komitenin pratik güncel politik gelişmelere müdahale etmede insiyatifli kılınması önemlidir. Bu aynı zamanda cephenin kurulması yönünde küçük bir deney de olacaktır.

Şimdi bizim cephe platformu koordinasyon komitesinden beklentimiz, kendisine verilen insiyatifi icra etmesi ve pratik adımlar atmasıdır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi vardığı boyutuyla ne duraksamaya ne de küçük bir boşluğun doğmasına tahammülü vardır.

Cephe platformu koordinasyon komitesi hemen ve hiç duraksama göstermeden sürekliliği ve çok yönlülüğü olan bir kampanyaya başlatabilir. Özellikle mevcut durumda Avrupa'da bir açılış yapılabilir. Son dönemde Kürt sorununun Avrupa'da olumlu, olumsuz yönleriyle daha bir gündemleştiği ortadadır. Bu durum acilen değerlendirilmelidir.

Newroz'da yaşanan gelişmeler, Almanya'da ölümleri taan ve aşırıya varan bazı eylemler Alman devleti ve hükümeti tarafından Kürtlerin aleyhine oldukça kullanıldı. Bunda belli bir başarı da bsağlandı. Davamızın haklılığı ve meşruluğu ortadayken, kamuoyu nezdinde aleyhimize bu durum doğması olumsuzdur, olumsuz olduğu kadar da üzerinde durmaya değerdir. Doğru bir temelde ve sistemli yönelirsek bu havayı değiştirmek o kadar zor olmayacaktır.

Cephe platformu ve Koordinasyon Komitesi Avrupa'da; öncelikle Almanya ve Fransa hükümetlerinin Kürtlere yönelik düşmanca politikasını teşhir edip, bu alanda onları zorlayabilir. Barbar Türk devletinin Kürt politikası Avrupa standartları içinde dahi savunulacak ve desteklenecek bir tarafı kalmamıştır.

T.C.'yi uluslararası planda özellikle Avrupa'da belli boyutlarda tecrit etmek bugün daha olanaklıdır.

T.C.'nin Kürdistan'da yürüttüğü kanlı sömürgeci savaş ve bunun birçok boyutunun yanısıra, sadece onun DEP'e yönelik son uygulamalarını çıkış yaparak bazı etkinlikler yapmak, böylece T.C.'yi Avrupa'da daha bir sıkıştırmak olanaklıdır. Ama biz Kürt örgütleri olarak birlikte ortak bir davranış tarzını geliştiremediğimizden, durumu gereği gibi lehimize dönüştüremedik. Ancak bu durum hala acildir, günceldir ve bu sorunda adımlar atabiliriz, atmalıyız.

Kısaca DEP olayında olduğu gibi, Turizm konusunda, ayrıca Avrupa'nın özellikle Alman ve Fransız hükümetlerinin T.C.'ye birçok yönüyle destek veren politikalarına karşı, bu destek içerisinde daha önem taşıyan ve önpalana geçen Alman hükümetinin T.C.'ye yaptığı silah yardımı ve bu silahların Kürdistan'da kullanılmasına karşı bir kampanya örgütlenebilir. Cephe Koordinasyon Komitesi bunları ve diğer bazı güncel konuları da içeren bir kampanyayı başlatabilir, başlatmalıdır. Bu Kürtlerin hem kendi muhaliflerine karşı daha etkili olmasını sağlayacak, hem de Cephe Birliği'nin sağlanması yönünde ileri bir adım olacaktır.

20.4.1994

27 MART GENEL YEREL SEÇİM SONUÇLARININ DEĞERLENDİRMESİ

Niçin Boykot

Bilindiği gibi, kısmen de olsa halkımızın demokratik temsilini işlev edinen DEP'ne, sömürgeci TC diktatörlüğünün azgın saldırıları 1993-1994 yılları arasında özellikle yoğunlaşmıştır. Ulusal kurtuluş savaşımızın karşısında çaresiz kalan sömürgeci TC yönetimi tüm kurumlarıyla kirliliği savaşını ülkemizde sergilemiştir. Dört yıl gibi kısa zaman diliminde bir milletvekilimizin de içinde bulunduğu, 70 üyesini şehit veren, binlerce üyesi tutuklanan, işkenceden geçirilen 20'ye yakın parti binası tahrip edilen ve en son 7 milletvekilinin dokunulmazlıklarının kaldırıldığı (HEP'in devamı olan) DEP, faşist TC yönetiminin bu azgın saldırılarıyla karşılaşmıştır. Aynı şekilde TC, DEP'ini genel yerel seçimlerde başarısız kılabilmek için çeşitli oyunlara başvurmuştur. DEP taraftarı olan yurtsever halkımıza karşı gizli bir savaş sürdürülmüş, binlerce Kürt yurtsever ve devrimcisi sivil insanlarımız kontra eylemlerle öldürülmüş, binlerce köy boşaltılmış, milyonlarca insanımız vatanını terketmek zorunda bırakılmıştır. Çiller hükümeti tarafından yakın zamanda yeni seçim yasası hazırlanmış, DEP üyesi onlarca belediye başkanı görevlerinden uzaklaştırılmıştır. Seçim alanlarını ise korucu, asker ve özel tim denetiminde örgütlenmişlerdir. Açıkçası DEP'in seçimlere katılmaması sömürgeci devlet tarafından hedeflenmiştir. Bu nedenlerden ötürü DEP seçimlerden çekilme kararı almıştır. DEP'in seçimlerden çekilişi doğru ve yerinde bir tavır olmuştur.

Örgütümüz KAWA'nın da içinde bulunduğu, PKK, RIZGARİ, TEKOŞİN ve birçok örgüt seçimleri BOYKOT etme kararı alarak, DEP'in bu kararını desteklemişlerdir. PSK, YEKBUN, HEVGİRTİN-KDP gibi örgütler "kısmi destek" tavrı göstermişlerdir.

Sömürgecilerin seçim taktiğini boşa çıkarmak gerekiyordu. Halen ulusumuzun meşru zemini olmayan, sömürgeci sistemin kurumları olan belediyeler ancak daha değişik araç ve mücadele biçimleriyle ele geçireceği bir gerçektir. Bu seçimler aracılığıyla sömürgeci sistemle karşı karşıya geliş UK savaşımızla üretilen değerlerin korunması... 27 Mart Genel Yerel seçimlerinin meşru olmadığına ispatı... Halkımızın sömürgeci sistemin oyununa gelmemesi, Ulusal Kurtuluş Mücadelesi zemininde olduğunun bir kez daha teyid edilmesiydi. Böylelikle ülkemizi sömürgeleştiren Ulusal varlığımızı yok sayan TC'nin genel yerel seçim taktiği boşa çıkarılacaktır.

Ne sömürgeci "demokrasi" ile, ne de savaş şartlarında bu tür seçimler halkımız için bir demokrasi sınavıdır. Hareketimiz, legal mücadelenin taktiksel bir mücadele biçimi olarak DEP ve seçim olayına eğilmiştir. Bu tür legal araçlar vasıtasıyla halkımızın radikal meşru eylemlilikler örgütlenmeye çalışılmıştır.

TC'nin ülkemizde kitlelere karşı geliştirdiği saldırılar şüphesiz Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin alanını daraltma ve onu yalnız dağlara itme şeklinde ifadelendireceğimiz "özel savaş" taktiğidir. Her halükarda bu taktiği boşa çıkarmak gerekiyordu. Şehirler direniş taktiğine çekilmek zorundaydı. Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin parçası olan kitle mücadelesi böyle korunabilir, düşmanın taktiği bozguna uğratılabilirdi. Bu nedenle seçimleri boykot en doğru karar olacaktır...

Boykot Başarılı Olmuştur

TC'nin tüm kirliliği seçim oyunlarına rağmen sömürgeci sistem partileri, gerekli olan desteği oy olarak alamamışlardır. Halkımız boş oy kullanarak, seçime gitmeyerek, devlete gereken yanıtı vermiştir. Kuzey Kürdistan'ın savaş alanı içinde kalan hiçbir beldesinde %20'nin üstünde seçmen oyunu herhangi bir parti alamamıştır. Ayrıca tüm Kuzey Kürdistan'da geçersiz ve boykot oy oranı %26-27 dir. (Ardahan, Antep ve Maraş hesap dışı bırakılmıştır) Aynı oran yüzdesi Türkiye metropollerinde oturmakta olan Kürt kolonilerinde de elde edilmiştir. 1989 Genel yerel seçimlerine göre %3'lük bir kayıp görülmektedir. Bu kayıp seçimi boykot şartlarında normal bir sonuçtur. Kaldı ki son dört yıl içinde yaklaşık bir milyon insanımız Türkiye'nin şehirlerine göç etmek zorunda kaldı. İç göçlerde yüzbinlerce insanımız seçmen kütüklerine yazılmadı. Bu dezavantajlara rağmen halkımızın boş oyları ve oy kullanmayı gerekli olan mesajı sağlamaya yeterli olmuştur. Halkımız Ulusal Kurtuluş Mücadelesine devam kararlılığını göstermiştir.

Tüm Türkiye'de 27 Mart Genel Yerel seçimlerini KUKM belirlemiştir. Bu seçime "kimlik seçimi" adlandırması da uygundur diye düşünüyoruz. Kürtler, İslamcılar, Faşistler, Kemalistler, Muhafazakarlar oldukça net bir seçmen ayrılığı sundu. Oy dağılımı dikkate alındığında boykotçu Kürt oyları ikinci sırayı ele geçirmiştir. Seçmenlerin kimlik arayışına yönelmesi sonucu Türk şovenizminin de güçlendiğini görmekteyiz. Buna rağmen sömürgeci devletin ve Çiller hükümetinin Kürt politikasını halkın reddettiği görülmektedir. Düzen partisi olan ANAP, DYP, SHP'nin oy kayıpları özellikle ideolojik kişiliği öne çıkan diğer düzen partileri olan RP, BBP, MHP'nin oy artışları bu gerçeği göstermektedir. Çiller'in seçim öncesi söylediği, Güneydoğu halkı hükümeti ve devletiyle "bu seçimlerde kucaklaşacaktır!" demogojisi tutmamıştır. Seçim sonuçları açıklandıkça sus pus olmuşlar, el altından seçim haberlerine sansür getirmişlerdir.

TC özel savaşının Kürdistan'daki yeni oyunu

Sömürgeci sistemin Kemalist partisi olan SHP aracılığıyla ülkemizde oynanan demokrasi oyunu gerçekte 1991'de miadını doldurmuştur. Ne yazık ki, PKK'nın hataları sonucu seçimlere sokulmayan HEP, SHP ile anlaşarak 1991 milletvekilliği seçimlerine girildi. Ülkemizde tasviye edilen SHP yeniden canlandırıldı. SHP'nin DYP ile koalisyona gitmesi sonucu oynanan oyun görüldü. SHP'den kopan Kürt

Tüm Türkiye'de 27 Mart Genel Yerel seçimlerini KUKM belirlemiştir. Bu seçime "kimlik seçimi" adlandırması da uygundur diye düşünüyoruz. Kürtler, İslamcılar, Faşistler, Kemalistler, Muhafazakarlar oldukça net bir seçmen ayrılığı sundu. Oy dağılımı dikkate alındığında boykotçu Kürt oyları ikinci sırayı ele geçirmiştir. Seçmenlerin kimlik arayışına yönelmesi sonucu Türk şovenizminin de güçlendiğini görmekteyiz. Buna rağmen sömürgeci devletin ve Çiller hükümetinin Kürt politikasını halkın reddettiği görülmektedir. Düzen partisi olan ANAP, DYP, SHP'nin oy kayıpları özellikle ideolojik kişiliği öne çıkan diğer düzen partileri olan RP, BBP, MHP'nin oy artışları bu gerçeği göstermektedir. Çiller'in seçim öncesi söylediği, Güneydoğu halkı hükümeti ve devletiyle "bu seçimlerde kucaklaşacaktır!" demogojisi tutmamıştır. Seçim sonuçları açıklandıkça sus pus olmuşlar, el altından seçim haberlerine sansür getirmişlerdir.

milletvekilleri yeniden HEP'ne katıldılar. SHP'nin güya uymakla yükümlü olduğu protokolde boşa kaldı. KUH'nin SHP ile bağdaşmayacağını gören sömürgeci devlet Kürdistan'da kısmi etkinliği olan RP'na el altından destek vermeye başladı.

TC'nin giriştiği bu politika sömürgeci sistemin ülkemizdeki bağlarının daraldığının bir ifadesidir. Sol söylemi demokrasi oyunu sona ermiştir. SHP gitmiş, RP öne çıkmıştır. RP islami ideoloji ile şekillenmiş, sömürgeci sistemin önemli partilerinden biridir. TC. bu parti aracılığıyla gelişen Kürt ulusalcılığını bastırabileceğini öngörmektedir. İslam dininin birlik ve beraberlik misyonu olan ümmetçilikle halkımız üzerinde etkide bulunabileceğini ve dolayısıyla Kürt ulusalcılığının gerileyeceğinin yanılığısı içindedir. Özellikle birçok belediye başkanlığının RP'ne kazandırılması bunun ifadesidir.

İslam dininin sömürgeci Türk devleti tarafından KUKM'ne karşı kullanılışı yeni bir politika değildir. 19. yy'da gelişen Kürdistan isyanlarına karşı nakşibendilik tarikatı desteklenmiştir. TC'nin kuruluş yıllarında bu tarikatın önderleri kandırılmıştır. Şeyh Sait isyanıyla bu çabalar da ters tepmiştir. 1950'lerde DP vasıtasıyla Kürt halkının demokrasi istemleri halkın dini duygularını istismar edilerek kullanılmış.. Kürt halkının yanıtı YTP ve TİP gibi partilere yine yönelerek kendi aslı taleplerinin ısrarlı takipçisi olduğunu göstermiştir. Kürdistan halkı daima ulusal kavgasını sürdürmüştür. Ulusumuzun bu tarihinden ders çıkarmayanlar, hak ettikleri şamarı halkımızdan yiyecekleri gün gibi aşıkardır.

RP Sömürgecilerin Ülkemizdeki İşbirlikçi Ajan Şebekesidir

Halkımızın dini duyguları istismar edilerek içi boş olan "adil düzen" yalanlarıyla sömürgeci devlet desteğiyle belediye ve cami arpalıklarıyla RP içine girdiği politikayla sömürgeci sistemin teminatı olarak kendisini pazarlamaktadır. TC sömürgecileri RP'li ajan işbirlikçi şebekesini daha net bir şekilde sergilemiştir.

Halkımız için meşru olmayan 27 Mart Yerel Seçimlerine katılan partiler, özellikle adayları TC'nin birer ajanı olduklarını lanse etmişlerdir. Halkımız bu hainlere gerekli cezayı vermektan geri kalmayacaktır.

İslam kardeşliği onursuz, şerefsiz bir kardeşlik değildir. Kürt ulusu Müslümanıyla, Yezidisiyle, Hıristiyanıyla, Ateistiyle bir tek ulustur. Hiçbir parti, din ve vicdan özgürlüğünü Kürt ulusunun ulusal haklarının gaspı üzerine kullanamaz. RP günahlarının vebalini önce Kürdistan halkından görecektir. Çünkü RP aynı zamanda İslam dinini kullanan sapkın bir partidir. Hareketimiz KAWA ulusumuzun düşünce, din ve vicdan özgürlüğünün ısrarlı bir savunucusu ve koruyucusu olmayı kutsal görevi kabul eder.

Seçimler ve Türkiye

27 Mart Genel Yerel Seçim sonuçları Çiller hükümetine güven oyu vermemiştir. DYP ve SHP'nin %20'ye varan oy kayıpları bunun açık işaretidir. Türk halkı oylarıyla RP'ni güçlendirerek Çiller hükümetinin Kürt politikasını yadsımıştır. İslamcılarla "laiklik" yanlıları arasında çelişki derinleşmektedir. Sosyalistler taraftarlarını dahi umutlandırarak oyu bu seçimlerde alamamışlardır. Grup çıkarlarını öne çıkararak bu seçimlerde yer alışları da dikkat çekicidir. Sonuç enternasyonalizm adına bir demokrasi trajedisidir. En azından Kürt halkının yanında yer alarak boykota katılabilirlerdi. Özellikle seçimlerde koalisyon hükümetinin devamını riske sokan ve üç partiyi %20'lerde dengeleyen bir oranın çıkması en fazla TSK'ni rahatlatmıştır. TSK zayıf hükümetler vasıtasıyla 12 Eylül askeri darbesiyle elinde tuttuğu iktidar gücünü kullanmaya devam edebilecektir. Bu nedenle sivil-asker bileşimli sömürgeci diktatörlük iktidarını korumuştur.

Seçimler ve KÜKH

Seçimleri boykota katılmayan PSK, HEVGİRTİN-KDP, YEKBUN gibi siyasi oluşumların tavrı olumsuzdur! Peşi-sıra, DEP dışında bir parti önerilerinde bulunmaları da bizleri oldukça kaygılandırmaktadır.

DEP'in seçimlere devlet tarafından sokulmayacağını işaret-

leri görülmüş olmasına rağmen, bu hareketlerin seçimleri protesto ve yurtsever adayları destekleme tavırları halkımızın meşru eylemliliğini pasifize etmekten başka birşey değildir. Bu tavır herşeyden önce ulusal iradeye saygısızlıktır. Seçimleri boykot etmenin dışında alternatif bir zeminlerinin ve çalışmalarının bulunmadığını ikrar ederek, sömürgecilere pasif bir mesaj sunmaları da devlete iyi görünmekten başka bir mana taşımamaktadır.

Maalesef bu hareketler TC'nin ulusumuzun inkar eden, ülkemizi sömürgeleştiren politikalarından vazgeçeceğine dair bir inanç taşıyorlar. Bırakalım yurtseverlerin, devrimcilerin imha edilmesini, barışseverlerin ve sıradan insanlarımızın katledildiği, bir milyona yaklaşan tim, polis, asker, korucu, jandarma kuvvetinin tam tehzizat savaş halindeki Türk sömürgecilerinin politik tavrını bu şekilde yorumlamanın akla-mantığa sığar bir yanı yoktur. Yer yer düşmanın içine girer gibi gözüktüğü kısmi çözüm politikasının da UKM tarihimizdeki sınavları da bilinmektedir. Diğer yandan onbinlerce şehidimize mal olan ulusal savaşımıza karşı ne kadar tutarsız bir davranış içinde bulunduğu bilinmelidir. Şüphesiz seçimlere katılabilecek şartları bulunsaydı, ele geçirilecek belediyeler vasıtasıyla siyasi ve ekonomik bazı kazanımlar elde edilecektir. Bu imkanlar sömürgeciler tarafından daha başından öngörüldüğü için DEP'in seçimlere katılmaması için zemin hazırlamıştır. Fakat diğer yandan halkımızın temsil gücünü alamayan seçilmiş belediye başkanları da görevlerini icra edecekleri bir atmosferi bulamayacaklardır.

Bugün Kürdistan'da her kurum ve kuruluş savaşa endekslenmiştir. Ulusal politikamız, meşruyetimizi sömürgeciliğin ülkemizden tasfiyesi üzerine oturtmak olmalıdır. Sömürgeci sistemde reformize çıkışların en ufak bir gediği bulunmamaktadır. Fakat Ulusal Kurtuluş Savaşımız Türkiye'yi çöküşe götürecektir bir süreç yakalamıştır. Türkiye büyük bir ekonomik krizin eşiğindedir. Toplumsal çözümler gelişmektedir. Türk halkının TSK'ya olan güveni sarsılmaktadır. Tüm olumsuzluklara rağmen halkımız ulusal savaşa sahip çıkmaktadır. Bu gelişmelere karşın PSK, HEVGİRTİN-KDP ve YEKBUN'nun UKM'mize karşı daha fazla birlik-beraberlik fikriyeti içinde olması gerekir. TC'ye reformist mesajlar vermek gerekmez.

Gelişmeler ve Politikamız

Boycot tavrına katılım gösteren seçim topografyasını dikkatlice incelemeliyiz. Halkla ilişkilerimizde mahalli çalışma politikaları oluşturmamız. Kendi gözlemlerimize göre halkımız dini inançları nedeniyle bazı zaafiyetler göstermektedir. Diğer yandan ulusal politik mücadelemizin yoğunlaşmadığı alanlarda sömürgeci sistem partileri etkinlik sağlamaktadır. Metropollerdeki Kürt kolonilerinde bu bakımdan olumlu ve olumsuz tavırlar göze çarpmaktadır. Özellikle yakın zamanda metropollere göç edenler olumlu bir tavır sergilerlerken, daha çok Marmara bölgesine ulusal savaş öncesi yerleşmiş Kürtlerin pasif bir tutum içinde olduğu görülmektedir. Alevi Kürtlerin SHP'yi, Şafi Kürtlerin kısmen de olsa RP'sini desteklediğini görmekteyiz.

Sömürgeci devletin halkımızın dini inançlarından faydalanmak amacıyla uzun zamandan beri Alevi ve İslam hareketlerini el altından desteklediği bilinmektedir. Bu konuda azami duyarlılık göstermek gerekiyor. Ulusal devrim ve demokrasi politikamız bilince çıkarılarak bu türden gerici olgulara karşı UKM'sinin önemi ve kazanımları halkımıza anlatılmalıdır.

Türk sömürgeciliğinin ülkemizden tasfiyesi için UKS'na gerekli katkı sunulmalıdır. Bunun için gerilla mücadelesinin yanı sıra kitle mücadelelerine ağırlık verilmelidir. Önümüzdeki süreçte dirayetli bir savaş sonucu TC'nin gerileyeceğini, önemli siyasi gediklerin ortaya çıkacağına tanık olacağız. Düşman güçler netleşmiştir. Sömürgecilerin yeni oyunları bilinmektedir. Hükümet şekli ne olursa olsun asıl muhatap TC devletidir. Toplumsal, siyasi ve sosyal olarak gün be gün çözülen, çöken bir Türkiye'de TSK'de yenilmekten kurtulamaz.

3 Nisan 1994

KAWA Savaş Tutsakları

27 MART YEREL SEÇİM SONUÇLARI ÜZERİNE KISA BİR DEĞERLENDİRME

H.HEVAL

Bir dizi özgünlüğü içerisinde barındıran, dönemsel olarak en önemli gelişmelerden biri olan 27 Mart Yerel Seçimleri ve sonuçları hakkında çeşitli çevrelerin değerlendirmeleri oldu. Doğru-yanlış birtakım sonuçların çıkarıldığı yazılar kaleme alındı, buna bağlı olarak kimi perspektifler sunuldu ve görevler tespit edildi. Bir anlamda seçim sonuçlarının da hesaba katıldığı kısa bir an'ın muhasebesi yapıldı. Bazıları böyle bir çalışmaya ihtiyaç duymaksızın, bu seçimin taşıdığı önem üzerine kafa yormaksızın her zamanki "tek doğrucu" anlamsız ve içerikten yoksun birkaç cümle ile geçiştirmeyi yeğledi.

Halihazırda sonuçta bu seçimlerin dönemsel açıdan taşıdığı büyük önem üzerine en azından yurtsever-devrimci hareketin ezici çoğunluğu kafa yorma anlamında aynı paralelede buluşmaları kabul görmüş bulunuyor. Buradan hareketle yetersizliğine ve kimi olumsuz sonuçlara varılmış olmasına rağmen, bizzat seçimin önemi üzerine ciddi bir duruş ve yönelme gösterilmiş olmasına değer biçmek gerekiyor. Halkın bu kesitinin yakalanmış olması, düşülen hata ve zaafaların tartışılarak giderilmesi bakımından da önem taşıyor.

Süphesiz yerel seçimlerin sömürgeci burjuvazi ve onun düzen partileri açısından da önemi büyük olmuştur. Görüldüğü üzere seçimlerde aylarca önce başlayan ve hala devam etmekte olan seçim ve sonuçlarının tartışılması, bir anlamda gündemin seçimle belirlenip bu doğrultuda oluşan atmosferin bir süre için sabit tutulması rejimin kendi beklentilerini de belirli açılardan tatmin etmesine olanak sunmuştur.

Yerel seçimler ve sonuçları üzerine Ala Yekîti'nin önceki sayısı ve bu sayısında değişik boyutları üzerine sorun ortaya konmaya çalışılıyor. Bu yazıda ise, daha çok yurtsever-devrimci çevrelerin almış oldukları tutumlar ve kendine "sol" diyen bazı güçlerin tavırlarına değinmeye çalışacağım.

Hemen her seçim döneminde olduğu gibi, bu seçim döneminde de TC bütün enerjisini halk kitlelerini düzene entegre etmeye ayırdı. Yığınların re-

jimden kopuşunu olabildiğince azaltmaya çalıştı. Anti-demokratik özünü gizlemeye çalıştı. Seçimlerin demokratik koşullarda yapılacağı güldürüsünü son sınırına kadar özel olarak işlemeye koyuldu. Bunun için hiçbir "fedakarlık"tan kaçınmamaya büyük dikkat sarfetti. Geniş emekçi kesimleri düzen içinde tutmak amacı ile her yolu ve aracı devreye soktu. Düzen partilerinin zayıflıklarını gidermek için olağanüstü bir çabaya girişti. Hepsi rejimin birer sözcüleri olan burjuva partilerine seçimden başarılı (!) çıkabilmeleri amacı ile milyarlarca paranın yanısıra, devlet bütün olanaklarını bunların hizmetine soktu. İnsiyatifi elinde tutan devlet partisi, şubeleri gibi çalışan burjuva düzen partilerine çok önceden gerekli telkinleri yaptı, düzenlemeleri tamamladı ve mesajların yerine ulaştığına kanaat getirdikten sonra bunları meydanlara saldı.

Düzen Partileri efendilerinden aldıkları emirlerle halk kitlelerinin zehirlenmesi için hemen görev başı yaptılar. Hepsi "devlete güvenin!" sloganı altında meydanlarda bulunanları TC'e sahip çıkmaları için yalvar-yakar propagandasına girişti. Hepsi Kürt düşmanlığı yapmada yarıştı. Yine bir bütün olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin daha fazla kan dökülerek yokedilmesi üzerinde hemfikir oldular. Hiçbiri Kürt ulusunun varlığını kabul etmediği gibi, Kürt ulusu ile birlikte Türkiye halkının da faşist-sömürgeci cendere içinde tutulmasına olağanüstü çaba sarfettiler.

Sömürgeci rejim denetimindeki partilere yerel seçim taktiğini verip, bunların direktiflerini ne denli başarılı yerine getirdiğini denetlerken, diğer yandan asıl işi olarak gördüğü Kürt katliamına da hız veriyordu. Seçimler öncesi Kürdistan'da yakın tarihte eşine az rastlanan bir terör ve vahşet en ücra yerlere kadar olanca yoğunluğu ile uygulanmaya kondu. Bombardımanlar bütün şiddeti ile aralıksız sürdü. Yerleşim alanları insansızlaştırıldı, yakıldı-yıkıldı. Yüzbinleri aşan içgöç giderek yaygınlaştı ve arttı. Tam bir askeri kışlaya çevrilen Kürdistan'a yüzünü aşkın yeni askeri güç kaydırıldı. Kürdistan için yeni kanunlar çıkarıldı, eski barbar

uygulamalar yaygınlaştırıldı.

TC seçimlerden halkımızın tercihinin zaferle çıkması için ne gerekiyorsa onu yaptı. Yurtsever kitlenin yoğun olduğu bölgelerde seçmenleri yazdırmamaktan, zorla yerleşim alanlarını boşaltmaya ve böylece 2 milyonu aşkın seçmeni otomatikman seçim dışı bırakmakla işe başladı. Yurtsever adayları öldürdü, tutukladı, sürgün etti. Sandıkları garnizonlara kurdurttu. Kolluk güçleri, kelle avcıları ve hain çete takımı korucularla birlikte halkımız üzerinde tam bir "seçim terörü" uyguladı.

Yıllardır devam edegelen TC'nin çıkmazları doruk noktasına ulaşmıştı, her yönü ile bir çıkmazı yaşıyordu ve artık Kürdistan'da KUKM karşısında yengilisi tartışılmayacak kadar açık hale gelmişti. Kürdistan'da halkı kazanması da oldukça zordu. Bundan ötürü "referandum" sözü kendisini ürpertiyordu. Bu ürperti içinde bir yandan giderek daha da pervasızlaşıyor ve katliamlarını yoğunlaştırıyordu, bir yandan da partileri üzerinden her şeyi kaybetmemek için meydan güvenliklerine dikkat harcıyordu. Seçim sonuçlarının beklentisine kesinlikle yanıt olamayacağını çok iyi farkederek rejimin, "bitireceğiz" edebiyatı da ne seçim öncesi ne de sonrasında tutmadı.

Seçimlere ilişkin Batı'nın beklentileri de yerine gelmedi. Batı; TC'nin Kürt halkı nezdinde yeterince teşhir ve tecrit olduğunu bilmesine rağmen, somut olarak bu seçimde 'güven tazelenen' ilk adımlarının TC tarafından atılmasını bekliyordu. Çünkü öbür türlü Batı'da kaybediyordu. Daha doğrusu TC kaybettiği oranda, emperyalizm de daha az kazanıyordu. Fakat bir entegrasyon Batı'nın ve TC'nin ihtiyaçlarına cevap olacaktı. Tam zamanydı. Batı "Kürt kartını" açıktan oynamaya soyundu. İlk kez bu denli açık bir dille, TC ile birlikte ve tabii Kürtleri de unutmadan "çözüm" istediklerini yüksek sesle ilan etmeye koyuldular. Tabiatı gereği çeşitli ataklarda da bulundular. Ne var ki Batı da aldanyordu. Kürdistan'da yükselen kurtuluş alevlerinin özgürlük alınmadan sönmeyeceğini Batı kavrayamamıştı. Kısa yoldan rejimi sağlama alma girişiminde Batı'nın faşist-sömürgeci TC'e verdiği en büyük kredi de seçim-

lerle birlikte boşa gitti.

Kürt halkı rejimi istemediğini dost-düşman herkese ilan etti. Kendisinin adına Batı'nın ve TC'nin karar veremeyeceğinin güçlü mesajını verdi. Üzerine oyun oynanmayacağını, bir halkın iradesinin ayaklar altına alınamayacağını en güzel örneğini seçimlerde gösterdi.

TC'nin Kürdistan'da seçimlerden umduğunu bulamadığını, bir avuç dinci-gerici ve çete takımının dışında, halkımızın ezici çoğunluğu tarafından meşru görülmediği bütün hile ve yalan kampanyaya rağmen açığa çıkmıştır. Batı'nın da aynı akibete uğradığı ve TC'nin seçim yenilgisi karşısında derin bir üzüntü içerisinde girdiği, bu şok durumdan kurtulmak için de habire menevra yaptığı artık yeterince kanıtlanmış bulunuyor. Yine seçim sonuçları, bizim açımızdan; ezilen bir halkın barbar bir rejime entegre olamayacağını da somut örneğini vermiştir.

* * *

27 Mart yerel seçimlerinde, kendilerine "sol", "sosyalist" vb. nitelendirmelerde bulunanların tavırları hakkında da önemli gördüğüm birkaç noktayı ele almak istiyorum.

Kendilerine "sosyalist" diyen bazı çevreler bu seçim karşısında gündeme getirdikleri tavırları ile, devrim gibi büyük bir olay nezdinde günün sorumluluklarından kaçtıklarını, taktik açıdan tam bir basiretsizlik örneği içerisinde yaşadıkları gelinen yerde tamamiyle ayyuka çıkmış bulunuyor. Özellikle seçimlere "Birleşik Sosyalist Alternatif" (BSA) olarak katılan çevre, DEP'nin seçimlerden çekilmesinden sonra büyük bir sorumsuzlukla ".... yerel seçimler karşısında kendi tutumumuzun değiştirilmesini gerektirecek koşullar yaşanmadığı" tespiti ile son derece olumsuz bir çıkış yapıp, TC'nin güya demokrasi maratonunda (!) "sosyalizm" adına "katkı" yapabilecek noktaya kadar düşebilmiştir. Bununla da yetinmeyen bu çevre ve sözcüleri seçim boyunca "sosyalizm" adına barbar rejimden kurtulmanın radikal çözümlerini hep red eder, küçümser tavırlar geliştirdiler. Tabi Kürt sorununda en bilgili, en doğru siyaset sahibi olduklarını da unutmadılar!? Kürt halkının iradesinin TC tarafından ayaklar altına alındığı, Kürdistan'da vahşi bir sömürgeciliğin sürdüğü koşullarda, BSA şöyle diyordu: "Biz zaten enternasyonalist bir tavır olarak bölgede [Batı Karadeniz Bölge-

si değil tabii!!-NB] seçimlere girmedik." ve buna, "dayanışmacı tavır" ünvanını takıyorlardı!

Bu tavır sahiplerine bizlerin sosyal-şöven belirlemesi yapması kadar doğal birşey olamaz. Bunların bırakalım KUKM ile dayanışma içinde olmalarını, KUKM'u rejimin başaramadığı entegrasyonu yapmaya çalıştıklarını öne sürmemiz neden abartı olsun?

Yukarıdaki tavır sahiplerinin dışında, özde aynı şeyleri savunan ve fakat söyleminde nisbeten kimi değişiklikler bulunduran İP-TSİP ittifakı da, bu seçimlerde; en şaşaalı içi boş, köşeli sözcük yığımına ve israfına rağmen, asıl amaçlarının daha fazla insanı düzen içine çekmeye çalışmak olduğunu gizleyemediler. Doğrusunu söylemek gerekirse reformizm-revizyonizm kulvarında en aktif olanları da bunlardı.

Nasıl olsa kendileri konuşabiliyor, dolaşabiliyor ve toplanabiliyorlardı. Alacakları birkaç bin oy için devlet de üzerine gitmeyi zaten zorunlu buluyordu. Devletin bir amacı da "demokratik (!) " seçimlere "sosyalist", "işçi" vb. adları taşıyan partilerin katılması değil miydi? Nitekim devlet umduğunun 'devede kulak' kadarı olanını bulmuştu ve dokunamazdı.

Böyleleri için başkalarının seçimlere katılmaması, seçimlerden uzaklaştırılması, adayların öldürülmesi, tutuklanması, seçim sürecinde parti merkezlerinin bombalanması, olağanüstü bir baskı mekanizmasının en uç noktasına kadar işletilerek seçimlere gidilmesinin ancak propaganda değeri olabilirdi. Öyle de yaptıklarına hepimiz tanık olduk.

Yalnız bu kadarı ile yetinmeyen bu çevrenin, seçimlere katılmayı benimsemeyen başka güçleri devrimci olmakla suçladıklarını da gazetelerinde tefrika ettiler. Hatta partili olarak, yani İP-TSİP alternatifi ile seçimlere iştirak devrimcilik olduğu icadını öne sürdüler. Öyle ya, "Emek Cephesi" kurulmuştu, herkes orada oyunu gönül rahatlığı ile "bir kurtarıcıya" atabilir, akşam da vicdanı rahat uyuyabilirdi! Reformizmin, düzenden medet beklemede geldiği yer işte budur.

Peki Sonuçta Ne Oldu?

Hep birlikte İP-TSİP bloğunun düzenden kopma diye bir derdinin olmadığına tanık olduk. Düzen içi kalmadıkı ısrarını, mümkün olduğunca daha fazla insanı da katarak, radikal devrimci faaliyete olan düşmanlığını gördük. Misak-î Milli de ve sosyal-şövenizmde-

ki direktmelerine şahit olduk. Kürdistan devrimini karşısında legal platformda en ufak dayanışmacı tavırlarının seçim sürecine yansımadığını gördük.

* * *

Türkiyeli devrimci güçler seçim taktiklerini belirlerken süreci yeterince kavrayarak hareket ettiklerini ileri sürmek abartı olacaktır. Herşeyden önce objektif durum değerlendirmesinde isabetli davranmadıklarını kanıtlandılar. Seçimlerin Türkiye genelinde ve Kuzey Kürdistan'ı kapsayarak yapılacağı noktasından hareketle ve de resmi siyasal söylemlerine de bağlı kalarak daha çok Türkiyeli (Kuzey Kürdistan'da dahil edilerek..) bir seçim taktiği üzerinde durdular. Böyle olunca, diğer şeylerin yanısıra "ortamdan yararlanma" kaygusu kendilerini fazlası ile teslim aldı. Legal planda kitle mücadelesi ve esasta kitlelere legal kanallar ve imkanlar üzerinden ulaşma isteği ve bir anlamda kolaycılığı seçim atmosferinde yer almalarını beraberinde getirdi. Hatta bazıları "Belediyeciliğin" nasıl önemli bir mevzi olduğu üzerine bile kafa yordu. Her ne kadar "yeni Fatsalar yaratalım" sloganları ve somut bölgeler hedef olarak alınacak tespitlerini yaygın olarak yapmadıysa da, bir bölümünün gönlünde yatan belediyecilikti!

Seçimlerden bir süre önce bir-iki marjinal grubun dışında boykot taktiğini savunan yoktu. Kendilerine "ilk" boykotçu ünvanlarını verenler de dar yapılarına göre hareket ederek boykotçu oluyorlardı ve zaten herhangi bir yaptırım ve etki güçleri de kbulunmuyordu.

Büyük bir bölümü, en azından seçimlere katılmayı benimsiyordu. Seçimleri değil, 'düzen partilerini tercih etmeyin' şiarlarını atıyorlardı. Bilindiği üzere bazı devrimci çevreler bu taktiklerini değiştirmediler ve seçimlere kendi adayları ile katıldılar.

Seçimlerden önce Türkiye devrimci hareketinin önemli bir kesimi birden fazla taktik tespiti yaparak hareket etti. Hem seçimlere katılmak için bir taktik tespiti ve hem de olası gelişmeler neticesinde 'çekilme' ve 'Boykot' taktiklerini önlerine koydular. Bazıları da başka zengin taktikler de yok değildi.

Seçimler noktasında TDH'nin belli bir tecrübeye sahip olmayışı elbette bir dezavantajdı. Soruna kitapta yazıldığı formülasyonlarla yaklaşma alışkanlığı da doğal olarak birtakım sıkıntıları beraberinde taşıyordu. Buna za-

yıf nicel güçler etkeni de dahil olunca, taktik belirlemenin zorluğu artıyordu. Koşulları önceden çözümlenme yeteneğinden belli bir uzaklık, dışındakilerinden öğrenmeme hastalığı ve ayrıca buna ek olarak kendisi dışındakilere genelde olumsuz yaklaşması vb hepsi yanyana gelince taktik ustalık gösterebilme istenilen boyutta olamazdı, olmadı da.

Nitekim seçime katılmak için hazırlık yapan ve DEP'in belirli şartlarla desteklenmesini benimseyenlerin neredeyse hepsi DEP'in seçimlerden çekilmesi ile birlikte, kendileri de çekildiler. Tartışmasız DEP ile birlikte hareket etmeleri, daha doğru bir ifade ile DEP'in çekilmesi ile beraber kendilerinin de çekilmeleri olumlu olmuştur. Bu tavrın pratik bir anlamı önemi olduğu bugün daha iyi görülmektedir. Sorun ancak bu noktada da başka türlü karşımıza çıkmaktadır. O da şudur; bu tavrı geliştiren çevreler eğer DEP seçimlere katılmış olsaydı, kendilerinin

de katılmamayı (yani Boykot ve protesto) gündeme getirmeyecekleri paradoksu ile yüz yüze geliyoruz. Halbuki hemen her noktada biz Kürdistanlı örgütlerin-güçlerin siyasi yaklaşımlarını benimsemeyen, bizleri milliyetçilikle ve burjuvalıkla suçlayanların, dar ve pragmatist suçlamalarını eksik etmeyenlerin, TC'e karşı beklentilerimiz olduğu suçlamalarını yapanların Kürdistan devrimci güçlerinden daha üstün ve daha objektif, daha tahlilci olmaları gerekmiyor muydu? Biz Kürdistanlı devrimci güçleri bu denli küçümseyenlerin acaba bu noktada söyleyecek sözleri yok mudur? Adı geçen noktada suskunluğun bozulması gerekmiyor mu?

Yukarıdaki ikilem içerisinde kalan TDH'nin bir kesimi siyasal tavır açısından sonuçta seçimlerden çekilmeyi gündemine alarak, boykotu benimsemesi ve rejimin saldırılarını teşhir edip, "demokratik" seçim güldürüsüne iştirak etmemiş oluşu olumlu ve umut vericidir. Hem Türkiye emekçi halklarının düzenden kopuşunu sağlamanın bir adımı olması bakımından, yanısıra KUKM ile dayanışmanın bir ifadesi olması açısından, Türkiye ve Kürdistan

halklarının kardeşliğine bir harç koyması itibari ile tarihi bir önemi olmuştur. Güçlerinin zayıflığına ve öteki kimi noktalardaki hata ve eksikliklerine rağmen, iki ülke devrimci güçleri arasında bir yakınlaşmanın tohumlarını da içerisinde barındırdığından ötürü bu tavrın olumlu karakteri gözardı edilmemelidir. Karşılıklı yakınlaşma ve ortak eylemlilikler, mümkünse siyasal kampanyalar vb. şeklinde bu süreç işletilmelidir. Dönem ve devrimci sorumluluğumuz bunu şart koşmaktadır.

Seçimlerin en önemli özelliğini Kürdistan boyutu teşkil ediyordu. Aylarca öncesinden rejim ve gedikli sözcüleri, medyası bir bütün olarak Kürdistan'da

Seçimlere ilişkin Batı'nın beklentileri de yerine gelmedi. Batı, TC'nin Kürt halkı nezdinde yeterince teşhir ve tecrit olduğunu bilmesine rağmen, somut olarak bu seçimde 'güven tazelenen'in ilk adımlarının TC tarafından atılmasını bekliyordu. Çünkü öbür türlü Batı'da kaybediyordu. Daha doğrusu TC kaybettiği oranda, emperyalizm de daha az kazanıyordu. Fakat bir entegrasyon Batı'nın ve TC'nin ihtiyaçlarına cevap olacaktı. Tam zamanıydı. Batı "Kürt kartını" açıktan oynamaya soyundu. İlk kez bu denli açık bir dille, TC ile birlikte ve tabi Kürtleri de unutmadan "çözüm" istediklerini yüksek sesle ilan etmeye koyuldular. Tabiatı gereği çeşitli ataklarda da bulundular. Ne var ki Batı da aldanyordu. Kürdistan'da yükselen kurtuluş alevlerinin özgürlük alınmadan sönmeyeceğini Batı kavrayamamıştı. Kısa yoldan rejimi sağlama alma girişiminde Batı'nın faşist-sömürgeci TC'e verdiği en büyük kredi de seçimlerle birlikte boşa gitti.

seçimin oynayacağı rolü tartışıyordu. Kürdistan'da seçimleri yapmama, genel olarak seçimleri ileri bir tarihe erteleme, atama, özel yasalar çıkarma vb. bir dizi fikir üretildi. Her halükarda rejim sıtma nöbetine tutulmuştu. Nerden bakılırsa içinden çıkılmaz bir tablo ile karşı karşıya idi. KUKM gün geçtikçe güçleniyor, yükselen ulusal kurtuluşçu devrimci savaşımın önünü kesme isteği rejimi ikna etmiyordu. Soykırım, göç etirmede işe yaramıyordu. Dahası seçimler "referandum'a dönüşecek" sözleri TC'yi bunaltıyordu. Batı'da TC'nin imdadına yetişecek materyale sahip değildi. Kısaca sömürgeci erkanın uykuları hepten kaçmıştı.

İşte bu koşullar altında seçimlere gidiliyordu. Ve işin asıl önemli olan tarafı Türkiye değil, böylece Kürdistan oluyordu.

Sonuçta gerekli düzenlemelere gidildi, milyonlarca insanın oy kullanmaması için formaliteler hazırlandı, DEP'e yönelik bilinen uygulamalar acilen devreye sokuldu ve DEP nezdinde Kürt halkının seçim dışı bırakılması yolu tercih edildi. Aksi durumda, Kürt halkı tercihini adaylarına yapacaktı,

devlet partisi hüsrana uğrayacak ve kaybedecekti.

İlk kez bu seçimde başvurulacak seçim sonuçlarında katılımın açıklanmaması oyununa rağmen, Kürdistan'da başta Dersim ve Amed olmak üzere bir dizi bölgede etkili Boykot ve protesto ile halkımız rejimi istemediğini açıktan ilan etti.

* * *

Ülkemizde de 27 Mart yerel seçimleri karşısında takınılan tavırlarda hata ve zaafllara düşüldü. TC'nin bütün olanaklarıyla KUKM'a saldırdığı bir ortamda, ülkemizi harabeye çevirdiği ve 70 yıllık inkarcı-ırkçı politikasını daha da yoğunlaştırdığı bir dönemde, seçimlere katılma fikri kimi çevrelerce savunuldu. Seçimlere gereğinden fazla, objektif olmayan misyonlar yüklendi. Seçimin demokratikleşme ile bağı kurulacak kadar geri pozisyonlara düşüldü. Rejimden bağları koparmama eğilimleri, düzen içi siyaset yapma ve bu şekilde KUKM'u yürütme vb. kaba yan-

lışlıklara girildi. Halkımızı yeni beklentiler içerisine çekilmek istendi. Reformist istemler doğrultusundaki girişimlerde belli bir hızlanma yönelimi uç verdi. TC'nin seçim komedisinde yer alma arzusu 'seçilerek temsil etme' biçiminde kitlelerde bilinç bozulmasına yolaçan davranışlar gündeme getirildi. 'Referandum' olayına gereğinden fazla rol biçildi. Uzunca bir süre ikilemde kalındı. Herşey çok açık olmasına rağmen seçimlere katılma noktasında kbelli bir istekğin perspektif olarak sunulup, kitlelerin bu yöne çekilmek istenmesi olumsuzdu. Daha başından itibaren KUKM güçlerinin Boykot taktiğini gündemlerine oturtmamaları önemli bir zaftı. Legal platformda DEP'in belirli bir zamanlamayı dikkate alması elbette yanlış değildi. Ne var ki esas olarak TC'nin de baskıları ile birlikte, DEP bu seçimlerde istenilen performansı göstermedi.

Sonuç olarak; eksikliklerine rağmen Boykot taktiği başarılı oldu ve halkımızın özgürlük ve bağımsızlık hanesine yazıldı.

24 Nisan 1994

KOÇGİRİ HAREKETİ 73.YILINDA

İbo SOR

Koçgiri Kürt Halk Hareketi, Kuzey Kürdistan tarihinin 20.yüzyıldaki en ciddi, en önemli ulusal hareketlerinden biridir. Kürdistan tarihinin en karmaşık döneminde sömürgeleştirmeye ilk tepki olan gerek kitleliliği ve gerekse soylu ulusallığı bakımından üzerinde durulması gerekmektedir. Hareketin kısa zamanda Ümraniye, Suşehri, Divriği, Kemah, Kuruçay, Refahiye, Ovacık bölgelerine yayılmasının nedenleri vardı. 25 Kasım 1920'de Batı Dersim'de toplanan hareketin önderleri, özerklik yönündeki isteklerini Ankara Hükümeti'ne bildirirler. İstekleri şunlardı; Bölgenin özerk olması, Türk vali memur yerine Kürt vali- memurların atanması, Türk askeri birliklerinin bölgeden çekilmesi. Ancak, Ankara Hükümeti zaman kazanmak için istekleri oyalamaya çalışır.

Fakat buna rağmen hareket kısa zamanda gelişir. Mart 1921'de Zara, Ümraniye ve Kemah bölgelerinde Türk askeri birlikleri yenilgi alır. Birçok T.C askeri esir alınır. Ankara 10 Mart 1921'de sıkıyönetim ilan eder. 11 Mart günü Koçgiri'nin önderleri Alişer ve Alişan Bey T.B.M.M.'ne yeniden telgraf çekerek bölgenin özerk olması ve başına bir Kürt valinin getirilmesini isterler.

Ankara Hükümeti talebi rededer. Bu durum karşısında bazı aşiret önderleri Urfa ve Antep'te bulunan İngiliz ve Fransız kuvvetlerinden yardım istemeyi önerirler, fakat bu öneri ayaklanmaya katılan önderlerin çoğunluğu tarafından rededilir.

Koçgiri Halk Hareketi'ni bastırmakla görevli Merkez Ordusu Kumandanı Nurettin Paşa bölgede seferberlik ilan eder. Giresun'dan getirilen katil-barbar ve caniliğiyle bilinen Laz Osman -Topal Osman- getirilir ve o, Koçgirililerin teslim olmasını ister. O arada Koçgiri hareketi önderlerinden Haydar Bey, aşireti için kayıtsız-şartsız af istiyerek teslim olup eski görevi olan Ümraniye Kaymakamlığı'na başlar. Alişer bu durum karşısında Batı-Dersim aşiretlerine mektup yazarak yardım ister, fakat Dersim aşiretleri Alişer'in bu isteğini cevapsız bırakırlar, Pülümür aşiretleri de yardıma yanaşmazlar. T.C Hükümeti, Koçgiri halk hareketini bölmeye ve parçalamaya çalışır ve bu çabaları sonuç vermeye başlar. Koçgiri Halk Hareketi kan kaybetmeye başlar. 1921 Nisanı'nda yedi Kürt aşireti T.B.M.M.'ne başvurarak iki müslüman halk arasında daha fazla kan dökülmemesi düşüncesiyle dayanarak bu bölgenin özerk olması ve Kürt valinin atanmasını isterler. Fakat Türk Hükümeti bunu rededer.

Koçgiri Kürt Halk Hareketi'ne ilişkin bir meseleye dikkat çekmek istiyorum. Bu hareket emperyalistlerden yardım aldı iddiasının tersine, cephesini emperyalizme çeviren ve bağımsızlık isteyen, belki de Türkiye'deki tek Kürt hareketiydi. Emperyalist yardımları reddettiği gibi özellikle Doğu bölgesinde Mustafa Kemal'e alternatif bir ulusal bağımsızlık-kurtuluş savaşı yürütme amacına yönelikti. Bir yönüyle bölgenin yabancı istilalardan kurtulması ancak Kürtlerin önderliğinde mümkündür der Alişer.

O dönemde Mustafa Kemal'in Erzurum ve Sivas Kongrelerine Alişer'in davet edilmesine rağmen, isteği reddediyor. Dar bir alanda sınırlanmış olsa da Mustafa Kemal'e rakiptir. Kendini bir önder olarak görür. Ayrıca Seyit Rıza'nın emirberinin anlattıkları da çok iddialıdır ve tarihsel açıdan araştırılmaya değer. Örneğin; şu nokta aydınlatılmalıdır.

Alişer, Çarlık Rusyası sonrasında Sovyetlerle nasıl ilişkiye geçti? Mustafa Suphi ile ilişkisinin boyutu nedir? Alişer-M.Suphi ilişkisi komünistlerin öldürülmesinde rol oynadı mı? Elimizde halihazırda delil olmadığı için bilemiyoruz.

Hatta bazı Dersim yaşlıları ve savaşı yakından takip edenler Alişer'in Lenin ile ilişkileri olduğu ve Dersim dönemine kadar bazı askeri yardımın alındığını (silah ve cephane) söylüyorlar.

Bundan dolayı Dersim Direnişi sırasında Abdullah Alpdoğan, Türk askerine ultimatom vererek ilk olarak Alişer'in kellesinin getirilmesi için Dersim içinde hain Rayberi Qopu bu işe görevlendirmesinin nedenlerinden biridir.

Koçgiri aşiretleri; Kürt'tür ve mezhepce alevidirler. Kürtçe konuşurlar. Bunlar, Dersim Ovacık ve Sivas'ın Zara, Karaca, Viran, Bolucan, Beyınarı, Kangal, Suşehri, Aluçeri, Kuruçay ve Ümraniye'de olmak üzere yüz otuzbeş köyleri vardı. Bunlar o dönemde bir çok silaha sahipti. Bu silahları aşiret reisleri Haydar Bey'in Ümraniye Nahiye Müdürlüğü ve kardeşi Alişan Bey'in de Refahiye Kaymakamlığı döneminde elde etmişlerdi. Bunlarla savaşmışlardı. O dönemde kağıtlik yapan Alişer, Dersim aşiretleri ve Koçgiri içinde söz sahibi ve sözü geçerli olan bir adamdı.

Koçgiri isyanının başında aşiretin ileri gelen adamları ise şunlardı: Haydar Bey, kardeşi Alişan Bey, kayınbabası Hacı Rasim, amcası İzzet, Mahmut ve Gül Ağa, Nabi, Hasan Askeri ve ilk anda Haydar Bey'in katibi ve sözcüsü Alişer'dir. Bu aşiretin ileri gelen ağalarından İbolardandır.

İsyanın amacı ise; Osmanlılar tarafından yürürlükte olan daha sonra kaldırılan Kürt halkının yaşadığı Kürdistan bölgesinde muhtariyetin verilmesi idi. Bu muhtariyet o dönemde İstanbul'da bulunan Kürt Teali Cemiyeti'ne giren Haydar Bey, muhtariyet konusuna yanaşmadıklarından dolayı geri dönüp isyanı başlatmışlardır. Daha sonra Haydar Bey ve Alişer Armudan Köyü'nde bir Ermeni'yi (Mıgırdıç) göndererek İstanbul'daki Kürt Teali Cemiyeti Reisi Seyit Abdülkadir Bey'den talimat getirir. Bu talimat üzerinde Refahiye'nin önde gelen Şadilli Aşiret Reisi Paşa Bey Ovacık ve Hozat'a giderek isyan ordusu müfettiş ünvanını takınarak propoganda yapar. Propogandanın amacı şöyledir; Kürdistan'a özerklik verildiğinde aşiretler arasındaki düşmanlık kalkmalı ve birlik yapmak gerektiğini, derhal teşkilata başlanılmalı, aşiret ileri gelenleri birer temsilci Ankara'ya göndermeli. Avrupa'nın Kürtlere hediye ettiği Sevr özerkliği Ankara Hükümeti tasdik etmeli, şayet Ankara Hükümeti bu teklifi kabul etmezse Ankara Hükümeti aleyhine isyan olacağını bildirmeliyiz.

Daha önce bazı Kürtlerin Türk Hükümeti'nde ayrılmıyacağını İtilaf Devletlerine bildirmelerine rağmen Alişer, maksatlarının bağımsız bir Kürdistan'dan ibaret olduğunu, bunu Kürt Teali Cemiyeti vasıtasıyla İtilaf Devletlere gönderdi. Bunun üzerine Hasan Baba Tekkesi'ne toplanan Kürtler Sevr Antlaşması'nın içeriğine dayanarak Diyarbakır, Bitlis, Van ve Elazığ bölgesini içine almak üzere Bağımsız Kürdistan uğruna silaha sarılma kararı aldı.

Bu sırada Alişer Balansor Köyü'ne gelerek Paşa Ağa'nın Cengerli bölgesinden Taşdibi Köyü'ne kadar bölgenin kontrol edilmesini ister. Bu konuda Koçgiri Reislerinden Alişan Bey ve kardeşi Haydar Bey Alişerle hemfikirler. Ali-

şer'in Dersim'de ektiği bağımsızlık tohumları bu sırada filiz vermeye başladı. Bunun üzerine Ovacık kazasının Çerpa- zın nahiyesi eski müdürü Mustafa Ağa, Kemah köylerine gi- derek asker toplanmasında padişahın emri olmadığını, Dersimlilerin asker vermeyeceklerini ve Kemahlıların da ver- memelerini tembih eder ve bunun teminatı olmaya çalışır. Bu arada Elazığ vilayetine ve Dersim aşiretlerine birer heyet gönderilir, fakat bunlara soğuk davranılır. Sevr Antlaşma- sı'na dayanarak bağımsız bir Kürdistan kurulması gerektiği, bunun tasdik edilmesini, eğer kabul edilmezse aksi taktirde biz bu hakkı silah zoruyla almasını bileceklerini, birkaç bin Dersimlinin Sivas vilayetine hücum ederek aldıktan sonra Ankara üzerine yürüyeceklerini bildirdiler.

O dönemde Dersim ağaları adına Seyit Mehmet, Ali Şeref, Mehmet Dursun, Ali Haydar bir genelge yayınlayarak hükümetin Ermeniler gibi Kürtleri de katliamdan geçireceği- ni bildirdiler.

8 Mart'ta Koçgirili Alişerle Dersim'in Koç Uşağı Aşiret Reisi Bra İbrahim yanlarında iki yüz kadar gerilla ile Kemah'ın Hoğus köyüne, polis Munzur da yüzelli savaşçısıyla Üskübürt köyüne giderek burada Hudi köyünü basmaya gi- den Kemah kaymakamı ile jandarma kumandanını esir alır- lar. 9 Mart'ta her iki gurup birleşerek Terkilah ve Babu köyle- rini merkez kabul ederler. Bunun üzerine Zara kazasında sı- kıyönetim ilan edilir. 12 Mart'ta Koçgiri aşiretlerinden bir kıs- mı Hamo nahiyesine gelerek köyün vergisini alan tahsildarı esir alırlar. Bu olaydan sonra diğer taraftan Ovacık'tan gelen savaşçılar Fırat Nehri üzerindeki Şeytan Köprüsü'nü tamir ederek Ümraniye'ye doğru yürürler. Bu olaylardan sonra Türk askeri komutanı Nurettin Paşa bir genelge yayınliya-

rak Sivas'tan, Tokat'tan, Erzincan'dan Refahiye'ye asker gönderler. 14 Mart'ta Ovacık kazasında 500 kadar kişi, Ali- şer, Munzur ve Bra İbrahim'in emrine katılarak Ümraniye'ye yürürler.

12 Mart'ta Alişer Divriği kazasının Hamo nahiyesine gelerek sunni ve alevi Kürtleri isyana çağırarak birlik olma- sını ister.

Kürtlerin oturduğu ve büyük bir kısmıyla Kürt toprağı olan Divriği, Refahiye, Kuruçay, Kemah kazalarının bir vila- yet olması ve bir Kürt valinin atanması ve kurumlarına Kürt- lerin getirilme şartıyla bir genelge gönderilir. İmzalıyanlar; Munzur, Mahmut, Seyithan, Mustafa, Koçgiri aşiretlerinden Mehmet Taki ve Alişer'di. Türk generali Nurettin Paşa; Kürt- leri okşamamak gerektiğini, çünkü bu suretle yapılan mua- melenin onlara gurur vereceğini, ayrıca hükümetin zayıf ol- duğunu doğuracağını belirtir. Bunları silahlı bir eylemle bas- tırmak gerekir der. Koçgiri üzerine gönderilen Türk ordu bir- likleri, hareketi kanla bastırır ve hareket yenilgiye uğrar. On- dan sonra Alişer, karısı ve yeğeni ile birlikte Seyit Rıza'nın yanına Pistik'e sığınır. Alişer çok önemli biri olduğu için Sey- yit Rıza onun yerini kimseye göstermez. Alişer'in; Türkçe, Fransızca, İngilizce ve Rusca bildiğini bazı yaşlılar söyler. Tahsilli ve dünyanın sorunlarıyla ilgilendiğini belirtirler.

Koçgiri ulusal kurtuluş mücadelesi Sevr Antlaşma- sında Kürtlere tanınan hakların yerine getirilmesini kendisi- ne temel alarak harekete geçmişti. Yetersiz örgütlenme, savaşı uzun süreli kabul ederek harekete geçme ve aşi- ret yapıları yenilginin başlıca nedenler arasında yer alır.

Nisan 1994

ALA YEKÎTÎ'Yİ OKU, OKUT!

V.I.S.D.P.
S.HAIDARI
GROSSENBERGENERSTR. 48
4971 HÜLLHORST
DEUTSCHLAND

Yazışma Adresi:
Postlagerkarte
Nr. 166 238 E.
50677 Köln

Banka
Hesabı:
Stadsparkasse
Köln,
Konto Nr.
942 231 79
BLZ:
370 501 98

Almanya	4.- DM
Fransa	14.- FF
Belçika	90.- BF
Hollanda	5.- HF
Danimarka	14.- DKRN
İsveç	14.- KRN
Avusturya	35.- ÖŞ
İsviçre	4.- SFR.

AVRUPA'DAN HABERLER

BAVYERA'DA EYLEMLER

Mart ayının ilk haftasında, Münih biriminde Kürdistan'da son gelişmeler ve olası gelişmeler gözönünde bulundurulurak (Newroz ve Yerel Seçimler) ve T.C'nin DEP (Demokrasi Partisi)'e yönelik saldırıları ve DEP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılıp tutuklanmalarında gözönüne alarak yerel düzeyde Türkiye Sol Hareketi'nden Kurtuluş, D.İşçi, TKEP ve Münih Kürdistan Dayanışma Komitesi tarafından bir eylem platformu oluşturuldu. Platformun ilk etapta DEP milletvekillerinin tutuklanmasını ve Kürdistan'daki kirli savaşı protesto eden Türkiye'de IV. Darbe başlıklı Almanca ve Türkçe bastırılan 600 adet afiş şehrin değişik semtlerine yapıldı.

23 Mart 1994 günü Eylem Platformu Münih'te yayın yapan Radyo LORA'yı işgal edip, Kürdistan'daki kirli savaşı ve T.C Devleti'nin katliamcı uygulamalarını protesto edip Alman Kamuoyunu Kürdistan'daki gelişmeler karşısında bilgilendirme amacı çerçevesinde bir saate yakın işgal komitesi tarafından canlı yayın yapıldı. Yayın süreci içerisinde birçok kişi Radyo Redaksiyonu'na telefon edip gelişmeler hakkında görüşlerini belirttiler.

24 Mart 1994 Perşembe günü saat 10 civarlarında Eylem Platformu Kürdistan'da Kirli Savaşa Son, Alman Devleti'nin T.C Devleti'ne Sunduğu Askeri, Siyasal, Diplomatik ve Ekonomik Desteğine Son ve DEP Milletvekillerine Özgürlük talepleri çerçevesinde iki grup halinde Münih şehir merkezinde FDP (Liberal Demokratlar) Eyalet Merkezi ve MATEHUS Kilisesi işgal edildi. İşgal eylemlerinde; Eylem Platformu tarafından daha önce kaleme alınmış olunan Almanca basın açıklaması, başta ABD, İngiltere, Fransa, Belçika, İsviçre Başkonsoloslukları olmak üzere, bütün Televizyon, Radyo, Gazete ve önemli dergilere Faxlar çekildi. Basın açıklamasında T.C'nin ülkemiz Kürdistan'daki Avrupa devletlerinin desteği ile sınır ve kural tanımayarak yürüttüğü savaşın ve Avrupa devletlerinin bu kirli savaştaki payı teşhir edilip, DEP milletvekillerinin tutuklanmasının protesto eden basın açıklaması yapıldı, Alman demokratik ve hümaniter kamuoyunun ülkemizdeki bu gelişmeler karşısında katliamcı T.C Devleti'ne karşı tavır geliştirip Kürdistan halkıyla dayanışma içerisine girmeleri talep edildi. Bunun dışında işgal edilen FDP merkezine gelen hükümet ortağı FDP parlamenterine Alman Devleti'nin PKK'ye yönelik polisiye uygulamalarını protesto edip, Alman Hükümeti'nin PKK'yi yasaklamaya yönelik aldığı kararın hukuki gerekçelerle alınmış bir karar olmadığı, tamamen siyasal gerekçelerden dolayı alınmış bir karar olduğu vurgulanıp, bu kararın bu bağlamda T.C'nin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşa verilmiş bir destek olduğu açıklanıp, Almanya'daki Kürdistanlı tüm kurum ve kuruluşlar üzerindeki yasakçı tüm kararların derhal kaldırılması talep edildi. Alman Devleti'nin demokratik olmayan bu pratik uygulamaları protesto edildi. İşgal eylemleri birçok radyo tarafından canlı olarak haber verildi. Bunun dışında ARD, RTL, SAT.1, BAYER.3, PRO.7 ve diğer televizyon kanalları tarafından ekrana getirildi. Gazeteler ise ikinci gün işgal eylemlerini haber olarak geçtiler.

28 Mart 1994 Pazartesi günü ise Eylem Platformu'nun basın sözcüleri Bayern Parlamentosu'nda GRÜNE (Yeşiller) Partisi'nin bürosunda NEWROZ ve Türkiye'deki yerel seçimler vesilesi ile Türkiye ve Kürdistan'a gidip geri dönen Alman delegasyon ve GRÜNE Partisi'nden parlamenterlerle birlikte daha önce Eylem Platformu tarafından yapılan işgal eylemlerindeki talep ve istemlerimizi içeren Alman Devleti'nin uygulamalarını protesto eden bir basın açıklaması yapıldı.

06 Nisan 1994 günü Münih şehir merkezinde Kürt halkının dostu gazeteci-yazar Lissiy SCHMIT ve koruması Aziz KADAR'ın Güney Kürdistan'da sömürgecilerin karanlık güçleri tarafından katledilmesini protesto amacıyla birçok Alman kuruluşun ve Eylem Platformumuzun da içinde yer aldığı bir protesto yürüyüşü düzenlendi. Bayern İçişleri Bakanlığı binası önünde mitinge dönüşen yürüyüşte Alman konuşmacıların yanısıra Eylem Platformu'ndan bir arkadaşta Lissiy SCHMIT'in ve koruması Aziz KADAR'ın öldürülmesini protesto eden Almanca içerikli bir konuşma yaptı.

Yukarıda yapılan eylemlere yöresel düzeyde Münih Kürdistan Dayanışma Komitesi içerisinde faaliyet yürüten ve de komite dışındaki hareketimiz KAWA'nın taraftarları imkan ve güçleri oranında eylemlerde yer aldılar.

Biz aynı zamanda KAWA taraftarları olarak kendimiz de aşağıdaki inisiyatifi gerçekleştirdik.

Mart ayının ilk haftasının değişik günlerinde hareketimiz taraftarları tarafından bir delegasyon oluşturularak Bayern Parlamentosu'nda FDP, SPD ve GRÜNE büroları ziyaret edilip değişik parlamenterlerle görüşüp DEP tutuklanmaları ile ilgili bilgiler verilirken DEP ve milletvekillerine yönelik T.C'nin bu uygulamalarına karşı diplomatik girişimde bulunmaları talep edildi.

Almanya / Bavyera'dan KAWA Taraftarları

GIESSEN'DE NEWROZ

Bu yıl Almanya'da Newroz canlı geçti. Ülkede yükselen mücadelenin bir yansıması ve burdaki kitlenin, örgütlerin inisiyatifiyle tüm Almanya'da gösteriler, geceler, toplantılar, basın açıklamaları yapıldı. Eylemlere Alman Devleti'nin saldırısı sonucu Newroz kutlamaları süreklilik kazandı. Nisan ayı boyunca da eylemler devam etti. Kawa Almanya örgütlülüğü, Münih, Giessen, Köln-Bonn, Hannover, Duisburg, Dortmund, Hamburg ve benzeri yerlerde toplantı, yürüyüş ve açıklamalarda bulundu. Bildiriler dağıtıldı, televizyon ve basınla görüşmeler yapıldı.

Newroz eylemlerinin sürecinde Giessen'de gece düzenlendi. Geceye 500'ün üzerinde kitle katıldı. Ayrıca bazı bölgelerde Alman polisi geceye gelen kitleyi engelledi. Gecede; tiyatro, müzik ve film gösterimi yapıldı. Kawa adına yapılan konuşmada; "Alman Devleti'nin T.C'ye ortaklık etmesini protesto ediyoruz. Almanya derhal Türkiye'ye askeri-ekonomik ambargo uygulamalıdır" denildi. Ayrıca; "Çephe çalışmalarının yavaşlamasını endişe ile karşılıyoruz, biz ulusal birlik, bağımsızlık ve direnişçilik temelinde çalışmaların devam etmesini istiyoruz" denildi. Geceye; Yekbun, Yekiti (YNK), I-KDP örgütleri mesajlar gönderdiler.

Şu anda da Almanya'da gösteri ve eylemler devam ediyor. Kürt sorunu Almanya'nın gündemine oturmuştur. Kawa inisiyatifiyle Dortmund'ta kitlesel bir açlık grevi de son gelişmeler temelinde gerçekleştirildi.

Almanya'dan H.DERSİMİ

DORTMUND'TA AÇLIK GREVİ

Alman hükümetinin son uygulamalarını protesto etmek amacıyla, Dortmund ve çevresi KAWA taraftarları 15 Nisan 1994 tarihinde başlamak üzere 3 günlük açlık grevi uyarı eylemini gerçekleştirdiler. 17 Nisan 1994 tarihinde saat 19.⁰⁰ da yaptıkları bir meşaleli yürüyüşle son verdiler.

Eylem düzenli ve disiplinli geçti. 25 kişi açlık grevine yattı. 200 kişi eylemi destekledi ve yürüyüşe katıldı.

FRANSA'DA NEWROZ

Newroz kutlamaları öncesinde Fransa'da(Paris) yurtseverler arasında, geçen yıllarda da görüldüğü gibi, Kürdistan ve Türkiye'de "olağan gelişmeleri" yani kitlelere yönelik devlet terörizminin ulaşacağı boyutların endişesi yaşandı. Diğer taraftan da Türk Devleti'nin baskılarını protesto etmenin hazırlıkları yapıldı.

Yurtseverler, Newroz günü Kürt işyerlerini, Türkiye'deki baskı ve katliamlara karşı, kamuoyunun dikkatini çekmek için bir günlük kepenk kapamaya çağırıldılar. 21 Mart akşamı meşaleli yürüyüşler yapıldı. Ayrıca Newroz gününde Paris'te uygun salon bulunamadığından Nisan ayında birer hafta ara ile üç ayrı dernek tarafından Newroz kutlamaları yapıldı.

Paris Kürdistanlı İşçiler ve Öğrenciler Derneği HEVRAKOM tarafından yapılan geceye KAWA, RIZGARİ ve TEKOSİN â SOSYALİST taraftarları aktif destek verdiler. Geceye gelenler; Şivan, Cıwan, Nuzan, Gurup Berivan, Zinar, Burhani'yi birbirinden güzel parçalarıyla dinlediler, folklorunu izlediler. Katılım binin üzerindeydi. Gece; folklorla açıldı, çocuk korusu ve Ozan Zinar'ın sahneye çıkmasıyla coşkulan kitleyi Cıwan'ın uzun süreli kalışı ve kitleyle bütünleşmesi-coşturması tam bir bayram havasını yaşattı. Beriwan'ın Türkçe, Kürtçe ve Zazaca parçalarının ardından Burhani'nin kendine özgü müziğiyle kitle coşkulu dakikalar geçirdi. Tabii Ozan Nuzan'ın her zamanki coşturucu müziği ve sesi salondakilerin coşkusunu zirveye ulaştırdı. Gecenin sonraki saatlerinde sahneye gelen Şivan'la birlikte coşku arttı, kitlenin büyük kısmının halay çekmesiyle gece sona erdi. Ayrıca Diyarbakır eski Belediye Başkanı Mehdi Zana'da bir konuşma yaptı. Tüm konuşmacılar birlik ve mücadeleye dikkatleri çektiler.

Nisan 1994 / S.Mar

KAWA-NRW ve Dortmund taraftarları üç gün boyunca sürekli Almanca ve Türkçe bildirimler dağıttılar. Bildirimlerde, Kürtlere yapılan destek çağrılarının yanısıra, Türk, Alman ve diğer milliyetlerden devrimci-demokratik kamuoyuna çağrı yapıldı. Eylemimizin son gününde PKK ve KOMKAR'dan birer arkadaş destek amacıyla açlık grevine yattı. Bu açlık grevcilerine moral verdi. Eylem kamuoyu ve özel olarak da basından beklenen ilgiyi gördü. Başta Radyo Dortmund olmak üzere, Radyo Bochum ve Radyo Hagen muhabirleriyle röportaj yapıldı. Eylemin amacı ve anlamı radyolardan duyuruldu. Ayrıca Dortmund Gazetelerinde eyleme yer verildi. Aydınlık muhabiriyle röportaj yapıldı.

Dortmund şehir merkezinde yapılan meşaleli yürüyüş ilgi çekiciydi. Almanların, Güney ve Doğu-Kürdistan'dan yurtsever Kürtlerin yürüyüşe katılmaları dikkat çekiciydi.

Alman hükümetinin Kürt aleyhtarı politikasını protesto etmek ve onlara geri adım attırmak için bu tip eylemlerin daha da yaygınlaştırılarak devam edeceğini, konuşmacılar dile getirdiler.

Kürtçe ve Almanca yapılan konuşmalardan sonra yürüyüşçüler düzenli olarak dağıldı.

İSVİÇRE'DEN HABERLER

İsviçre'nin Basel Kantonu'nda 19 Mart 1994'te NEWROZ'u kutlama gecesi gerçekleştirildi. Bu yıl ki NEWROZ alışımışın dışında, Kürdistanlı bütün güçlerin coşkulu katılımıyla kutlandı. Binden fazla yurtseverin katıldığı DİRENİŞİN sembolü gecemizi, ozanlarımız; Şervan Dımilice, Nuzan'da yanık türkülerıyla renklendirdiler. Güney, Güneydoğu ve Kuzey Kürdistanlı gurupların başarılı çalışmalarının eseri olan gecemizin gelirini, Kürdistan'a Azad'daki kimsesiz çocuklara gönderdik.

Canlı ve coşkulu süren gecemiz, saat 24'de sona erdi.

* * *

17 Mart 1994'te, Kürdistan Sosyalist Platformu'nun çağırısı sonucu gerçekleşen, MEŞALELİ bir yürüyüş düzenlendi.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısındaki acizliğini, tarihteki barbarlığına başvurarak cevaplayan sömürgeci T.C'yi protesto amaçlı Meşaleli yürüyüşe; KAWA, KKP, TS'in yanısıra, TSK ve Devrimci Sol taraftarları katıldı. Yüzlerce meşalenin yandığı Zürih sokakları, "Kahrolsun faşist T.C!" sloganlarıyla çınlandı. Büyük bir ilgi ve duyarlılıkla devam eden yürüyüşümüz, "Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan ve Sosyalizm!" sloganlarıyla son buldu.

İsviçre'den M.Toğma

ÖZGÜRLÜK VE SOSYALİZM KAVGASINDA 1 MAYIS

Dünya işçi sınıfının ortak enternasyonal geleneğinin ifadesi olan 1 Mayıs'ı, yeniden kutluyoruz. İşçi sınıfı ve ezilen halklar için, 1 Mayıs; sermaye ve gericiğe, faşizm ve savaş kışkırtıcılığına, emperyalizme karşı mücadele günüdür. 1 Mayıs; tüm uluslardan işçilerin ve ezilen halkların din, dil ve ülke farkı gözetmeksizin, sermaye ve gericiğe karşı, özgürlük ve sosyalizm için birleştiği, alanlarda dalgalanan kırmızı bayrakların emekçi halkta coşku ve sevinç, burjuvazi ve gericiğe korku saldığı bir gündür.

Bugün dünyanın her yanında burjuvazi ve gericilik, devrim ve sosyalizm davasına, halkların özgürlük mücadelesine azgınca saldırıyor. Doğu Avrupa ülkelerindeki "sosyalizm" maskeli bürokratik-kapitalist rejimler yıkılınca, devrimlerin ve sosyalizmin sonunun geldiğine ilişkin gerici koro daha yüksek sesle bağırmağa başladı. Ne var ki; yalnızca dünyanın nispeten geri kalmış kapitalist-bağımlı ülkelerinde değil, eski VARŞOVA Paktı ülkelerinde ve hatta kapitalist ana merkezlerde de; bunalım, işsizlik, işçi sınıfı ve emekçi halkın yaşam seviyesinin kötüleşmesi, siyasal alanda da gericilik ve faşizm yönündeki gelişmeler yoğunlaştı. Aynı şekilde, şimdilik devrimci öncüsünden yoksun olsa; da işçi ve emekçi halkta, devrim ve sosyalizm için mücadele yönünde yer yer büyük direnişler gelişti. Beklentinin aksine dünyada yeniden sol'a, devrime doğru bir yönelim var. Şimdi daha rahat görülüyor, halkların önünde; **YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM** dışı da bir yol yoktur.

1 Mayıs '94'e girdiğimiz bir dönemde Kürdistan işçi sınıfı ve bir bütün olarak Kürdistan halkı sömürgeciliğin topyekün imhasına karşı; özgürlük, bağımsızlık kavgası veriyor. Kürdistan sosyalistleri, ulusal özgürlük ve demokrasi için verilen mücadeleyi sosyalizme bağlamahın, ulusal kurtuluşu toplumsal kurtuluşa götürmenin kavgasını veriyor.

Ülkemizde son on yıldır süren savaş yaşamının her alanını belirliyor. Bugün Kuzey Kürdistan'da olduğu kadar, Türkiye'de de, savaş ve sonuçları, gelişmeler tüm güçlerin politikalarının ana eksenini oluşturuyor.

Ne var ki mücadele yönünde kararlılık, fedakarlık ve süreklilik yetmiyor. Bunun, yarın da; sömürgeciliğe karşı ulusal Birlik ve Direniş cephesinin de kurulması, bu Cephenin Türkiye emekçi halkı ile devrimci ittifakının gerçekleştirilmesi gerekiyor. Ulusal güçler arasında Cephe çalışması ne kadar önemliyse, daha da önemli olan Sosyalist güçlerin bir programın etrafında, mücadele hattında, sınıf ve kitle içinde PARTİ'de birleştirmektedir. KAWA, ulusal özgürlük ve sosyalizm kavgasında tüm sosyalistleri bir Parti'de birleştirmek için mücadelesine devam edecektir.

Teacrübe gösteriyor ki, tüm ulusal güçleri kapsayan Cephe çalışması ve Cephe içinde de güçlü bir Sosyalist parti yoksa, zafer daha zor olacaktır.

TC Ulusal Kurtuluş Savaşımız karşısında tam bir çıkmazı yaşıyor. Savaşa endekslenmiş ekonomi ve politika, Türkiye'nin iç yapısında da iflası yaşıyor. Rejimin tüm Partileri tükenme durumundadır. Aşırı faşist ve gericilikte Ortaçağ karanlığını geride bırakan güçler öne çıkıyor. Rejim, faşist ve gerici güçlerin ipi ile kendini kurtarmak istiyor. Savaşın bitirdiği kaynaklar ve savaş yüzünden görülen durgunluk sonucu, TC hakim sınıfları 5 Nisan savaş ekonomisi kararlarını aldı. Böylece daha rahat görüldü ki; Botan, Dersim ve Amed'e sıkılan kurşun, tersinden Türkiye'nin emekçisine de sıkılmıştır. Kürdistan halkı özgür olmadıkça, bunun sonuçlarından Türk işçi ve emekçisi de etkilenecektir.

Önümüzdeki dönemde savaşın daha da yoğunlaşacağını görmeliyiz. Rejim tüm politikasını askeri tasfiye ve bastırma üzerine yapmıştır. Bunun için kudurmuşçasına "Ya bitecek, Ya bitecek" deniliyor. Bu 30 milyonluk bir halkın ölümlerle bitirilmesini amaçlayan, bu yönde hergün sürgün ve toplu kırım örnekleri gerçekleştiren bir çılgınlıktır. Bütün bunlara karşın, biz şunu diyoruz: **Yüklenelim KAZANACAGIZ!**

Emperyalist ana merkezlerin TC savaş makinasını desteklediği, devrimimizin rejimi temelden yıkacak yönde geliştiği bir dönemde "barışçıl" çözüm, "yumuşama" beklemek için, kişinin ya da partinin siyasal yönden tüm duyu organlarının körelmesi gerekiyor.

İçinde bulunduğumuz günler ve önümüzdeki dönem mücadelenin, savaşın giderek tırmanacağı günler olacaktır. Savaş yalnızca Kürdistan'la sınırlı kalmayacak, Türkiye'ye de yayılacaktır.

1 Mayıs; **Birlik, Mücadele ve Dayanışma** geleneği doğrultusunda halkların birliğini mücadele için kurmak gerekiyor. Bugün Kürdistan işçi sınıfı ve halkı ile, Türkiye işçi sınıfı ve halkı arasında istenilen düzeyde bir birlik ve dayanışma bulunmuyor. İşçi ve emekçi halk Kürdistan özgürlük mücadelesinin dem devrimci ve enternasyonalist yönünü kavramış değil. Bu görev; Türkiye sosyalistleri ve devrimcilerini bekliyor.

1 Mayıs'ı gerçek anlamına uygun, özgürlük ve sosyalizm için dayanışmaya, kavgaya dönüştürmek gereklidir. 1 Mayıs; törenlere, şenliklere dönüştürülemez. O, emekçi halkın iktidar kavgasında bir basamak, ileri bir adım olmalıdır. Biz böyle kavriyoruz. Devrimci-Sosyalist çizgimiz, enternasyonalist kimliğimiz ile dünya halklarına Ortadoğu'da **Özgür-Demokratik-Birleşik ve Sosyalizm** yönünde yürüyen bir Kürdistan hediye edeceğiz.

- * **BIJÍ 1 GÜLAN! YAŞASIN 1 MAYIS!**
- * **KAHROLSUN SÖMÜRGEÇİLİK VE EMPERYALİZM!**
- * **YAŞASIN DEVRİM! YAŞASIN SOSYALİZM!**
- * **YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA VE BİRLİK!**
- * **YAŞASIN BAĞIMSIZ-BİRLEŞİK-DEMOKRATİK KÜRDİSTAN!**

KAWA
Merkez Komitesi
26.04.1994